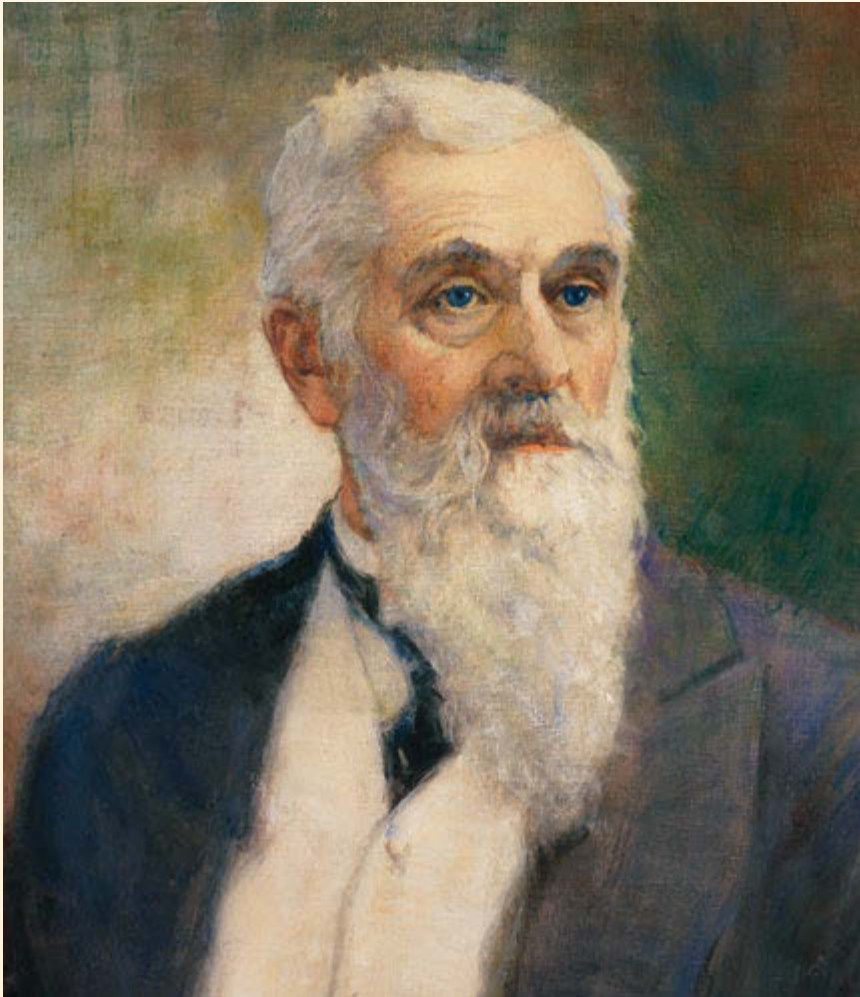

**KIRKENS PRÆSIDENTERS
LÆRDOMME
LORENZO SNOW**

KIRKENS PRÆSIDENTERS LÆRDOMME
LORENZO SNOW

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

Hæfter i serien *Kirkens præsidenters lærdomme*

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith (katalognr. 36481 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young (35554 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor (35969 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff (36315 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow (36787 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith (35744 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant (35970 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith (36786 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay (36492 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee (35892 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball (36500 110)

Du kan bestille disse hæfter ved at rette henvendelse til dit lokale distributionscenter eller gå ind på store.lds.org. Hæfterne er også til rådighed i elektronisk kopi på LDS.org.

Forslag og kommentarer til denne bog er velkomne. Indsend venligst disse til Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Opgiv navn, adresse, menighed og stav. Sørg for at angive titlen på hæftet. Skriv dernæst dine kommentarer og forslag vedrørende bogens styrke og områder, der eventuelt kan forbedres.

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.

Alle rettigheder forbeholdes

Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 8/02

Godkendt til oversættelse: 8/02

Oversættelse af *Teachings of the Presidents of the Church: Lorenzo Snow*

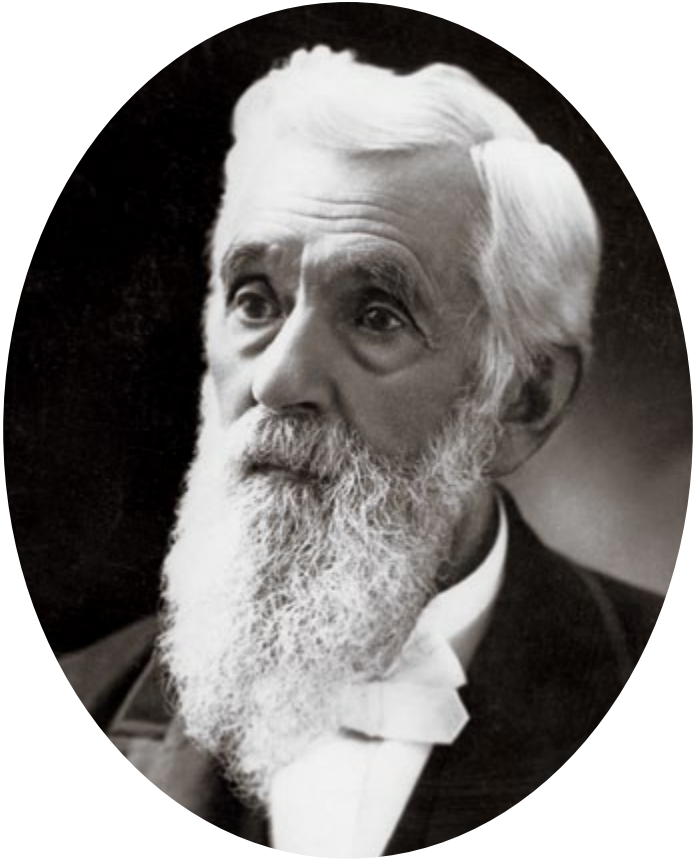
Danish

36787 110

Indhold

Indledning	V
Historisk oversigt	IX
Lorenzo Snows liv og tjenestegering	1
1 At lære ved tro	37
2 Dåb og Helligåndsgaven	47
3 Livslang omvendelse: Fortsat fremgang i sandhedens principper	59
4 Styrket af Helligåndens kraft	69
5 Den trofastes storladne skæbne	81
6 Bliv rene for Herren: »Lidt bedre dag for dag«	91
7 Trofasthed i prøver: »Fra skyggen og ind i det strålende solskin«	105
8 »Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte«	115
9 Hellige familieforhold	125
10 »Kom til templerne«	133
11 »Jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig«	143
12 Tiende, en lov til vores beskyttelse og fremgang	153
13 Hjælpeforeningen: Sand kærlighed og ægte gudsdyrkelse	165
14 »For Gud er alt muligt«	171
15 Trofast og energisk tjeneste i Guds rige	179
16 »Så vi må blive ét«	191
17 Præstedømmet – »til frelse for hele den menneskelige familie«	201
18 Ledelse i Kirken og uselvisk tjeneste	213
19 Missionering: »For at nå ethvert menneskes hjerte«	221
20 Guds rige går fremad	233
21 Elsk Gud mere end vi elsker verden	245
22 Gør godt mod andre	253
23 Profeten Joseph Smith	261
24 Tanker om Jesu Kristi mission	271
Billedfortegnelse	279
Indeks	281

Lorenzo Snow,

Indledning

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har ladet serien *Kirkens præsidenters lærdomme* udarbejde for at hjælpe Kirkens medlemmer til en dybere forståelse af det gengivne evangelium og et tættere forhold til Herren ved hjælp af de sidste dages profeters lærdomme. Efterhånden som Kirken udgiver nye bind i denne serie, kan du opbygge en samling af evangeliske opslagsbøger i dit hjem. Hæfterne i denne serie er udarbejdet med henblik på anvendelse til både personligt studium og undervisning om søndagen. De kan også være en hjælp til at forberede andre lektioner, taler eller svar på spørgsmål om Kirkens lære.

Dette hæfte indeholder præsident Lorenzo Snows lærdomme. Han tjente som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra den 13. september 1898 til den 10. oktober 1901.

Personligt studium

Søg Helligåndens inspiration, når du studerer præsident Lorenzo Snows lærdomme. Spørgsmål i slutningen af hvert kapitel hjælper dig til at forstå præsident Snows lærdomme og anvende dem i din tilværelse. Når du studerer disse lærdomme, kan du eventuelt tænke over, hvordan du kan fortælle din familie og venner om dem. Det vil styrke din forståelse af det, du læser.

Undervisning baseret på dette hæfte

Dette hæfte er udarbejdet til brug i hjemmet og i kirken. Følgende retningslinjer kan være en hjælp, når du underviser ud fra hæftet.

Forbered undervisningen

Søg Helligåndens vejledning, når du forbereder dig på at undervise. Studér det relevante kapitel bønsumt for at gøre dig godt

bekendt med præsident Snows lærdomme. Du kan undervise med større oprigtighed og kraft, når hans ord har påvirket dig personligt (se L&P 11:21).

Hvis du underviser i en lektion for Det Melkisedekske Præstedømme eller Hjælpeforeningen, bør du ikke lægge dette hæfte til side eller forberede lektioner fra andre materialer. Udvælg bønsonde lærdomme i kapitlet, som du føler, vil være til størst gavn for dem, du underviser. Nogle kapitler indeholder mere stof, end I er i stand til at drøfte under klassetiden.

Motivér deltagerne til at studere kapitlet før lektionen og til at medbringe deres hæfte. Når de gør det, har de bedre forudsætninger for at deltage i en drøftelse og opbygge hinanden.

Præsentation af kapitlet

Prøv at skabe en atmosfære, hvori Ånden kan røre hjerte og sind hos dem, du underviser, når du præsenterer kapitlet og i løbet af lektionen. Hjælp dem du underviser til at fokusere på lærdommene i kapitlet ved indledningen af lektionen. Overvej følgende forslag:

- Læs og tal om afsnittet »Fra Lorenzo Snows liv« i begyndelsen af kapitlet.
- Tal om et billede eller et skriftsted i kapitlet.
- Syng en relevant salme.
- Fortæl kort om en personlig oplevelse om emnet.

Led en drøftelse om præsident Snows lærdomme

Tilskynd andre til at fortælle om deres tanker, stille spørgsmål og undervise hinanden, når du underviser ud fra dette hæfte. Når de deltager aktivt, vil de være mere beredt på at lære og modtage personlig åbenbaring. Giv plads til gode drøftelser frem for at prøve at gennemgå alle lærdommene. Brug spørgsmålene i hvert kapitel for at motivere til drøftelse. I kapitlet er der noter, som henviser til disse spørgsmål. Du kan også formulere dine egne spørgsmål til netop dem, du underviser.

Følgende muligheder kan give dig yderligere ideer:

- Bed deltagerne om at fortælle, hvad de har lært af deres personlige studium af kapitlet. Det kan være en fordel at kontakte nogle

få deltagere i løbet af ugen og bede dem om at komme forberedt på at fortælle om det, de har lært.

- Vælg deltagere til at læse udvalgte spørgsmål fra slutningen af kapitlet (enten enkeltvis eller i små grupper). Bed dem om at se efter lærdomme i kapitlet, der vedrører spørgsmålene. Tilskynd dem dernæst til at fortælle om deres tanker og dele deres indblik med resten af gruppen.
- Læs et udvalg af præsident Snows udtalelser fra kapitlet sammen. Bed deltagerne om at komme med eksempler fra skrifterne og egne oplevelser, som illustrerer præsident Snows lære.
- Bed deltagerne om at vælge et afsnit og læse det i stilhed. Opdel dem i grupper på to eller tre personer, som valgte det samme delafsnit, og lad dem tale om det, de har lært.

Tilskynd dem til at fortælle om og anvende det.

Præsident Snows lære vil give mest mening for de deltagere, der fortæller andre om den og anvender den. Overvej følgende forslag:

- Du kan fx spørge deltagerne, hvordan de kan anvende præsident Snows lære i deres ansvar som forældre eller som hjemmelærere eller besøgs lærere.
- Tilskynd deltagerne til at fortælle familiemedlemmer eller vennekreds om præsident Snows lære.
- Anspor deltagerne til at anvende det, de har lært, og fortælle om deres oplevelser ved begyndelsen af klassen næste gang.

Afrunding af drøftelsen

Sammenfat kort lektionen, eller bed en eller to deltagere om det. Bær vidnesbyrd om de lærdomme, I har talt om. Du kan også bede andre om at bære deres vidnesbyrd.

Oplysninger om de kilder, der citeres i denne bog

Præsident Lorenzo Snows lære i dette hæfte er direkte citater fra hans taler, bøger, breve og dagbøger. I citater fra hans breve og dagbøger er tegnsætning, stavemåde, brug af store og små bogstaver og afsnitsinddeling blevet ajourført. I citater fra publicerede

kilder er tegnsætning, stavning og brug af store og små bogstaver og afsnitsinddeling som i de oprindelige kilder, medmindre det af hensyn til læsbarheden har været nødvendigt at foretage redaktionelle eller typografiske ændringer. Af denne årsag kan du støde på uensartede tilfælde i teksten. Fx kan ordet *evangelium* på engelsk være skrevet med små bogstaver i nogle citater og med store i andre.

Desuden brugte præsident Snow brugte også ofte ord som *mand*, *mænd* eller *menneskehed* i omtalen af alle mennesker, både mænd og kvinder. Han brugte ofte stedordene *han*, *hans* og *ham* i henvisning til begge køn. Det var almindelig sprogbrug på hans tid. Trods denne forskel på den tids og vor tids sprogbrug gælder præsident Snøws lære både kvinder og mænd.

Historisk oversigt

Følgende tidstavle giver en kortfattet historisk oversigt over de af præsident Lorenzo Snøws lærdomme, som fremstilles i denne bog.

3. april 1814	Lorenzo Snow bliver født i Ohio. Søn af Rosetta Leonora Pettibone Snow og Oliver Snow.
1832	Hører profeten Joseph Smith forkynde i Hiram i Ohio.
1835	Tager hjemmefra for at studere på Oberlin College i Ohio. Møder ældste David W. Patten fra De Tolv Apostles Kvorum på vej dertil.
1836	Forlader Oberlin College og flytter til Kirtland i Ohio for at læse hebraisk. Tager imod det gengivne evangelium og bliver døbt og bekræftet i juni. Senere bliver han ordineret til ældste. Modtager sin patriarkalske velsignelse af Joseph Smith sen. i december.
1837	Forkynder evangeliet i Ohio.
Oktober 1838 til maj 1840	Tjener på endnu en mission, hvor han forkynder evangeliet i Ohio, Missouri, Kentucky og Illinois og arbejder som skolelærer i vinteren 1839-1840.
Maj 1840	Forlader Nauvoo i Illinois og tjener på mission i England. Præsiderer under ledelse af De Tolv Apostles Kvorum over Kirken i London og omegn. Udgi-ver en pamflet med titlen <i>The Only Way to Be Saved</i> .

12. april 1843 Ankommer til Nauvoo i Illinois med 250 sidste dages hellige konvertitter fra England.
- Ultimo 1843 og primo 1844 Underviser på en skole i Lima i Illinois.
- 1844 Leder en kampagne i Ohio for at få Joseph Smith valgt som præsident i USA. Vender tilbage til Nauvoo efter at have hørt om Joseph og Hyrum Smiths martyrium den 27. juni.
- Januar 1845 Kaldes af præsident Brigham Young til at rejse gennem Ohio og indsamle midler til at bygge templet i Nauvoo.
- 1845 Indgår polygamt ægteskab med Charlotte Squires og Mary Adaline Goddard, flerkoneri blev praktiseret i Kirken på den tid.
- Februar 1846 Forlader Nauvoo med nogle familie-medlemmer og andre sidste dages hellige efter de har modtaget deres begavelse og besejlinger i templet i Nauvoo.
- 1846 til 1848 Bor med sin familie i en bosættelse kaldt Mount Pisgah i staten Iowa. Præsiderer over bosættelsen i en periode. Leder i foråret 1848 en gruppe hellige til Salt Lake City.
12. februar 1849 Ordineres til apostel i Salt Lake City.
- 1849 Indsamler donationer til Den Vedvarende Emigrationsfond.
- 1849 til 1852 Tjener på mission i Italien. Tjener også i England, hvor han superviserer udgivelsen af Mormons Bog på italiensk, samt i Schweiz og på Malta. Udgiver pamfletten *The Voice of Joseph*.

- 1852 Vælges til Utahs lovgivende forsamling.
- 1853 Kaldes af præsident Brigham Young til at præsidere over en sidste dages hellig bosættelse i Box Elder County i det nordlige Utah. Navngiver den største by Brigham City. Virker i mange år som leder i Kirken og samfundet.
- Marts 1864 til maj 1864 Tjener på en kort mission på Hawaii-øerne under ledelse af Ezra T. Benson fra De Tolv Apostles Kvorum.
- Oktober 1872 til juli 1873 Rejser rundt i Europa og Mellemøsten, deriblandt det hellige land, med en gruppe under ledelse af præsident George A. Smith, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab. Rejsen foretages på foranledning af præsident Brigham Young.
- 1882 USA's kongres vedtager Edmunds-loven, som gør flerkoneri ulovligt og forbyder polygamister at stemme, beklæde offentlige hverv og virke som nævninge.
- August 1885 til oktober 1885 Tjener på mission blandt indianerne i det nordvestlige USA og Wyoming.
12. marts 1886 til 8. februar 1887 Sidder fængslet for udøvelse af flerkoneri.
- 1887 USA's kongres vedtager Edmunds-Tucker-loven, endnu en lov mod polygami, efter hvilken forbundsregeringen får ret til at beslaglægge en stor del af Kirkens faste ejendom. Denne lov træder i kraft den 3. marts 1887.

- 21.-23. maj 1888 Læser indvielsesbønnen ved indvielses-sessioner af templet i Manti i Utah. Præsident Wilford Woodruff havde indviet templet den 17. maj.
7. april 1889 Opretholdt som præsident for De Tolv Apostles Kvorum.
19. maj 1893 til september 1898 Tjener som den første præsident for templet i Salt Lake City.
2. september 1898 Bliver seniorapostel og præsiderende leder af Kirken, da præsident Wilford Woodruff dør. Modtager en guddommelig tilkendegivelse i templet i Salt Lake City, i hvilken Herren instruerer ham om at fortsætte med reorganiseringen af Det Første Præsidentskab.
13. september 1898 Opretholdt som præsident for Kirken af De Tolv Apostles Kvorum. Begynder at tjene som præsident.
9. oktober 1898 Opretholdt som præsident for Kirken under generalkonferencen.
10. oktober 1898 Indsat som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
- Maj 1899 Rejser til St. George i Utah, hvor han modtager en åbenbaring om at forkynde tiendeloven for de hellige. Forkynder dette budskab i St. George og leder indsatsen for at sprede det over hele Kirken.
1. januar 1901 Udgiver en erklæring med titlen »Greeting to the World« for at byde det 20. århundrede velkomment.
10. oktober 1901 Dør i Salt Lake City i Utah i en alder af 87 år.

Lorenzo Snows liv og tjenestegerning

Da den 21-årige Lorenzo Snow red væk fra sine forældres hjem en dag i 1835, havde han kurs mod Oberlin College i byen Oberlin i Ohio. Han vidste ikke, at han på denne korte tur ville få en oplevelse, som ville ændre kursen for hans liv.

Da han red ned ad vejen i sin hjemby Mantua i Ohio, mødte han en anden mand på hesteryg. Denne mand, David W. Patten, var for nylig blevet ordineret til apostel for Herren, Jesus Kristus. Han var på vej hjem til de sidste dages hellige i Kirtland i Ohio efter at have tjent på mission. De to mænd gjorde hinanden følge ca. 50 kilometer. Lorenzo Snow mindedes senere:

»Vores samtale faldt på religion og filosofi, og fordi jeg var ung og havde fået noget uddannelse, tog jeg i begyndelsen ret let på hans meninger, især da de ikke blev udtrykt så grammatisk korrekt; men efterhånden som han fortsatte på sin ærlige og ydmyge facon og åbnede mit sind for frelsesplanen, og jeg syntes ude af stand til at modstå den viden, at han var en Guds mand, og at hans vidnesbyrd var sandt.«¹

Lorenzo Snow var ikke medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, da han mødte ældste Patten, men han var bekendt med noget af Kirkens lære. Rent faktisk havde profeten Joseph Smith besøgt familien Snows hjem, og Lorenzos mor og søstre Leonora og Eliza var blevet døbt og bekræftet som medlemmer af Kirken. Men Lorenzo havde dog, som han sagde, »været helt optaget af andre ting« på det tidspunkt.² Dette begyndte at ændre sig, da han talte med ældste Patten. Omkring denne oplevelse, sagde han senere: »Dette var vendepunktet i mit liv.«³ Han beskrev, hvordan han følte det under samtalen:

»Det stak mig i hjertet. Dette havde han tilsyneladende opfattet, for noget af det sidste han sagde til mig, efter at han havde båret

Lorenzo Snows far, Oliver Snow

sit vidnesbyrd, var, at jeg skulle henvende mig til Herren, inden jeg lagde mig til at sove og selv spørge ham. Dette gjorde jeg med det resultat, at alle mine mål for fremtiden fra den dag, hvor jeg mødte denne fortrinlige apostel, blev større og bedre.«

Ældste Pattens »absolutte oprigtighed, hans ærlighed og åndelige kraft«⁴ havde en varig påvirkning på en ung mand, der en dag selv skulle tjene som apostel. Og den stille samtale førte til andre oplevelser, der forberedte Lorenzo Snow til at blive præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Guds talerør på jorden.

Voksende op i et hjem præget af tro og hårdt arbejde

To stærke familier rige på tro og religiøse traditioner mødtes, da Oliver Snow og Rosetta Leonora Pettibone giftede sig den 6. maj 1800. Både gommen og bruden var efterkommere af nogle af de første europæiske immigranter i USA – engelske pilgrimme, der havde krydset Atlanterhavet i 1600-tallet for at undslippe religiøs forfølgelse. Oliver og Rosetta boede de første par år af deres ægteskab i staten Massachusetts, hvor deres døtre Leonora Abigail og Eliza Roxcy blev født. Siden flyttede de til Mantua i Ohio, der dengang var en af bosættelserne længst mod vest i USA. De var den 11. familie, der flyttede til området. I Mantua fik familien yderligere to døtre, Amanda Percy og Melissa. Lorenzo, det femte barn og Oliviers og Rosettas første søn blev født i Mantua den 3. april 1814. Han fik senere følgeskab af to yngre brødre: Lucius Augustus og Samuel Pearce.⁵

Som det var tradition i deres familie, underviste Oliver og Rosetta deres børn i vigtigheden af tro, hårdt arbejde og uddannelse. Gennem de beretninger, de fortalte om de vanskeligheder, de havde haft ved at opbygge deres hjem, lærte deres børn at overvinde skuffelser og påskønne Guds velsignelser i deres liv. Eliza skrev: »Vi kan i sandhed sige om vore forældre, at deres retskaffenhed var uantastelig, de var troværdige i alle sociale relationer og forretningsmæssige anliggender i livet og de lærte omhyggeligt deres børn gode vaner om flid, økonomi og streng moral.«⁶ Lorenzo udtrykte taknemlighed for, at de altid havde behandlet ham med »omsorg og ømhed«.⁷

Mens Lorenzo voksede op, arbejdede han flittigt både fysisk og intellektuelt. Hans far var ofte væk hjemmefra, idet han havde et »offentligt hverv«. Når Oliver var væk, skulle Lorenzo som den ældste søn sørge for gården – det var et ansvar som han tog alvorligt og udførte dygtigt. Når Lorenzo ikke arbejdede, læste han gerne. »Bøger,« sagde Eliza, »var hans konstante følgesvend.«⁸

I et tilbageblik over Lorenzos personlige udvikling bemærkede Eliza: »Helt fra sin tidlige barndom udviste han den energi og karakterfasthed, som har præget hans fremgang senere i livet.«⁹

Ungdommens drømme

Oliver og Rosetta Snow opmuntrede til ærlig udforskning af religion. De lod deres børn lære om forskellige religioner og åbnede deres hjem for »gode og intelligente mennesker af enhver trosretning«. Men trods denne opmuntring viste Lorenzo »kun emnet religion lidet eller ingen opmærksomhed og slet ikke nok til at beslutte sig for nogen bestemt sekt.«¹⁰ Han havde en drøm om at blive befalingsmand i militæret, og denne drøm overskyggede andre påvirkninger i hans liv, »ikke fordi han var stridslysten,« skrev historikeren Orson F. Whitney, men fordi »han var betaget af idéen om det romantiske og ridderlige ved en militær karriere.«¹¹ Men denne drøm veg dog snart pladsen for en anden. Han tog hjemmefra og indskrev sig på det nærtliggende Oberlin College for at få en højere uddannelse.¹²

Mens Lorenzo studerede i Oberlin, udviklede han en ny interesse for religion. Han var stadig påvirket af samtalen med ældste Patten, og ikke alene tænkte han over læren om det gengivne evangelium, men han talte også med andre om det i Oberlin, endog dem, der studerede til præst. I et brev til sin søster Eliza, som havde sluttet sig til de hellige i Kirtland, skrev han: »Blandt præsterne og de præstestuderende havde jeg en vis succes, altså med at forsvare mormonismen. Det er sandt, at jeg ikke omvendte mange, jeg er det heller ikke selv, men alligevel fik jeg næsten nogle af dem til at indrømme, at de så en visdom i jeres lære. Og at fjerne den stærke fordom mod mormonismen fra sindet hos en studerende i Oberlin er ikke nogen let sag.«

I det samme brev svarede Lorenzo på en invitation, han havde modtaget fra Eliza. Hun havde arrangeret, at han kunne bo hos hende i Kirtland og studere hebraisk i en klasse, som også talte profeten Joseph Smith og flere medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum. Han svarede: »Det glæder mig at erfare, at du har det så godt i Kirtland; men lige nu er jeg ikke indstillet på at flytte hen til dig; og dog, hvis muligheden for at lære noget der, var de samme som her, ville jeg nok være fristet. For om ikke andet ville det være interessant for mig, og jeg ville sikkert også drage nytte at høre den lære, der forkyndes, som jeg så længe har forsvaret og støttet her i Oberlin.«

Selvom Lorenzo var imponeret af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lære, tøvede han med at tilslutte sig Kirken. Men han var interesseret. I sit brev til Eliza stillede han adskillige spørgsmål om Kirken. Han sagde, at de præstestuderende i Oberlin skulle »bruge syv år eller mere på svære studier, inden de fik lov til at fortælle

I juni 1836 blev Lorenzo Snow døbt og bekræftet som medlem af Kirken i Kirtland i Ohio, to måneder efter at templet i Kirtland, som ses her på billedet, var blevet indviet.

hedningene, at der er en Gud i himlen, ligesom en advokat, der må tilegne sig visse kvalifikationer, inden han får lov til at tale.« I modsætning dertil sagde han til sin søster: »Jeg går ud fra, at I forlader jer mere på himmelsk bistand, end hvad man har lært på universitetet, når I forkynder jeres lære.« Han udtrykte et ønske om at forstå, hvordan Ånden virker, og spurgte om Helligånden kunne gives til mennesker »i denne tidsalder«. Og hvis folk kunne få Helligånden, »overdrager Gud den så altid gennem et andet menneske?« spurgte han.¹³ Han ønskede med andre ord at vide, om præstedømmemyn- dighed var nødvendig for at modtage Helligånden.

Lorenzo påskønnede de venskaber og den uddannelse, han havde fået på Oberlin College, men blev stadig mere utilfreds med den religiøse undervisning der. Senere forlod han uddannelses- stedet og tog imod sin søsters invitation om at studere hebraisk i Kirtland. Han sagde, at han kun deltog i klassen i hebraisk for at forberede sig på en universitetsuddannelse i det østlige USA.¹⁴ Men Eliza fortalte, at udover at han lærte hebraisk, »så var hans sind åbent og hans hjerte gennemtrængt af en levende tro på det evige evangelium.«¹⁵ Snart fandt han svar på de spørgsmål, som han havde stillet på Oberlin College, og i juni 1836 blev han døbt af ældste John Boynton, et af de første medlemmer af De Tolv Apostles Kvo- rum i denne uddeling. Han blev også bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Omkring to uger senere spurgte en ven ham: »Bror Snow, har du modtaget Helligånden efter du blev døbt?« Lorenzo sagde senere, at spørgsmålet nærmest fyldte ham med bestyrtelse. »Sagen var nemlig den, at selvom jeg måske havde modtaget alt jeg behøvede, så havde jeg ikke modtaget, det jeg forventede« – for selv om han havde fået bekræftet Helligåndsgaven på sig, havde han ikke mod- taget en særlig bekræftelse fra Helligånden. »Jeg følte mig skuffet,« sagde han, »ikke over det, jeg havde gjort, men over mig selv. Med den følelse trak jeg mig en aften tilbage til et sted, hvor jeg var ble- vet vant til at bede til Herren.« Han knælede for at bede og modtog straks et svar på sin bøn. »Det vil jeg aldrig glemme, så længe jeg kan huske noget,« sagde han senere. »... Jeg modtog fuldkommen kundskab om, at der er en Gud, at Jesus, som døde på Golgata, var hans Søn, og at profeten Joseph Smith havde modtaget den

myndighed, han hævdede at have. Tilfredsstillelsen og herligheden i den tilkendegivelse kan ikke udtrykkes i ord! Jeg vendte hjem. Nu kunne jeg vidne for hele verden om, at jeg gennem positiv bekræftelse vidste, at Guds Søns evangelium var blevet gengivet, og at Joseph Smith var Guds profet, som var autoriseret til at tale i hans navn.«¹⁶

Styrket af denne oplevelse forberedte Lorenzo sig til at tage på mission. Som hans søster Eliza fortalte, medførte hans omvendelse en ændring i hans ambitioner og »åbnede en ny verden for ham«. Hun fortalte: »I stedet for ry fra et jordisk militær, trådte han ind på de himmelske hæres arena.«¹⁷

Udfordringer som fuldtidsmissionær

Lorenzo Snow indledte sin tjeneste som missionær i delstaten Ohio i foråret 1837. Ligesom med hans beslutning om at tilslutte sig Kirken krævede hans beslutning om at tjene som fuldtidsmissionær også, at han ændrede mening og planer. Han skrev i sin dagbog: »I året 1837 har jeg totalt opgivet alle mine største drømme.«¹⁸ Han opgav sin plan om at få sig en »klassisk uddannelse« på et universitet i det østlige USA.¹⁹ Han besluttede sig også for at rejse uden taske eller pung – eller med andre ord uden penge og forlade sig på andres godhed med hensyn til mad og husly. Dette var specielt svært for ham, fordi han i sin ungdom altid havde følt, at det var vigtigt selv at kunne betale, og det havde han gjort med de penge, han tjente ved at hjælpe sin far på gården. Han sagde: »Jeg var ikke vant til at være afhængig af andres hjælp til mad og husly. Hvis jeg tog nogen steder hen, sikrede min far sig altid, at jeg havde penge nok med til mine udgifter. Så det at tage ud og bede om noget at spise og et sted at sove, var en stor prøvelse for mig og noget helt andet, end det jeg havde lært.«²⁰ Han »besluttede sig for at gøre det« – men kun fordi han modtog »positiv bekræftelse på, at Gud fordrede det.«²¹

Nogle af ældste Snows onkler, tanter, fætre, kusiner og venner deltog i det første møde, han stod for som missionær. Idet han mindedes den første gang han forkyndte, sagde han: »Jeg var ret genert dengang, og ... det var meget svært for mig at stille mig op

Ældste Lorenzo Snow

og prædike for mine slægtninge og naboer, som var mødt op. Jeg husker, at jeg havde bedt næsten hele dagen, inden jeg skulle tale om aftenen. Jeg gik ud for mig selv og bad Herren om at lægge mig ordene i munden. Min tante fortalte mig bagefter, at hun nærmest rystede, da hun så, at jeg rejste mig for at tale – jeg åbnede munden, og hvad jeg sagde, aner jeg ikke, men min tante sagde, at jeg talte fint i tre kvarters tid.«²² Han mindedes med taknemlighed: »Jeg troede på og var forvisset om, at en Ånd af inspiration ville fylde mig og give mig mæle. Jeg havde søgt ved bøn og faste – jeg havde ydmyget mig for Herren og påkaldt ham i kraftig bøn om, at han ville give mig det hellige præstedømmes magt og inspiration; og da jeg stod foran den forsamling, uden at vide, hvad jeg skulle sige, hvilede Helligånden kraftigt på mig, og så snart jeg åbnede munden for at tale, fyldte den mit sind med lys og kommunikerede de ideer og de ord, som jeg skulle videregive til dem.«²³ Da han forlod

det område, havde han døbt en onkel, en tante, adskillige fætre og kusiner og nogle få venner.²⁴

Efter at have fortalt sin familie og venner om evangeliet fortsatte ældste Snow sin missionering i andre byer i omkring et år. Han fortalte: »På denne mission har jeg rejst i forskellige dele af staten Ohio og undertiden døbt mange personer, der forblev trofaste mod sandheden.«²⁵

Lorenzo Snow havde ikke været længe hjemme fra sin første mission, før han fik et ønske om at forkynde evangeliet igen. »Ånden i mit missionærkald hvilede mig så tungt på sinde, at jeg længtes efter at virke i det,« sagde han.²⁶ Denne gang forkyndte han det gengivne evangelium i staterne Missouri, Kentucky, Illinois og atter engang i Ohio.

Visse mennesker var fjendtlige over for ældste Snow og det budskab, han bragte. Han fortalte fx om en oplevelse, han havde i Kentucky, hvor en gruppe mennesker havde samlet sig i et privat hjem for at høre ham forkynde. Efter sin forkyndelse fandt han ud af, at der var nogle personer, der havde planlagt at overfalde ham, så snart han forlod stedet. Han mindedes, at »midt i menneskemylderet« i huset, var der en af mændene, som »tilfældigt stak en hånd i en af mine frakkelommer, hvilket forårsagede at han slog alarm«. Han havde mærket noget hårdt i ældste Snows lomme og advarede straks sine venner om, at denne missionær var bevæbnet med en pistol. Ældste Snow skrev senere: »Det var tilstrækkeligt til, at bøllerne opgav deres onde planer.« Med nogen humor tilføjede ældste Snow: »Den formodede pistol, der forårsagede deres uro og min beskyttelse, var min lommebibel, en dyrebar gave som jeg havde fået af vores højt elskede patriark, Joseph Smith sen.«²⁷

Andre mennesker tog godt imod ældste Snow og tog hans budskab til sig. I en bosættelse i Missouri underviste han fem mennesker, der blev døbt midt på vinteren. Ældste Snow og andre var nødt til at skære hul i isen i floden, så han kunne forrette ordnanen. Trods kulden kom nogle af de omvendte »op af vandet klappende i deres hænder og udråbte Guds pris.«²⁸

Ældste Snows to første missioner strakte sig tidsmæssigt fra foråret 1837 til maj 1840. Uddrag af hans breve karakteriserer denne

periode i Herrens tjeneste: »Jeg tilbragte resten af vinteren 1838-1839 med at rejse og forkynde ... med skiftende held, og blev til tider behandlet på den mest udsøgte manér og lyttet til med stor interesse, og blev andre gange groft og uforskammet krænket, men jeg blev på intet tidspunkt truet værre end Jesus, som jeg hævder at følge.«²⁹ »Når jeg ser tilbage på de oplevelser, jeg har haft ... forundres og forbløffes jeg.«³⁰ »Herren var med mig, og jeg blev rigt velsignet i udførelsen af mit svære arbejde.«³¹

Mission i England

I begyndelsen af maj 1840 sluttede Lorenzo Snow sig til de hellige i Nauvoo i Illinois, men han blev der ikke længe. Han blev kaldet til at krydse Atlanterhavet for at tjene på en mission i England, og han forlod derfor Nauvoo samme måned. Inden han tog af sted, tog han sig tid til at besøge familierne til de ni apostle, der allerede tjente i England.

Da han besøgte Brigham Youngs familie, bemærkede han, at bjælkehytten var utæt, og vinden stod ind gennem sprækkerne mellem bjælkerne, »så familien var udsat for vejr og vind«. Søster Young var træt, fordi hun lige var vendt hjem fra en frugtesløs eftersøgning efter familiens malkeko. Trods sin svære situation sagde hun til ældste Snow: »Du kan se, hvordan jeg har det, men sig til min mand, at han ikke skal bekymre sig det mindste om mig – jeg ønsker, at han gør sit arbejde færdigt, indtil han bliver afløst.« Rystet af søsters Young »forarmede, håbløse situation« ønskede ældste Snow at hjælpe: »Jeg havde meget få penge – ikke engang nok til at transportere mig en tiendedel af vejen til mit tjenestested og uden udsigt til at skaffe restbeløbet; og det var aftenen før, jeg skulle af sted. Jeg hev et par håndører frem af min lomme ... men søster Young nægtede at tage imod dem; mens jeg ihærdigt insisterede på, at hun skulle tage imod dem, nægtede hun vedholdende – og mønterne faldt dels med vilje og dels ved et uheld på gulvet og smuttede ned mellem sprækkerne i gulvbrædderne, hvilket afgjorde sagen, og jeg bød hende farvel og lod hende om at samle dem op, når hun havde tid.«³²

Fra Illinois rejste ældste Snow til New York, hvor han gik ombord på et skib, der skulle sejle ham over Atlanten. På den 42-dage lange sørejse blev de ramt af tre voldsomme storme. Omgivet af frygt-somme, grædende medpassagerer forblev ældste Snow rolig, han satte sin lid til, at Gud ville beskytte ham. Da skibet lagde til kaj ved Liverpool i England, var ældste Snows hjerte »fyldt til bristepunktet af taknemlighed mod Herren, der bevarer og skærmer dem, han kalder og sender ud som frelsens budbringere for jordens nationer.«³³

Da ældste Snow havde tjent som missionær i England i omtrent fire måneder, modtog han yderligere en ansvarsopgave. Han blev udpeget til at tjene som præsident for Londonkonferencen (svarer til et distrikt), en kaldelse der i vore dage svarer til distriktspræsident. Han fortsatte med at forkynde evangeliet, og han førte også tilsyn med præstedømmeledernes, fx grenspræsidenternes arbejde i området. Da han tjente i denne ledende stilling, rapporterede han ofte til ældste Parley P. Pratt, medlem De Tolv Apostles Kvorum og præsident for missionen. Han skrev om mange mennesker, der »søgte frelsens vej«, om et »overfyldt« rum til et søndagsmøde og om »glæden ved at døbe de omvendte ind i vor Herre og Frelsers Jesu Kristi fold«. I entusiasme og optimisme for arbejdet sagde han: »Trods hensynsløs ondskab af enhver art overalt omkring os går Zion frem, og jeg tror på, at der inden længe vil være et lys i denne by.«³⁴

Londonkonferencen oplevede stor vækst under ældste Snows tid som præsident. Selvom ældste Snow glædede sig over denne succes, kæmpede han også med ledelsesansvaret. I et brev til ældste Heber C. Kimball fra De Tolv Apostles Kvorum erkendte han, at disse udfordringer havde ført ham til at »håndtere mit ledelsesansvar helt anderledes, end jeg før har gjort.«³⁵ Han fortalte følgende til ældste Kimball: »Du og ældste Wilford Woodruff sagde, at det ville blive en lærerig erfaring; det har det allerede været ... Lige siden jeg ankom, er der konstant dukket noget nyt op blandt de hellige. Ikke så snart er én ting løst, før der dukker en anden op.« Han delte en sandhed, som han hurtigt havde lært i sit nye ansvar: »Jeg ville ikke kunne håndtere de vanskeligheder, hvis ikke Gud bistod mig i stor grad.«³⁶ Han udtrykte en lignende følelse i et brev til ældste George A. Smith fra De Tolv Apostles Kvorum: »Den smule, jeg har

gjort, har ikke været af mig selv, men af Gud. En ting, som jeg har lært af erfaring i mine bestræbelser på at højne mit embede som lærer i Israel, er, at jeg af mig selv intet ved, og at jeg intet kan: Jeg ser også tydeligt, at ingen hellig kan nyde fremgang, medmindre han er lydige mod de råd og den vejledning, der kommer fra dem, der er sat til at præsidere i Kirken. Jeg er fuld af fortrøstning om, at så længe jeg holder hans love, vil Herren opretholde og støtte mig i mit embede ... Så længe jeg vandrer for ham i ydmyghed, vil han give mig kraft til at råde i retfærdighed og med åbenbaringens ånd.«³⁷

Udover at forkynde evangeliet og tjene som præsident for Londonkonferencen skrev ældste Snow også en religiøs pjece eller pamflet som en hjælp til missionærerne med at forklare det givne evangelium. Denne pjece med titlen *Den eneste vej til frelse* blev senere oversat til flere sprog og blev brugt op gennem anden halvdel af det 19. århundrede.

Ældste Snow tjente i England indtil januar 1843. Inden han tog derfra, udførte han en opgave, han havde fået af præsident Brigham Young. Ude i marginen på en side i sin dagbog skrev han sin eneste kommentar om denne opgave: »Leverede to eksemplarer af Mormons Bog til dronning Victoria og prins Albert på foranledning af præsident B. Young.«³⁸

Da ældste Snow forlod England, anførte han en gruppe britiske sidste dage hellige, som emigrerede til Nauvoo. Han skrev i sin dagbog: »Jeg stod i spidsen for en gruppe på 250 mennesker, hvoraf mange var nære venner, som var trådt ind i pagten som resultat af min undervisning. Den situation, jeg nu befandt mig i, da jeg krydsede havet omgivet af venner, var meget misundelsesværdig i forhold til den ensomme rejse, som jeg foretog to et halvt år tidligere.«³⁹ Ældste Snows oplevelser på skibet *Swanton* viste hans lederevner og tro på Gud. Følgende beretning er et uddrag fra hans dagbog:

»Jeg kaldte de hellige sammen, og alle indvilligede i, at jeg opdelte dem i grupper og undergrupper med en leder for hver gruppe og opstillede regler for, hvordan gruppen skulle ledes. Jeg opdagede, at der var adskillige højpræster og omkring tredive ældster blandt os, og eftersom jeg kendte det naturlige ønske,

*Mange af de første hellige i Europa emigrerede
for at slutte sig til de hellige i USA.*

som mange ældster har for bare at måtte gøre en lille smule for at udmærke sig – og sker det ikke på den ene måde, så gør det på den anden – besluttede jeg derfor, at det var mere sikkert, at jeg selv udstak kursen og udpegede så mange som muligt til en opgave og gav dem alle et ansvar. Hele gruppen samledes hver aften ugen igennem til bøn. Vi forkyndte to gange om ugen og holdt møder og forrettede nadveren om søndagen.

Kaptajnen, som jeg gerne ville stifte nærmere bekendtskab med, virkede meget fjern og reserveret ... Det var let at antage, at han i sit stille sind nærede fordomme imod os. Vi havde været ude på havet i omkring to uger, hvor der ikke var sket meget andet end det, der almindeligvis sker til havs, da følgende hændelse fandt sted:

Kaptajnens hovmester, en ung tysker, kom ud for en ulykke, som truede hans liv. Han var en meget dydig, alvorsfuld og pålidelig ung mand, der havde været med kaptajnen på flere sejladsere og havde vundet både kaptajnens og besætningens hengivenhed,

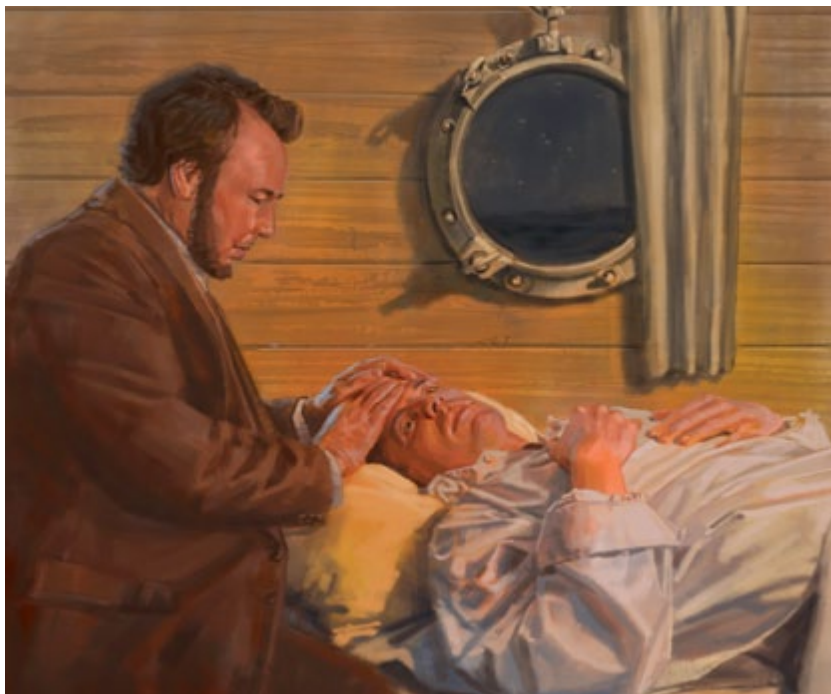
og de hellige var også blevet meget knyttede til ham. Derfor vakte risikoen for, at han ville dø ... stor sorg over hele skibet.

Han blødte ud af munden og led af kramper og anfald. Efter de forgæves havde prøvet alle de forskellige lægemidler, var alt håb til sidst ude for at redde hans liv. Kaptajnen bad sømændene om, at de én for én gik ind og sagde farvel til ham inden de gik til køjs, hvilket de gjorde uden den mindste forventning om at se ham i live næste morgen. Mange havde våde øjne, da de kom ud fra hans kahyt.

Søster Martin (en af de sidste dages hellige kvinder på skibet) havde, mens hun sad alene ved hans seng udtrykt sit ønske til ham om, at hun måtte tilkalde mig for at give ham en præstedømmevelsignelse, så han måske kunne blive helbredt. Dette indvilligede han glad i. Jeg lå og sov i min køje, da beskeden kom omkring midnat. Jeg rejste mig straks og gik til hans kahyt, og på vejen mødte jeg den næstkommanderende på skibet, der lige havde været inde hos ham. Så snart han havde passeret mig, mødte han en bror Staines og bemærkede, at mr. Snow skulle give hovmesteren håndspålgelse. »Men, sagde han med sorg i stemmen, »det er nyttesløst, det er ude med den stakkels fyr nu.« »Herren kan helbrede ham gennem håndspålgelse,« sagde ældste Staines. »... Tror du det?« svarede sømanden af et oprigtigt hjerte.

Da jeg fortsatte, stødte jeg på kaptajnen i kahytsdøren, som så ud til at have grædt. »Jeg er glad for, at De er kommet, mr. Snow,« sagde han, »selv om det ikke tjener noget formål, for der kan ikke være langt igen for hovmesteren.« Jeg trådte ind i hans kahyt og satte mig ved hans seng. Han trak vejret var meget tungt, og han lød som en døende. Han kunne ikke tale, men lod mig forstå, at han ønskede, at jeg skulle give ham en velsignelse. Han havde tilsyneladende kone og to børn i Hamburg i Tyskland, som var afhængige af ham. Han var meget bekymret for dem.

Jeg lagde mine hænder på hans hoved, og jeg var knap færdig med at velsigne ham, før han satte sig op og klappede sine hænder sammen og priste Gud højlydt for at være blevet helbredt; meget snart efter rejste han sig fra sengen, gik ud af kahytten og vandrede omkring på dækket.

På skibet Swanton blev en alvorligt såret mand helbredt umiddelbart efter at have modtaget en præstedømmevevsignelse af ældste Snow.

Næste morgen var alle forbløffede over at se hovmesteren i live og forundrede over, at han var i stand til at passe sit arbejde, som han plejede. Sømændene svor hver og en, at det var et mirakel; de hellige vidste, at det var det, og glædede sig og priste Herren; kaptajnen troede fuldt og fast på det og var dybt taknemlig, og vi kom til at stå ham meget nær fra det øjeblik. Han gjorde os alle de tjenester, han overhovedet havde mulighed for og bekymrede sig om vore behov og ønsker; han deltog i alle vore møder og købte og læste vore bøger. Sømændene gjorde det samme, og da jeg forlod dem i New Orleans i Louisiana, gav de mig et løfte om, at de ville lade sig døbe. Jeg fik et brev et år senere fra førstestyrmanden, som informerede mig om, at de ... havde holdt deres løfte. Kaptajnen udtrykte også sin intention om at modtage evangeliet på et tidspunkt og leve sammen med de hellige. Hovmesteren blev døbt, da vi nåede til New Orleans, og da vi tog afsked, gav han mig en bibel, som jeg har endnu.⁴⁰

Ældste Snow skrev: »Adskillige af sømændene græd, da vi gik fra borde. Det var faktisk et meget bevægende øjeblik for os alle sammen.«⁴¹ I New Orleans gik ældste Snow og hans hellige rejsefæller ombord på en færge og rejste videre ad Mississippifloden. De ankom til Nauvoo den 12. april 1843.

Vedvarende hengivenhed for Herrens værk

Efter Lorenzo Snow havde tjent som fuldtidsmissionær det meste af syv år, så han en mulighed for at tjene på en anden måde et stykke tid. I vinteren 1843-1844 blev han tilbudt arbejde som lærer på en lokal skole. Han tog imod tilbuddet, selv om han vidste, at mange af eleverne »pralede af deres dårlige opførsel mod lærerne, og at de ødelagde skolen«. Han besluttede at måden, hvorpå han kunne vinde elevernes respekt, var ved at vise dem respekt. Hans søster Eliza mindedes: »Han tiltalte de drenge, som om de var de mest respektable gentlemen ... Han gjorde en særlig indsats for at imponere dem med en følelse af, at han var interesseret i dem, og han ønskede at hjælpe dem fremad i deres studier ... På denne måde vandt han gennem venlighed og overtalelse deres tillid, og de slappede af. Gennem tålmodighed og en standhaftig indsats blev disse rødder forvandlet til respektfulde elever og inden længe, og lang tid inden skoleåret var slut, havde de gjort store fremskridt og var blevet flittige studerende.«⁴²

I 1844 modtog han en ny kaldelse i Kirken. Han blev kaldet til at rejse til Ohio og virke som kampagneleder for at få Joseph Smith valgt som præsident for USA. Profeten var skuffet over den måde, som de sidste dages hellige var blevet behandlet på af den amerikanske regering, og han havde skrevet til de forskellige præsidentkandidater for at få et indblik i deres indstilling til Kirken. I utilfredshed med deres svar besluttede han sig for selv at stille op som præsident.

De Tolv Apostles Kvorum udpegede Lorenzo Snow og andre til at »danne en politisk organisation i delstaten Ohio for at føre kampagne for Joseph Smith og få ham valgt som præsident.«⁴³ Ved at gøre det skabte de opmærksomhed om den måde, hvorpå de helliges forfatningsmæssige rettigheder var blevet krænket. Lorenzo

sagde, at han havde »en meget interessant tid«. ⁴⁴ Nogle mennesker gjorde heftigt modstand mod profetens kandidatur, og andre mente, at Joseph Smith kunne lede nationen til succes og fremgang.

Lorenzo Snow mindedes: »Midt imellem disse ekstremer led mine fremskridt pludselig en brat afslutning, da der løb velunderrettet nys ind om massakren på profeten og hans bror, Hyrum.« ⁴⁵ Han vendte »trist om hjertet« tilbage til Nauvoo. ⁴⁶

Selv i denne tragiske tid arbejdede de hellige flittigt på at opbygge Guds rige. Som Lorenzo senere bemærkede: »Under den Almægtiges vejledning, gik riget fremad.« ⁴⁷ De fortsatte med at forkynde evangeliet og styrke hinanden, og de arbejdede sammen om at færdigbygge templet i deres by.

Da Lorenzo Snow samledes med de hellige i Nauvoo, var han fast besluttet på, at han aldrig ville giftes, men i stedet bruge sit liv på at forkynde evangeliet. Som hans søster Eliza senere bemærkede, »så var hans altoverskyggende ønske at vie sin tid, talenter og hele sit væsen til tjeneste«. Han følte, at et familieliv ville »svække hans nytte« i Herrens værk. ⁴⁸

Lorenzos syn på ægteskab og familie begyndte at ændre sig i 1843, efter en snak på tomandshånd med profeten Joseph Smith ved Mississippiflodens bred. Profeten vidnede om den åbenbaring, han havde modtaget om flerkoneri. Han sagde til Lorenzo: »Herren vil gøre dig i stand til at modtage og adlyde loven om celestiale ægteskab.« ⁴⁹ Med dette råd begyndte Lorenzo at forstå, at ægteskab var en befaling fra Herren og en væsentlig del af vor himmelske Faders plan for lykke.

I 1845 indgik Lorenzo Snow ægteskab med både Charlotte Squires og Mary Adaline Goddard, da flerkoneri på den tid blev praktiseret i Kirken. Han blev senere besejlet til flere kvinder. Hans hengivenhed for sine hustruer og børn blev en del af hans hengivenhed for Herrens værk.

De hellige fortsatte med at opbygge Guds rige i Nauvoo, men forfølgelsen fortsatte også. Midt i den kolde vinter i februar 1846 tvang pøbelen dem til at forlade deres hjem og tempel. De begyndte det lange træk vestpå mod et nyt hjem.

Lorenzo Snow tjente som anfører for pionerkompagnier, der ankom til Saltsødalen i 1848.

Hjalp de hellige til at samles i Saltsødalen

Selvom Lorenzo Snow og hans familie forlod Nauvoo sammen med de øvrige hellige, ankom de ikke til Saltsødalen før et år efter, at de første pionerer var ankommet. Som de fleste af de første sidste dages hellige pionerer opholdt de sig i midlertidige bosættelser langs vejen. Lorenzo og hans familie opholdt sig en kort tid i en bosættelse ved navn Garden Grove i Iowa, hvor de byggede

bjælkehytter til de hellige, som fulgte efter dem. Derfra flyttede de til bosættelsen Mount Pisgah også i Iowa.

I Mount Pisgah arbejdede Lorenzo sammen med sin familie og andre hellige for at sørge for deres behov og tillige for de behov, som de, der fulgte dem på vejen mod Saltsødalen, ville have. De byggede bjælkehytter og såede og dyrkede afgrøder, velvidende at andre ville høste dem. På et tidspunkt under deres ophold i Mount Pisgah blev Lorenzo Snow kaldet til at præsidere over bosættelsen. Eftersom sorg, sygdom og død plagede folk, deriblandt hans egen familie, arbejdede han flittigt på at hjælpe dem med at finde håb, styrke hinanden og forblive lydige mod Herrens befalinger.⁵⁰

I foråret 1848 bad præsident Brigham Young Lorenzo Snow om at forlade Mount Pisgah og rejse til Saltsødalen. Lorenzo fik igen en lederstilling, denne gang som anfører for nogle pionerkompagnier. Kompagnierne ankom til Saltsødalen i september 1848.

Tjente som medlem af De Tolv Apostles Kvorum

Den 12. februar 1849 blev Lorenzo Snow bedt om at mødes med De Tolv Apostles Kvorum. Han holdt øjeblikkeligt inde med det, han var i gang med og tog til mødet, der allerede var begyndt. På vejen undrede han sig over, hvorfor han var blevet hidkaldt af De Tolv Apostles Kvorum. Han spekulerede på, om han havde gjort noget forkert. Men han vidste, at han trofast havde udført sine pligter, så den tanke afviste han. Han kunne således ikke forestille sig, hvad der var i vente for ham. Da han ankom, blev han overrasket over at opdage, at han var blevet kaldet til at virke som medlem af De Tolvs Kvorum. Ved det samme møde blev han og tre andre – ældste Charles C. Rich, ældste Franklin D. Richards og ældste Erastus Snow, en fjern slægtning, ordineret som apostle.⁵¹

Lorenzo Snows ordination til apostel prægede resten af hans liv. Hans kald som et »særligt vidne om Kristi navn« (L&P 107:23) påvirkede alt, han gjorde. Han udtrykte senere sine følelser omkring en apostels særlige ansvar:

»For det første må en apostel besidde en guddommelig kundskab, som er opnået gennem åbenbaring fra Gud om, at Jesus lever, og at han er den levende Guds Søn.

For det andet må han være guddommeligt bemyndiget til at overdrage Helligånden; et guddommeligt princip, der åbenbarer de ting, der hører Gud til, gør hans vilje og planer kendte, som leder til al sandhed og viser kommende ting, som Frelseren forklarede.

For det tredje er han ved Guds kraft bemyndiget til at forrette evangeliets hellige ordinancer, hvilket bekræftes for det enkelte menneske gennem et guddommeligt vidnesbyrd. Tusindvis af mennesker, der nu bebor disse bjergdale, og som har modtaget disse ordinancer som resultat af min forkyndelse, er et levende bevis på sandheden i denne udtalelse.⁵²

Udover det personlige ansvar ved sin kaldelse havde ældste Snow en fast overbevisning om, hvad det betød at være medlem af De Tolv Apostles Kvorum: »Vi, De Tolv, er opsat på at opgive enhver ting, som kunne bortlede vores opmærksomhed fra pligtens sti, så vi kan være ét, lige som Det Første Præsidentskab er ét og være sammenknyttede af det kærlighedsprincip, der knytter Guds Søn til Faderen.«⁵³

Med denne forståelse af sit personlige kald og De Tolv Apostles mission viede ældste Lorenzo Snow sit liv til at opbygge Guds rige på jorden. Han tjente i sit kald på mange forskellige måder og mange forskellige steder.

Den italienske mission

Under generalkonferencen i oktober 1849 blev ældste Snow kaldet til at oprette en mission i Italien. Selv om landet, kulturen og sproget var ham fremmed, så tøvede han ikke med at tage imod kaldelsen. Mindre end to uger efter konferencen var han beredt til at tage af sted, efter at han efter bedste evne havde arrangeret hjælp til sine koner og børn, mens han var væk.

Da han og andre missionærer rejste til det østlige USA, hvor de skulle ombord på et skib, der sejlede over Atlanterhavet, gik hans tanker både til familien og til det folk, han snart skulle tjene. I et brev til sin søster Eliza skrev han: »Mange modstridende følelser fylder mig ... Vi hastede stadig længere og længere væk fra den meget kraftige magnet – HJEMMET! Men vi vidste, at det værktøj, vi var engageret i, var at bringe lys til dem, der sad i mørke og i

dødens skyggers land, og vores bryst svulmede af kærlighed, og vore tårer blev tørret bort.«⁵⁴

Ældste Snow og hans rejsefæller nåede frem til Genua i Italien i juli måned 1850. De kunne se, at Herrens værk ville skride langsomt frem. Ældste Snow skrev: »Jeg er alene og fremmed i denne store by og 13.000 kilometer fra min elskede familie, omgivet af mennesker med en adfærd og særheder, jeg ikke forstår mig på. Jeg er kommet for at oplyse deres sind og vejlede om retfærdighedens principper; men jeg ser ingen mulig måde at opnå dette mål på. I den henseende er der helt mørkt.« Bekymret over »tåbeligheden ... ugudeligheden, det udbredte mørke og overtroen« blandt det folk, han var blevet kaldet til at tjene, skrev han: »Jeg beder min himmelske Fader om at se til dette folk i nåde. O Herre, lad dem være genstand for din barmhjertighed, så de ikke alle skal gå tabt. Tilgiv dem deres synder og lad mig blive kendt blandt dem, så de kan kende dig og vide, at du har udsendt mig for at grundfæste dit rige ... Har du ikke udvalgt nogle blandt dette folk, som jeg er blevet sendt til? Før mig til dem og lad dit navn blive herliggjort gennem din Søn, Jesus.«⁵⁵

Ældste Snow fandt disse »udvalgte« blandt en gruppe mennesker, der kaldes for valdensere. Valdenserne boede i regionen Piedmont – en bjergdal lige syd for den italiensk-schweiziske grænse og øst for grænsen til Frankrig. Deres forfædre var blevet forfulgt og fordrevet fra sted til sted, fordi de troede på de oprindelige apostles myndighed og ønskede at følge apostlenes lære frem for at tilslutte sig de gængse religioner.

I et brev til præsident Brigham Young skrev ældste Snow, at valdenserne gennem tiden havde lidt under »uvidenhed og grusomhed« og »havde stået urokkelige, næsten ligesom en sten, der havde afbøjet bølgerne i et stormende hav«. Men lige inden de sidste dages hellige missionærer ankom til Italien, var valdenserne begyndt at nyde »en fredfyldt periode«, hvor de syntes at nyde større religiøs frihed end andre i Italien. »Således var vejen blevet åbnet blot kort tid inden, missionen var blevet indledt, og ingen andre regioner i Italien nød godt af så frie love,« fortalte han.

Ældste Snow ønskede at lære mere om dette folk og gik på biblioteket for at finde en bog om dem. Han fortalte: »Bibliotekaren, som jeg henvendte mig til, fortalte, at han havde en bog, der svarede

til det, jeg efterspurgte, men den var lige blevet udlånt. Han havde knap færdiggjort sætningen, da en dame trådte ind med bogen. »Nej, sagde han, »det var dog besynderligt, denne herre har lige efterspurgt den bog.« Jeg blev hurtigt overbevist om, at dette folk var værdigt til at modtage den første bekendtgørelse om evangeliet i Italien.«⁵⁶

Ældste Snow og hans kammerater var ivrige efter at forkynde evangeliet i Piedmont-regionen, men de følte, at de skulle gå forsigtigt fremad, opbygge venskaber og vise folk, at de var til at stole på. Da de følte, at de var kommet på god fod med indbyggerne, klatrede de op på et nærtliggende bjerg, hvor de sang »pris til himmelen Gud« og bad og indviede Italien til missionering. De udtrykte også deres personlige hengivenhed for værket, og ældste Snow gav sine kammerater præstedømmevejsignelser for at støtte dem i deres ansvar. Påvirket af deres oplevelse på bjerget kaldte ældste Snow stedet for Brighambjerg.⁵⁷

Efter disse oplevelser gik der næsten to måneder, før der var nogen, der udtrykte ønske om at tilslutte sig Kirken. Den 27. oktober 1850 glædede missionærene sig over endelig at se den første dåb og bekræftelse finde sted i Italien.⁵⁸ Ældste Snow fortalte senere: »Arbejdet her er langsomt og trættende ... Men ikke desto mindre er Kirken blevet oprettet. Træet er plantet og er ved at slå rødder.«⁵⁹

En nat havde ældste Snow en drøm, der hjalp ham med at forstå, hvorfor han var på mission i Italien. I drømmen fiskede han sammen med sine venner. »Vi var henrykte over at se store og smukke fisk på vandets overflade, så langt øjet rakte,« sagde han. »Vi så mange mennesker kaste deres liner og sprede deres net, men det virkede, som om de stod fast, mens vi var i fortsat bevægelse. Da vi passerede en af dem, opdagede jeg, at en fisk havde bidt sig på min krog, og jeg tænkte, at det måske stødte denne mands følelser, at den var fanget, nærmest ud af hans hænder, ikke desto mindre fortsatte vi fremad og kom ind til kysten. Da jeg hev min line ind, blev jeg noget overrasket og chokeret over, hvor småt mit bytte var. Jeg syntes, det var meget mærkeligt, at jeg blandt så mange fine, superflotte fisk kun fik så lille en fangst. Men al min skuffelse forduftede, da jeg opdagede, at kvaliteten af den var meget udsøgt.«⁶⁰

Ældste Snows drøm var profetisk. Han så ikke et stort antal omvendte i Italien, og som en anden missionær senere bemærkede, så var de, der tog imod evangeliet, »ikke rige og fornemme«. ⁶¹ Men ældste Snow og hans kammerater var redskaber i Herrens hænder til at føre gode, trofaste mennesker ind i Guds rige – mennesker, som udtrykte taknemlighed for, at de var »begyndt at vandre ad stien mod et nyt og evigt liv«. ⁶² Under ældste Snows ledelse blev Mormons Bog oversat til italiensk.

Næsten 150 år senere talte en anden apostel, ældste James E. Faust, om de mænd og kvinder, der havde tilsluttet sig Kirken på grund af det arbejde, som ældste Snow og hans kammerater havde udført: »Nogle var med i det første håndkærrekompagni, som ankom til Saltsødalen ... Mange af deres efterkommere passede vingårdene i den nyligt genoprettede kirke og bidrager i dag i særlig grad til den verdensomspændende kirke, idet de, som deres forløbere gjorde, tror på, at apostlene bærer nøgler, der aldrig rustner.« ⁶³

Opbygning af Kirken

Ældste Snow tjente senere på andre missioner og højnede sit kald som medlem af De Tolv Apostles Kvorum med »under ledelse af kirkens [Første] Præsidentskab ... at opbygge Kirken og styre alle dens anliggender blandt alle folkeslag« (se L&P 107:33).

I 1853 kaldte præsident Brigham Young Lorenzo Snow til at stå i spidsen for en gruppe familier i en bosættelse i det nordlige Utah i amtet Box Elder. Den eksisterende bosættelse var lille, uorganiseret og svækket. Ældste Snow gik straks til værks, han organiserede folk i henhold til principperne i indivielsesloven, som profeten Joseph Smith havde undervist om. Folket opbyggede en blomstrende by, som ældste Snow opkaldte Brigham City til ære for præsident Young. Ved at arbejde sammen og støtte hinanden opbyggede indbyggerne et skolesystem, fabrikker, et overrislingssystem, en handelsstandsforening og en teatersammenslutning. Selvom de ikke helt efterlevede indivielsesloven, så var de vejledt af principperne i den, og de viste, hvad et samfund kan opnå ved flid og samarbejde. »Der var ingen lediggængere i Brigham City,« skrev præsident Snows datter Leslie. »Det var en periode, der var præget af en aktivitet og fremgang, som man nok ikke har set mage til i nogen anden bosættelse i staten.« ⁶⁴

Ældste Snow og hans familie boede i Brigham City i mange år. Han præsiderede over de hellige der og forlod fra tid til anden stedet for at tjene på en kort mission et andet sted. I 1864 var han væk i tre måneder, hvor han tjente på en mission i Hawaii. Han tog med ældste Ezra T. Benson, som også var medlem af De Tolv Apostles Kvorum og ældsterne Joseph F. Smith, Alma Smith og William W. Cluff.⁶⁵ I 1872-1873 ledsagede ældste Snow og andre præsident George A. Smith, som var førsterådgiver i Det Første Præsidentskab på en ni måneders rundrejse gennem Europa og Mellemøsten, blandt andet med besøg i det hellige land. De tog af sted på opfordring af præsident Brigham Young, som håbede på, at deres retskafne indflydelse ville være en hjælp til at forberede andre nationer på at modtage det gengivne evangelium.⁶⁶ I 1885 blev ældste Snow kaldet til at besøge en gruppe amerikanske indianere i det nordvestlige USA og staten Wyoming. Fra begyndelsen af august og til slutningen af oktober oprettede han missioner dér og organiserede Kirkens ledere til at hjælpe dem, der var blevet døbt og bekræftet som medlemmer.

Tempeltjeneste

Præsident Heber J. Grant, Kirkens syvende præsident, bemærkede, at præsident Lorenzo Snow »i årevis viede sit liv til tempeltjeneste«. ⁶⁷ Denne kærlighed for tempeltjeneste begyndte tidligt efter præsident Snows omvendelse og tog til under hans tid som apostel. Han deltog i møder i templet i Kirtland kort tid efter, at han var blevet døbt og bekræftet. Senere tog han begejstret imod kaldet til at indsamle midler til at bygge templet i Nauvoo. Da templet i Nauvoo var blevet bygget, tjente han som tempeltjener dér, og hjalp de sidste dages hellige med at modtage deres begavelse og beseglende ordnancer, inden de måtte flygte vestpå. Hans ansvar i templet fortsatte og blev større, da han blev kaldet til at tjene som apostel. Han talte ved indvielsen af templet i Logan i Utah. Efter at præsident Wilford Woodruff havde indviet templet i Manti i Utah, læste præsident Snow indvielsesbønnen ved de efterfølgende sessioner. Da dækstenen skulle placeres på det højeste spir på templet i Salt Lake, førte han forsamlingen an i hosianna-råbet. Efter at templet i Salt Lake var blevet indviet, tjente han som den første tempelpræsident der.

Der blev fremstillet støvler, sko, seletøj og hatte i denne bygning i Brigham City i Utah.

På præsident Snows 80-års fødselsdag indeholdt den lokale avis følgende hyldest: »Her i sit livs aften, arbejder han stadigt travlt og energisk for den store sag, som han påtog sig i sine unge år; inden for templets hellige område fortsætter han det herlige virke, som han og hans trosfæller har viet sig til – et virke af så altafgørende vigtighed i denne synd- og dødsplagede verden.«⁶⁸

Betjening af det enkelte menneske

Når præsident Snow rejste fra sted til sted og underviste store grupper af mennesker, tog han sig altid tid til at hjælpe enkeltpersoner og familier. I marts 1891, da han tjente som præsident for De Tolv Apostles Kvorum, skulle han fx tale ved en konference i Brigham City. Midt i hans tale blev der lagt en seddel på talerstolen. Et øjenvidne sagde, at han »standsede sin tale, læste sedlen og forklarede de hellige, at det var en anmodning om at besøge nogle mennesker i dyb sorg.« Han bad om undskyldning og gik ned fra talerstolen.

Sedlen kom fra en mand i Brigham City, som hed Jacob Jensen. Der stod, at Jacobs datter, Ella, var død samme dag efter at have været plaget af skarlagensfeber i ugevis. Bror Jensen havde blot skrevet sedlen for at informere præsident Snow om dødsfaldet og bad ham om at komme til begravelsen. Men præsident Snow ønskede at besøge familien med det samme, selvom det krævede, at han afkortede sin tale og gik fra et møde, han præsiderede over. Inden præsident Snow forlod mødet, bad han Rudger Clawson, der dengang var stavspræsident i Box Elder stav om at ledsage sig.

Jacob Jensen mindedes, hvad der skete, da præsident Snow og præsident Clawson ankom til hans hjem:

»Efter at have stået ved Ellas seng et minut eller to, spurgte præsident Snow, om vi havde noget indviet olie i huset. Jeg var meget overrasket, men sagde ja og hentede det til ham. Han rakte flasken med olie til bror Clawson og bad ham om at salve Ella. Præsident Snow var så talerør i bekræftelsen af salvelsen.

Under denne forrettelse blev jeg særligt berørt af nogle af de ord, som han brugte, og husker dem endnu. Han sagde: »Kære Ella, jeg befaler dig i Herren Jesu Kristi navn at komme tilbage og leve, din mission her er ikke færdig. Du skal leve og udføre en stor mission.

Han sagde, at hun skulle leve og opfostre en stor familie og være til trøst for sine forældre og venner. Jeg husker tydeligt de ord ...

Efter præsident Snow havde afsluttet velsignelsen, vendte han sig mod min hustru og mig og sagde: »Nu skal I ikke sørge mere. Det ordner sig. Bror Clawson og jeg har travlt og er nødt til at gå, vi kan ikke blive, men I skal blot være tålmodige og vente, og sørg ikke, for alt ordner sig ...

Ella forblev i denne tilstand i mere end en time efter præsident Snow velsignede hende, og mere end tre timer efter hun var død. Vi, hendes mor og jeg, sad vagt ved hendes seng, da hun pludselig åbnede øjnene. Hun så sig om i rummet, fik øje på os, men kiggede stadig efter en anden, og det første hun sagde var: »Hvor er han? Hvor er han?« Vi svarede: »Hvem? Hvem mener du?« »Bror Snow«, svarede hun. »Han kaldte mig tilbage.«⁶⁹

Da Ella havde været i ånde verdenen, følte hun en så dyb fred og lykke, at hun ikke havde lyst til at vende tilbage. Men hun adlød

præsident Snows røst. Efter den dag trøstede hun familiemedlemmer og venner og hjalp dem til at forstå, at de ikke behøvede at sørge over deres kære, som var gået bort.⁷⁰ Senere blev hun gift, fik otte børn og tjente trofast i sine kirkekaldelser.⁷¹

Leder for Kirken som Herrens profet, seer og åbenbarer

Den 2. september 1898 døde præsident Wilford Woodruff efter at have tjent som præsident for Kirken i mere end ni år. Præsident Lorenzo Snow, som dengang tjente som præsident for De Tolv Apostles Kvorum, var i Brigham City, da han hørte nyheden. Han steg på et tog til Salt Lake City så snart han kunne, velvidende at ansvaret for at lede Kirken nu hvilede på De Tolv Apostles Kvorum.

Han følte sig utilstrækkelig, men alligevel villig til at gøre Herrens vilje og tog til templet i Salt Lake for at bede. Som svar sin bøn modtog han besøg af Herren selv. Præsident Snow har senere vidnet

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum i 1898. Øverste række, fra venstre mod højre: Anthon H. Lund, John W. Taylor, John Henry Smith, Heber J. Grant, Brigham Young jun., George Teasdale, Rudger Clawson, Marriner W. Merrill. Midterste række: Francis M. Lyman, George Q. Cannon, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, Franklin D. Richards. Nederste række: Matthias F. Cowley, Abraham O. Woodruff.

om, at han »faktisk så Frelseren ... i templet og talte med ham ansigt til ansigt«. Herren fortalte ham, at han straks skulle gå videre med reorganisering af Det Første Præsidentskab og ikke vente, som man tidligere havde gjort, når Kirkens præsidenter døde.⁷² Præsident Snow blev opretholdt som præsident for Kirken af De Tolv Apostles Kvorum den 13. september 1898, hvorefter han begyndte at tjene som præsident. Han blev opretholdt af Kirkens medlemmer den 9. oktober og indsat som Kirkens femte præsident den 10. oktober.

Gennem præsident Snows eksempel og de åbenbaringer, som han modtog, tog de sidste hellige ham til sig som deres profet. Han vandt respekt hos folk af andre trosretninger som en sand Guds mand.

Samspillet med de sidste dages hellige

Præsident Snow præsiderede ofte over stavskonferencer, da han var præsident for Kirken. Når han mødtes med de hellige, udtrykte han kærlighed og respekt for dem. Hans ord og handlinger viste, at selvom han anerkendte helligheden i sit kald, så følte han sig ikke hævet over de mennesker, som han tjente.

Ved en stavskonference deltog præsident Snow i et særligt møde for børnene. Børnene blev bedt om at stille sig op på række, så de en for en kunne give profeten hånden. Inden de gjorde det, rejste han sig og sagde: »Når jeg giver jer hånden, ønsker jeg, at I kigger mig i øjnene, så I altid kan huske mig. Jeg er ikke bedre end noget andet menneske, men Herren har givet mig et stort ansvar. Lige siden Herren viste sig for mig, som han gjorde det i sin fuldkommenhed, har jeg bestræbt mig på at udføre enhver af mine pligter. Det er på grund af den høje stilling, som jeg besidder, at jeg ønsker, at I skal huske mig, husk, at I har givet præsidenten for Jesu Kristi Kirke hånden. Jeg håber, at I aldrig vil glemme at bede for mig og mine rådgivere, præsident Cannon og Smith og apostlene.«⁷³

Præsident Snows søn LeRoi fortalte om følgende hændelse fra en stavskonference i Richfield i Utah: »Præsident Snow og Francis M. Lyman fra De Tolv Apostles Kvorum var til stede ved stavskonferencen i Richfield. Efter at have indledt med sang spurgte stavspræsidenten bror Lyman, hvem han skulle kalde til at indlede med bøn. Bror Woodruff sagde: »Spørg præsident Snow« og mente, at han skulle spørge præsident Snow om hvem, der skulle bede. I stedet

for bad stavspræsidenten præsident Snow om at indlede med bøn. Præsident Snow modtog elskværdigt opfordringen, og inden han bad, udtrykte han sin glæde ved at blive spurgt og sagde, det var lang tid siden, at han sidst havde fået den ære. Det siges, at han bad en vidunderlig åbningsbøn.⁷⁴

Omgang med folk af en anden overbevisning

Præsident Snows indflydelse gjaldt ikke kun de sidste dages hellige. Når folk af en anden trosretning mødte ham, fik de respekt for ham og den kirke, han repræsenterede. Pastor W.D. Cornell, der var præst i en anden kirke, besøgte Salt Lake City og fik mulighed for at mødes med præsident Snow. Han skrev:

»Jeg blev ført til hans imponerende nærhed af hans høflige og erfarne sekretær, og jeg erfarede, at der stod jeg og gav hånd til en af de mest sympatiske og elskelige mænd, jeg nogensinde havde mødt – en mand, der havde en særlig evne til straks at få en til at glemme al forlegenhed i hans nærhed – en mester udi samtalens kunst med et sjældent talent, der gjorde, at man følte sig godt tilpas i hans selskab.

Præsident Snow er en kultiveret mand, både i sit sind, sin sjæl og sit legeme. Hans sprog er udsøgt, diplomatisk, venligt og skolet. Hans manerer viser, at han har gået på gode skoler. Ånden i hans væsen er blid som et barns. Man præsenteres for ham. Man finder ham behagelig. Man taler med ham, man kan lide ham. Besøger man ham længe, elsker man ham.« Henvendt til sine læsere, som tilsyneladende havde stærke fordomme mod Kirken, sagde pastor Cornell: »Og ja, han er mormon!« Og hvis det nogensinde skal lykkes for »mormonismen« at gøre præsident Snow til en grov og brutal mand, så venter der meget arbejde. Hvis »mormonismen« har været den dannende kraft, der har givet verden en mand med så rolig en ånd, så behersket og intellektuelt udviklet som han er, så må der sandelig være noget godt ved »mormonismen« trods alt.⁷⁵

En anden præst, pastor Prentis, skrev også om et møde med præsident Snow: »Ansigtet, som vidner om en sjæl, hvori Fredsfyrsten regerer, er hans bedste vidne. Nu og da har jeg i et liv tilegnet studier af mennesker set et sådant vidne. I dag så jeg et sådant ansigt... Jeg forventede at finde intellektualitet, velvilje, værdighed,

besindelse og styrke i ansigtet hos præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; men da jeg blev præsenteret for præsident Lorenzo Snow, blev jeg særdeles overrasket... Hans ansigt strålede af fred; hans holdning var en bøn om fred. I hans øjnes dybe ro boede der ikke kun en stille bøn, men også en åndelig styrke. Da han talte om »profeternes faste tale« og den vished om håb, som han havde, og den faste tro, der havde overvundet livets tragiske prøver og vanskeligheder, iagttog jeg, hvordan hans følelser afspejlede sig og studerede med fascineret opmærksomhed de små udtryk, der så klart fortalte, hvad der rørte sig i hans sjæl; og jeg blev ramt af den mærkeligste følelse af, at jeg »stod på hellig grund.« Denne mand handlede ikke ud fra almindelige motiver som politik, egeninteresse eller hensigtsmæssighed, han handlede ud fra noget andet end andre mennesker ... Hvis mormonkirken kan frembringe et sådant vidne, så har den ikke stort behov for en god skribent eller en veltalende forkynder.«⁷⁶

Åbenbaring om tiende

Præsident Lorenzo Snow er måske mest kendt for en åbenbaring, han modtog om tiendeloven. I maj 1899 følte han sig tilskyndet til at rejse til St. George i Utah sammen med andre kirkeledere. Selvom han ikke vidste, hvorfor de skulle af sted, så fulgte han og brødrene prompte tilskyndelsen, og inden for to uger var de i St. George. Den 17. maj, efter de var ankommet til St. George, modtog præsident Snow en åbenbaring om, at han skulle forkynde om tiendeloven. Den næste dag fremkom han med følgende erklæring til de hellige: »Herrens ord til jer er ikke noget nyt, det er ganske enkelt dette: TIDEN ER KOMMET FOR HVER ENESTE SIDSTE DAGES HELLIGE, SOM REGNER MED AT VÆRE BEREDT TIL FREMTIDEN OG HOLDE SINE FØDDER SOLIDT PLANTET PÅ FAST GRUND, TIL AT GØRE HERRENS VILJE OG BETALE EN FULD TIENDE. Dette er Herrens ord til jer, og det vil være Herrens ord til hver eneste bosættelse i Zions land.«⁷⁷

Efter at have givet budskabet i St. George rejste præsident Snow og hans rejsefæller rundt til byerne i det sydlige Utah og andre bysamfund mellem St. George og Salt Lake City for at forkynde det samme budskab. Da de vendte tilbage den 27. maj, havde de holdt 24 møder, hvor præsident Snow havde holdt 26 taler og givet hånd til 4.417 børn. De havde rejst 700 kilometer med tog og 500 med

hest og vogn.⁷⁸ Præsident Snow var oplivet af oplevelsen og ivrig efter at fortsætte med at tale om tiendeloven til hele Kirken. »Jeg er så glad for resultatet af dette besøg,« sagde han, »at jeg overvejer at rejse til alle Zions stave i den nærmeste fremtid.«⁷⁹ Han præsiderede ved mange stavskonferencer, hvor han lovede de hellige, at lydighed mod denne lov ville forberede Kirkens medlemmer på at modtage både timelige og åndelige velsignelser.⁸⁰ Han lovede også, at lydighed mod tiendeloven ville gøre Kirken i stand til at blive gældfri.⁸¹

Overalt i Kirken reagerede medlemmerne med fornyet nidkærlighed på præsident Snows råd. I 1904 skrev historikeren Orson F. Whitney, som senere blev medlem af De Tolvs Kvorum: »Man så øjeblikkeligt effekten af denne udvikling. Tiende og offerydelse løb ind med en hast og i et omfang, som man ikke havde set i årevis, og på mange måder blev Kirkens forhold forbedret og fremtidsudsigterne lysere. Præsident Snow havde hele tiden næret kærlighed og tillid til sit folk, og nu tiltog disse gode følelser og blev dybere.«⁸² Præsident Heber J. Grant, som var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, da præsident Snow modtog åbenbaringen om tiende, sagde senere: »Lorenzo Snow blev præsident for Kirken, da han var 85 år gammel, og han gennemførte i løbet af de næste tre år noget, som ganske enkelt var enestående at tænke på ... På kun tre år tog denne mand, der i verdens øjne var for gammel, og som ikke før havde beskæftiget sig med finansielle anliggender, og som i årevis havde viet sit liv til tempeltjeneste, kontrollen med Kristi kirkes økonomi og ændrede med inspiration fra den levende Gud i løbet af disse tre år alt – rent økonomisk – fra mørke til lys.«⁸³

Bar vidnesbyrd i de sidste dage af sit virke

Den 1. januar 1901 deltog præsident Snow i et særligt møde i Tabernaklet i Salt Lake City, hvor man skulle byde det 20. århundrede velkommen. Folk af alle trosretninger var inviteret til at deltage. Præsident Snow havde forberedt et budskab til begivenheden, men han var ikke selv i stand til at give det, da han var ramt af en slem forkølelse. Efter indledningssalme, bøn og en hymne sunget af Tabernakelkoret rejste præsident Snows søn, LeRoi, sig op og læste budskabet med titlen: »Hilsen til verden af præsident Lorenzo

Snow.⁸⁴ De afsluttende ord i budskabet viser præsident Snows følelser for Herrens værk:

»Her i mit 87. år på jorden er jeg fyldt af et stærkt ønske om at tjene til bedste for menneskeheden ... Jeg løfter min hånd og nedkalder himmelens velsignelser på jordens indbyggere. Må himlens sol skinne på jer. Må jordens skatte og frugter frembringe rigeligt til jeres gode. Må sandhedens lys fordrive mørke fra jeres sjæl. Må retskaffenheden øges og lastefuldheden formindskes ... Må retfærdigheden sejre og korrupsionens udryddes. Og må dyd, kyskhed og ære råde, indtil det onde skal overvindes og jorden renses for ugudelighed. Lad disse meninger spredes over hele verden som stemmen fra »mormonerne« i Utahs bjerge, og lad alle mennesker vide, at det er vores ønske og mission at virke til velsignelse og frelse af hele den menneskelige slægt ... Må Gud blive herliggjort i den sejr, som vil blive vundet over synd, sorg, elendighed og død. Fred være med jer alle.«⁸⁵

Den 6. oktober 1901 rejste præsident Snow sig for at tale til sine trosfæller ved det sidste møde ved generalkonferencen. Han havde været ganske syg i flere dage, og da han nåede frem til talerstolen, sagde han: »Mine kære brødre og søstre, det undrer mig, at jeg får lov til at tale til jer denne eftermiddag.« Han leverede et kort budskab om lederskab i Kirken. Derpå ytrede han de sidste ord som medlemmerne af Kirken kom til at høre fra ham: »Gud velsigne jer. Amen.«⁸⁶

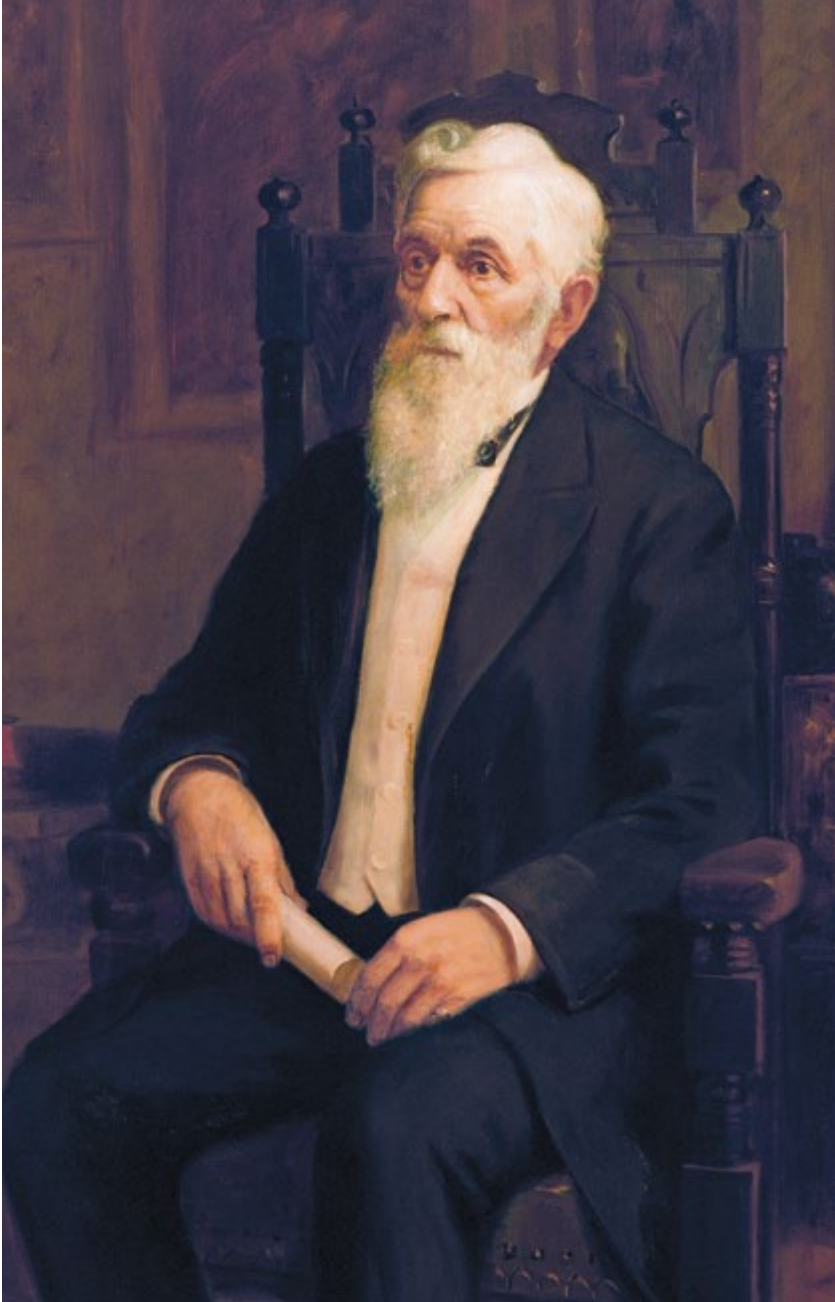
Fire dage senere døde præsident Snow af lungebetændelse. Efter begravelsen i Tabernaklet i Salt Lake City blev han stedt til hvile på en kirkegård i sin elskede by, Brigham City.

Noter

1. Lorenzo Snow, i Lycurgus A. Wilson, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, 1900, s. v.
2. Lorenzo Snow, »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. juli 1901, s. 22.
3. Lorenzo Snow, i *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, s. v.
4. Lorenzo Snow, i *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, s. v.
5. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 1-2.
6. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 2.
7. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook*, 1836-1845, Kirkens historiske bibliotek, s. 18.
8. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 2-3.

9. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 3.
10. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 2, 3.
11. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4 bd., 1892-1904, 4:223.
12. Se *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 4.
13. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836-1845*, s. 57-62.
14. Se Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836-1845*, s. 32.
15. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 6.
16. Lorenzo Snow, »The Grand Destiny of Man«, s. 22. For yderligere information om Lorenzo Snows omvendelse henvises til kapitel 3.
17. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 6.
18. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836-1845*, s. 33.
19. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836-1845*, s. 33; se også »The Grand Destiny of Man«, s. 22.
20. Lorenzo Snow, »The Grand Destiny of Man«, s. 22.
21. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 15.
22. Lorenzo Snow, »The Grand Destiny of Man«, s. 22.
23. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 16.
24. Se *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 16, 19.
25. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 19.
26. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 30.
27. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 37-38.
28. Brev fra Lorenzo Snow til Oliver Snow, citeret i et brev fra Eliza R. Snow til Isaac Streater, 22. feb. 1839, Kirkens historiske bibliotek.
29. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 37.
30. Brev fra Lorenzo Snow til Oliver Snow, citeret i et brev fra Eliza R. Snow til Isaac Streater, 22. feb. 1839.
31. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 19.
32. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 47.
33. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 50-51. For mere information om rejsen til England henvises til kapitel 14.
34. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 58-59.
35. Brev fra Lorenzo Snow til Heber C. Kimball, 22. okt. 1841, fra Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839-1846*, Kirkens historiske bibliotek.
36. Brev fra Lorenzo Snow til Heber C. Kimball, 22. okt. 1841, fra Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839-1846*.
37. Brev fra Lorenzo Snow til George A. Smith, 20. jan. 1842, i Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839-1846*.
38. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836-1845*, s. 45.
39. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836-1845*, s. 65-66.
40. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836-1845*, s. 72-83.
41. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836-1845*, s. 91.
42. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 74-75, se også s. 73.
43. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836-1845*, s. 49.
44. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 79.
45. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 79.
46. Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 79, 82.
47. Lorenzo Snow i »Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave«, *Millennial Star*, 29. aug. 1887, s. 549. For yderligere information om Lorenzo Snows kommentarer til Joseph Smiths martyrium henvises til kapitel 23.
48. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 84.
49. Joseph Smith citeret af Lorenzo Snow, i *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 70.
50. For yderligere information om oplevelsen i Mount Pisgah henvises til kapitel 7.
51. Se *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 94-95.
52. Lorenzo Snow, »Address of Apostle Lorenzo Snow«, *Millennial Star*, 15. feb. 1886, s. 110.

53. Lorenzo Snow, *Deseret News*, 14. jan. 1857, s. 355.
54. Brev fra Lorenzo Snow til Eliza R. Snow, i *The Italian Mission*, 1851, s. 5.
55. Brev fra Lorenzo Snow til Franklin D. Richards, i *The Italian Mission*, s. 8-10.
56. Brev fra Lorenzo Snow til Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 10-11.
57. Se brev fra Lorenzo Snow til Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 15-17.
58. Se brev fra Lorenzo Snow til Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 17.
59. Brev fra Lorenzo Snow til Franklin D. Richards, i *The Italian Mission*, s. 20.
60. Brev fra Lorenzo Snow til Orson Hyde, i *The Italian Mission*, s. 23.
61. Brev fra Jabez Woodard til Lorenzo Snow, i *The Italian Mission*, s. 26.
62. Citeret i brev fra Jabez Woodard til Lorenzo Snow, i *The Italian Mission*, s. 26.
63. Se *Liahona*, jan. 1995, s. 72.
64. Leslie Woodruff Snow, »President Lorenzo Snow, as the Silver Grays of Today Remember Him«, *Young Woman's Journal*, sep. 1903, s. 391.
65. For mere information om ældste Snows oplevelser i Hawaii henvises til kapitel 4.
66. For mere information om ældste Snows oplevelser i det hellige land henvises til kapitel 24.
67. Heber J. Grant, i Conference Report, juni 1919, s. 10.
68. *Deseret Evening News*, 3. apr. 1894, s. 4.
69. Jacob Jensen, citeret i LeRoi C. Snow, »Raised from the Dead«, *Improvement Era*, sep. 1929, s. 884-886.
70. Se LeRoi C. Snow, »Raised from the Dead«, s. 886; LeRoi C. Snow, »Raised from the Dead (Conclusion)«, *Improvement Era*, okt. 1929, s. 975-979.
71. Se LeRoi C. Snow, »Raised from the Dead (Conclusion)«, s. 980.
72. Se LeRoi C. Snow, »An Experience of My Father's«, *Improvement Era*, sep. 1933, s. 677; se også korrespondancen mellem ældste John A. Widtsoe og Noah S. Pond, Alice Armeda Snow Young Ponds ægtemand, 30. okt. 1945 og 12. nov. 1946, Kirkens historiske bibliotek. Præsident Brigham Young ventede mere end tre år efter profeten Joseph Smiths martyrium, før han reorganiserede Det Første Præsidentsskab; præsident John Taylor ventede mere end tre år efter præsident Young var død; og præsident Woodruff ventede næsten to efter præsident Taylors død. For yderligere information om den guddommelige tilkendegivelse, præsident Snow modtog i templet, henvises til kapitel 20.
73. Lorenzo Snow, i »President Snow in Cache Valley«, *Deseret Evening News*, 7. aug. 1899, s. 1.
74. Biographical Notes on Lorenzo Snow, komp. LeRoi C. Snow, Kirkens historiske bibliotek, s. 2.
75. W.D. Cornell, citeret i »Mormonism in Salt Lake«, *Millennial Star*, 14. sep. 1899, s. 579.
76. Reverend Prentis, citeret i Nephi Anderson, »Life and Character Sketch of Lorenzo Snow«, *Improvement Era*, juni 1899, s. 569-570.
77. Lorenzo Snow, *Millennial Star*, 24. aug. 1899, s. 533; se også *Deseret Evening News*, 17. maj 1899, s. 2; *Deseret Evening News*, 18. maj 1899, s. 2. *Millennial Star* skrev, at præsident Snow holdt denne tale den 8. maj, men andre samtidige kilder viser, at han holdt talen den 18. maj. Præsident Snow talte også om tiende den 17. maj. Der henvises til kapitel 12 for en mere udførlig beretning om åbenbaringen om tiende.
78. Se »Pres. Snow Is Home Again«, *Deseret Evening News*, 27. maj 1899, s. 1.
79. Lorenzo Snow, i »Pres. Snow Is Home Again«, s. 1.
80. Se fx *Deseret Evening News*, 24. jun. 1899, s. 3.
81. Se fx *Improvement Era*, aug. 1899, s. 793.
82. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4:226.
83. Heber J. Grant, i Conference Report, juni 1919, s. 10.
84. Se »Special New Century Services«, *Deseret Evening News*, 1. jan. 1901, s. 5.
85. Lorenzo Snow »Greeting to the World by President Lorenzo Snow«, *Deseret Evening News*, 1. jan. 1901, s. 5.
86. Lorenzo Snow, i Conference Report, okt. 1901, s. 60, 62.

Gennem hele sit liv stræbte præsident Lorenzo Snow efter at lære »ved studium og også ved tro« (L&P 88:118).

At lære ved tro

»Brødre og søstre, lad os fortsætte med at virke i Herren vor Guds navn og dag for dag samle visdom og intelligens, så enhver lejlighed, som viser sig, må tjene os til bedste.«

Fra Lorenzo Snows liv

Når Lorenzo Snow som ung ikke passede sine pligter på familiens gård, var det som regel fordi han læste – »gemte sig med sin bog,« har medlemmer af hans familie fortalt. Ifølge hans søster Eliza »læste han altid både hjemme og i skolen.«¹ Hans kærlighed for at lære tog til, efterhånden som han voksede op. Rent faktisk sagde han, at uddannelse var »ledestjernen« i hans ungdom.² Efter at have gået på offentlige skoler begyndte han i 1835 at læse på Oberlin College, en privatskole i staten Ohio. Inden han tilsluttede sig Kirken, tog han i 1836 imod Elizas tilbud om at flytte til Kirtland i Ohio, hvor han studerede hebraisk i en klasse, som også talte profeten Joseph Smith og mange af apostlene.

Efter at han var blevet døbt og bekræftet som medlem af Kirken, vendte hans interesse sig mere mod »uddannelse ved Ånden«³ end »de boglige studier.«⁴ I den henseende mistede han aldrig glæden ved at lære. Da han var 80 år gammel og tjente som præsident for De Tolv Apostles Kvorum stod han fx foran de hellige ved general-konferencen i oktober 1894. Idet han omtalte nogle af de taler, som hans mindre erfarne brødre havde holdt tidligere samme dag, sagde han: »Der er blevet undervist i ideer, jeg aldrig har tænkt over før, og de var meget givtige.«⁵ Da han seks år senere var præsident for Kirken, deltog han i en konference under ledelse af Søndagsskolen. Efter at han havde hørt de andre tale, gik han til sidst på talerstolen. Han indledte sin tale ved at sige: »Jeg er blevet ganske henrykt og overrasket over det, jeg har set og hørt ... Jeg må sandelig sige, at

jeg er blevet belært; og hvis jeg, en mand på 86 år, kan belæres, så ser jeg ingen grund til, hvorfor voksne i almindelighed ikke skulle kunne få både gavn og glæde af at deltage i jeres møder⁶ (se forslag 1 på s. 44).

Lorenzo Snows lærdomme

At lære kræver tro, anstrengelse og vedholdenhed.

I dette religiøse system, som I og jeg har modtaget, er der noget stort og glørværdigt, og hver dag er der noget nyt at lære, der er af stor værdi. Og det er ikke blot vores privilegium, men en nødvendighed at vi modtager disse ting og høster nye ideer.⁷

Hele ideen med mormonismen er forbedring – mentalt, fysisk, moralsk og åndeligt. Ingen halvgjort uddannelse er tilstrækkelig for en sidste dages hellig.⁸

Det er gavnligt at leve længe på jorden og opnå den erfaring og viden, der knytter sig dertil: For Herren har sagt os, at uanset hvilket intelligensniveau vi opnår i dette liv, vil det følge os i opstandelsen, og jo mere viden og intelligens en person tilegner sig i dette liv, jo større fordel vil vedkommende få i den kommende verden (se L&P 130:18-19).⁹

Der er nogle, som ikke lærer og ikke forbedrer sig så hurtigt, som de kunne, fordi deres øjne og hjerte ikke er rettet mod Gud; de reflekterer ikke, og ej heller har de den viden, som de kunne have; de er gået glip af en stor del af det, de kunne have modtaget. Vi er nødt til at opnå den viden, før vi kan opnå varig glæde; vi er nødt til at være årvågne i de ting, der angår Gud.

Selv om vi nu negligerer at udnytte vores tid, at forbedre vore intellektuelle færdigheder, så vil vi på et tidspunkt være nødt til at forbedre dem. Vi har en lang rejse at tilbagelægge, og hvis vi undlader at rejse i dag, så skal vi rejse så meget længere i morgen.¹⁰

Sindet må være beskæftiget med de talenter, som Gud har givet os – de må bringes i anvendelse. Så at vi, når vi bliver oplyst af Helligåndens gave og kraft, kan få de ideer og den intelligens og de velsignelser, som er nødvendige for at forberede os på fremtiden og de ting, der ligger forude.

Uddannelse ved Ånden fortjener vores udelte opmærksomhed.

Det samme princip gør sig gældende i alle vore handlinger i forhold til de ting, som hører Gud til. Vi må virkelig anstrenge os ... At sidde uvirksomme hen uden at sætte os selv i gang gavner intet; hvis vi forbliver passive, opnås der intet. Ethvert princip himlene har åbenbaret er til gavn for os, for vores liv, vores frelse og vores lykke.¹¹

Vi tænker måske, at det ikke er nødvendigt at anstrenge sig for at finde ud af, hvad Gud fordrer af os; eller med andre ord at søge de principper, som Gud har åbenbaret, ved hvilke vi kan modtage meget vigtige velsignelser. Der er klart og tydeligt blevet åbenbaret principper, der er beregnet til at ophøje de sidste dages hellige og så vidt muligt skærme dem fra bekymring og ærgrelse, og alligevel kan manglende ihærdighed fra vores side efter at lære og tilpasse os disse principper føre til, at vi ikke får de velsignelser, der er forbundet med lydighed mod dem.¹²

Brødre og søstre, lad os fortsætte med at arbejde i Herren vor Guds navn og dag for dag samle visdom og intelligens, så enhver lejlighed, som viser sig, må tjene os til bedste og øge vores tro og intelligens¹³ (se forslag 2 på s. 44).

Uddannelse ved Ånden fortjener vores udelte opmærksomhed.

Der er en form for uddannelse, som fortjener alles udelte opmærksomhed, og i hvilken alle burde engagere sig – det er den uddannelse, vi får gennem Ånden.¹⁴

En smule åndelig viden er langt bedre end blot meninger, forestillinger og ideer eller for den sags skyld meget udførlige argumenter; en smule åndelig viden er meget vigtig og betydningsfuld.¹⁵

Vi må ikke tilsidesætte vores åndelige fremgang i vores stræben efter jordisk velstand. Det er vores pligt at gøre os enhver bestræbelse i den hensigt at udvikle os i principperne om lys og kundskab, så vel som at samle os dette livs timelige velsignelser og bekvemmeligheder.¹⁶

Dersom vores sind er for ensidigt, og vi ofrer tilegnelsen af verdslige goder for megen opmærksomhed på bekostning af åndelig velstand, så er vi ikke kloge forvaltere¹⁷ (se forslag 3 på s. 44).

Det er en fordel for os at høre de evangeliske principper igen og igen.

I har måske hørt om nogle principper hundredvis af gange, og alligevel lader det til at være nødvendigt, at vi bliver belært om disse ting igen og igen. Det minder om noget, jeg oplever, når jeg læser i Lære og Pagter. Hver gang jeg læser en åbenbaring i den bog, får jeg en ny idé, selv om jeg har læst den selvsamme åbenbaring mange gange. Jeg gætter på, at det svarer til jeres oplevelser, hvis ikke, så adskiller de sig en del fra mine.¹⁸

Med os er det som et barn, der skal lære alfabetet. Læreren siger til barnet: »Her er bogstavet *a*, vil du prøve at huske det?« Barnet svarer: »Ja, jeg vil prøve at huske det.« Læreren går videre til det næste bogstav og siger: »Dette er bogstavet *b*, vil du se på det og prøve at huske det?« »Ih ja«, svarer barnet. Så vender læreren tilbage til bogstavet *a*. »Hvad hedder dette bogstav?« Det har barnet glemt. Atter engang fortæller læreren barnet, at det er et *a* og går videre til bogstavet *b* og opdager, at barnet også har glemt det, og igen må lære om bogstavet *b*. Dette finder sted om formiddagen. Om

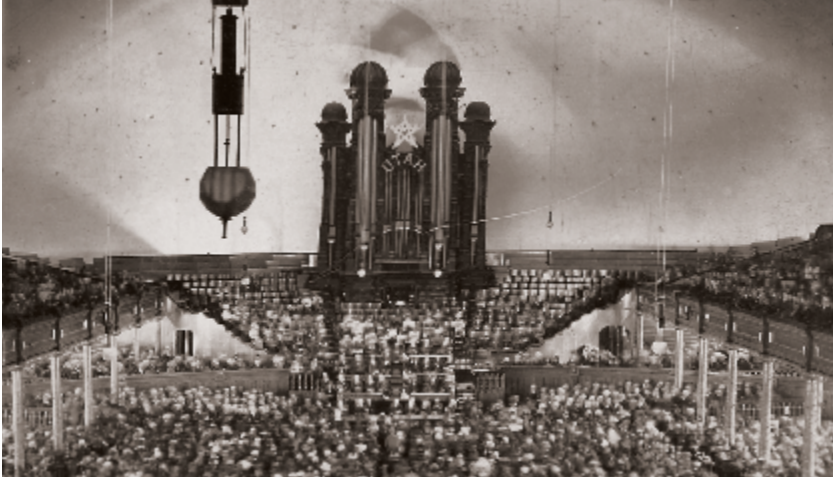
eftermiddagen bliver barnet igen spurgt og atter engang må læreren sande, at barnet har glemt bogstaverne og må have det at vide igen. Og således må lektien gentages igen og igen og i sådan en udstrækning, at læreren sikkert havde tabt modet, hvis ikke han havde været erfaren og vidst, hvad han kunne forvente. Således forholder det sig med de sidste dages hellige. Selv om vi bliver trætte af at høre tingene blive gentaget, så er det nødvendigt for, at vi kan lære dem ordentligt at kende. Vi må lære dem. Jeg ved, at de sidste dages hellige med tiden vil lære alle Guds love og befalinger og at følge dem nøje. Men vi er ikke kommet til det punkt endnu¹⁹ (se forslag 4 på s. 44).

Når vi samles for at lære om evangeliet, har både læreren og eleven brug for Åndens vejledning.

Når en lærer står foran en klasse, så bør han gøre det i den forståelse, at han gør det med det formål at kommunikere viden, så klassen kan modtage sandhed i deres sjæl og blive opbygget i retskaffen ved at modtage yderligere lys og fremme deres uddannelse i hellighedens principper.

Det kan ikke lade sig gøre uden anstrengelse af sindet, en energi af tro og ved at søge Herren vor Guds ånd af hele vores hjerte. Og dette gælder også for tilhørerne; medmindre der vises særlig opmærksomhed mod det, som forventes af dem fra tid til anden af de brødre, der taler til folk fra denne talerstol, og medmindre den enkelte person i sit sind og af al sin kraft og al sin styrke i bøn til Herren arbejder på det, så vil vedkommende ikke modtage det gode og få gavn af det, som han eller hun burde modtage.²⁰

Det, jeg ønsker af de sidste dages hellige under denne konference, er, at vi, når ældsterne rejser sig for at tale til os, må udøve vores tro og bøn for hver især, der taler, således at han kan sige sådanne ting, og at vi må have ånden til at modtage sådanne ting, som gavner os alle. Det er vores privilegium og pligt. Det er ikke tilfældigt, at vi er her; vi er kommet til denne konference med en forventning om at modtage noget, der vil opbygge os.²¹

Vi bør berede vores hjerte til at modtage og drage nytte af de budskaber, vi hører ved generalkonferencen og andre møder.

I bør bede Herren om at lade talerne sige noget, som I ønsker at vide, så de kan lede jeres tanker hen på noget, som vil være jer til gavn. Dersom I nærer et ønske om kundskab om visse ting, som I ikke forstår, så bed til, at de vil sige noget, som vil oplyse jeres sind i forbindelse med det, som bekymrer jer, så vil vi få en stor og herlig konference, bedre end vi nogensinde har haft før. Hvor mærkeligt det end måtte lyde, så synes vores sidste konference altid at være den bedste, og må dette også være tilfældet nu, så brødre og søstre, lad jeres hjerte hæve sig i bøn til Herren og udøv tro, mens vore brødre taler til jer. Vi vil ikke blive skuffede, og I vil ikke tage hjem, I vil ikke tage fra denne konference uden at føle, at I er blevet velsignede i overmål.²²

Jeg antager, at mange af tilhørerne, som er foran mig, er kommet langvejs fra for at mødes med os til denne generalkonference, og at alle er blevet tilskyndet til at samles her af rene motiver – ud fra ønsket om at forbedre og forædle sig i sager, der vedrører deres tjeneste i Guds rige. For at vi ikke skal blive skuffede i dette, er det nødvendigt, at vi bereder vores hjerte til at modtage og drage nytte af de forslag, som talerne måtte foreslå i løbet af konferencen, som kan være tilskyndet af Herrens ånd. Jeg har tænkt og tænker stadig, at hvorvidt vi bliver oplyst ikke så meget afhænger af taleren, som det gør af os.²³

Når vi samles ... bliver det vores privilegium at modtage vejledning fra de personer, som taler til os, og hvis vi ikke gør, så hviler fejlen generelt på os selv.²⁴

Jeg har hos nogle mennesker bemærket noget, jeg tilskriver svaghed. Nogle samles mere i den hensigt at lade sig henrykke af det oratoriske ved talerne med det formål at beundre stilen, med hvilken han adresserer dem, eller også samles de med det formål at se taleren og spekulere over hans karakter ... end med det formål at modtage vejledning, som vil gøre dem godt og opbygge dem i retskaffenhed ...

Hvis vi ikke udøver de evner, som er givet os og får Herrens ånd, vil vi kun modtage lidet information fra talerne, omend deres idéer måtte være kommunikeret med stor vægt og værdi. Uagtet at idéerne måtte blive kommunikeret på en meget gebrokket facon, så vil folk, hvis de vil anstrenge sig ... snart lære, at de aldrig vil vende hjem fra mødet uden, at deres sind er blevet opløftet af talerne.²⁵

Det er ikke altid de lange foredrag, der yder de sidste dages hellige det, der er mest gavnligt, men under de forskellige foredrag, der holdes, kan vi opfatte nogle ideer eller principper, der bevirker, at der går et lys op for os, og som vil vise sig at være af stor værdi for os senere.²⁶

Vi er samlet med det formål at tilbede Gud og forrette de nødvendige forretninger for at fremme sandhedens sag på jorden. Vejledningernes karakter vil i høj grad afhænge af vores sinds tilstand. Vi bør lukke vore verdslige anliggender ude og hellige vor opmærksomhed formålet med denne konference.²⁷

Hvad angår information og åndelig viden, er vi totalt afhængige – og vi føler os meget afhængige – af Herren. Og i forhold til den tro vi udøver, vil vi modtage information, som kommunikeres gennem Herrens tjenere ... Han taler til os gennem sine tjenere, som taler ved lejligheder som denne, hvor vi samles for at tilbede vor Gud²⁸ (se forslag 5 på s. 44).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Gennemgå s. 37-38, som beskriver præsident Snows livslange indsats for at lære. Hvad fører en person til at fortsætte med at lære livet igennem? Tænk over din egen tilgang til læring og overvej, hvordan du kan fortsætte med at lære livet igennem.
2. Læs præsident Snows råd om udøvelse og vedholdenhed i forbindelse med evangelisk læring (s. 38-39). På hvilken måde ændres din personlige læring, når du virkelig anstrenger dig? Hvordan kan vi hjælpe børn og unge til at anstrenge sig for at lære?
3. Præsident Snow opfordrede de hellige til stræbe efter »uddannelse ved Ånden« (s. 40). Hvad betyder det for dig? Hvad kan resultatet blive, hvis vores uddannelse har for meget fokus på verdslig velstand?
4. Hvordan svarer eksemplet med et barn, der skal lære alfabetet (s. 40-41) til vores indsats for at lære evangeliet? Hvilke principper har du set gentaget i dit studium af fortidige og nutidige sidste dages profeters ord?
5. På hvilke måder kan vi berede vores hjerte til at lære i og ved Kirkens klasser og møder? Hvordan kan vi gøre en indsats for at lære, selv om vi blot sidder og lytter til en tale ved et nævermøde eller en konference? (Se eksempler på s. 41-43).

Skriftstedshenvisninger: 2 Ne 9:28-29; 28:30; Mosi 2:9; L&P 50:13-22; 88:118, 122; 136:32-33

Til underviseren »For at hjælpe os med at undervise ud fra skrifterne og de sidste dages profeters ord har Kirken produceret kursushæfter og andre materialer. Der er meget lidt behov for ledsagende tekster eller andre referencematerialer.« (*Undervisning, den største kaldelse: Hjælpemateriale til undervisning i evangeliet*, 2000, s. 52).

Noter

1. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 3.
2. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 28.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. mar. 1868, s. 2.
4. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 28.
5. »Glory Awaiting the Saints«, *Deseret News: Semi-Weekly*, 30. okt. 1894, s. 1.
6. »Tithings«, *Juvenile Instructor*, apr. 1901, s. 214-215.
7. Conference Report, apr. 1898, s. 13.
8. »Mormonism« by Its Head«, *The Land of Sunshine*, okt. 1901, s. 257.
9. »Old Folks Are at Saltair Today«, *Deseret Evening News*, 2. juli 1901, s. 1; budskab af Lorenzo Snow, læst af hans søn LeRoi.
10. *Deseret News*, 21. okt. 1857, s. 259.
11. *Deseret News*, 28. jan. 1857, s. 371.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 16. juli 1878, s. 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 7. dec. 1869, s. 7.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. mar. 1868, s. 2.
15. *Deseret News*, 22. nov. 1882, s. 690.
16. *Deseret News*, 19. juli 1865, s. 330.
17. *Deseret News*, 19. juli 1865, s. 330.
18. *Deseret News: Semi-Weekly*, 30. mar. 1897, s. 1.
19. *Deseret News: Semi-Weekly*, 28. juli 1899, s. 10; fremhævelse tilføjet.
20. *Deseret News*, 28. jan. 1857, s. 371.
21. Conference Report, okt. 1899, s. 2.
22. Conference Report, okt. 1900, s. 5.
23. Conference Report, okt. 1898, s. 1-2.
24. Conference Report, apr. 1898, s. 61.
25. *Deseret News*, 28. jan. 1857, s. 371.
26. Conference Report, apr. 1899, s. 2.
27. *Deseret News*, 11. apr. 1888, s. 200; fra et detaljeret referat fra en tale af Lorenzo Snow ved generalkonferencen i april 1888.
28. *Salt Lake Daily Herald*, 11. okt. 1887, s. 2.

Jesus Kristus viste os et eksempel, da han lod sig døbe ved nedsenkning.

Dåb og Helligåndsgaven

»Dette var ... den evangeliske orden på apostlenes tid, tro på Jesus Kristus, omvendelse, dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse og håndspålæggelse til modtagelse af Helligånden. Når denne orden blev forstået og ofret tilstrækkelig opmærksomhed, så fulgte kraften, gaverne, velsignelserne og de storslåede privilegier umiddelbart efter.«

Fra Lorenzo Snows liv

Endog efter at han havde modtaget et vidnesbyrd om, at Joseph Smith var profet, kæmpede Lorenzo Snow med beslutningen om at tilslutte sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han vidste, at han måtte opgive nogle af sine verdslige forhåbninger, hvis han blev medlem af Kirken. Men efter en oplevelse, som han kaldte sin »hårdeste kamp i hjerte og sjæl«, gik han med til at blive døbt. Han fortalte senere: »Ved Guds hjælp – for jeg er sikker på, at han må have hjulpet mig – lagde jeg min stolthed, verdslige ambitioner og forhåbninger på alteret, og ydmygt som et barn trådte jeg i dåbens vande og modtog evangeliets ordinancer ... Jeg modtog dåben og håndspålæggelsen af en, som vedkendte sig at have guddommelig myndighed.«¹

Efter at han havde modtaget denne velsignelse, var han ivrig efter at dele den med andre. I et brev han skrev, mens han var missionær i Italien, sagde han: »I de fleste lande er åbningen af døren til Guds rige blevet ledsaget af megen besvær og bekymring. Ikke så lidt af det er blevet os til del. Det var derfor med ikke så lidt glæde, at jeg gik i vandet med den første kandidat til det evige liv. Aldrig har det italienske sprog haft en sødere klang end ved denne interessante

lejlighed, hvor jeg forrettede denne hellige ordinance og åbnede en dør, som ingen mand kan lukke² (se forslag 1 på s. 56).

Lorenzo Snows lærdomme

Vi modtager velsignelser fra Gud, når vi følger de principper, han har fastlagt.

Gud har fastlagt visse principper, som, når de forstås og iagttages, vil bringe menneskene i besiddelse af åndelig kundskab, gaver og velsignelser. I verdens tidlige tid og i apostlenes dage kom mennesker i besiddelse af åndelig kraft og forskellige privilegier gennem en forståelse og trofast efterlevelse af visse regler, som Herren fastsatte. Abel, en af Adams sønner, modtog fx besked om, at offerloven var indstiftet af Gud, og at menneskene ved at følge den kunne modtage velsignelser. Han gik i gang med arbejdet, iagttog loven og ydede ofret, og derigennem opnåede han prægtige manifestationer fra den Højeste (se 1 Mos 4:4; Hebr 11:4).

Og atter da folket fra før syndfloden lod sig fordærve, og tiden var inde til, at ødelæggelsen kom over dem, åbenbarede Herren en kurs, ad hvilken de retskafne kunne flygte, og alle, som forstod og fulgte kursen, var sikre på at opnå den lovede velsignelse (se 1 Mos 6-8).

Josva måtte, inden han indtog Jeriko, følge en vis fremgangsmåde, som var fastsat af Gud. Den fremgangsmåde blev nøje fulgt i henhold til befalingen, og byen faldt straks i hans besiddelse (se Jos 6).

Et andet eksempel er beretningen om Na'aman, hærfører i aramæerkongens hær – han var tilsyneladende plaget af spedalskhed, og han hørte om profeten Elisa, hvorfor han anmodede ham om hjælp mod denne plage. Profeten, som havde Helligånden med sig, som kommunikerer Guds ord, gav ham besked om at bade sig syv gange i Jordanfloden, så ville han blive rask. Til at begynde med fandt Na'aman dette råd alt for enkelt, og han var skuffet og modvillig over for at efterkomme noget, der var så enkelt. Efter nærmere overvejelse ydmygede han sig dog, og han indordnede sig efter reglerne – og se! Så fulgte velsignelsen med det samme (se 2 Kong 5:1-14) ...

Da evangeliets uddeling indledtes, blev gaver og velsignelser tildelt efter lignende principper, nemlig gennem lydighed mod visse fastlagte regler. Herren udpegede stadig bestemte handlinger og lovede alle dem, som ville udføre dem, visse særlige privilegier, og når disse handlinger blev udført – iagttaget i enhver enkelthed – så ville disse lovede velsignelser blive realiseret.³

De udvortes ordinancer for dåb og håndspåbyggelse for Helligåndsgaven er uadskilleligt forbundet med det indvortes arbejde bestående af tro og omvendelse.

Nogle har forgæves forestillet sig, at gaver og velsignelser i denne evangeliske uddeling ikke skulle opnås gennem udvortes iagttagelse eller synlige handlinger, men blot gennem tro og omvendelse, mentalt arbejde uafhængigt af det fysiske. Men hvis vi tilsidesætter menneskenes traditioner, overtro og lære, vil vi se Guds ord, hvor vi vil opdage, at de ydre gerninger eller udvortes ordinancer i evangeliets uddeling er uadskilligt forbundet med det indvortes arbejde med tro og omvendelse. For at bevise dette vil jeg henlede opmærksomheden på følgende:

Frelseren sagde: »Hvorfor siger I: Herre, Herre! til mig, når I ikke gør, hvad jeg siger?« (Luk 6:46). Endvidere siger han: »Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen« (se Matt 7:24). Og: »Den, der tror og bliver døbt, skal frelses« (Mark 16:16). Ligeledes siger han: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5). Disse udtalelser af vor Frelser fordrer, at mennesket udfører fysiske ting for at modtage frelse.

Pinsedag sagde Peter til den forsamlede folkeskare: »Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave« (se ApG 2:38). Af denne profetiske udtalelse lærer vi, at folket skulle udføre en udvortes handling, dåb i vandet for, at de kunne modtage syndsforladelse og derefter Helligåndsgaven. Men før man kan tage vare på det udvortes arbejde, må det indvortes arbejde med tro og omvendelse være på plads. Tro og omvendelse går forud for dåben, og dåben før syndsforladelse og modtagelse af Helligånden ...

Pinsedag blev omkring 3000 mennesker døbt.

Nogle betragter det som forkert at regne dåben blandt de grundlæggende principper, som Gud har forordnet for at opnå syndsforladelse. Som svar siger vi, at Frelseren og apostlene gjorde således før os, og derfor føler vi os forpligtede til at følge deres eksempel ... Dåb ... fjerner vores sjæl fra synd og urenhed gennem tro på den store forsoning ...

Det er ret tydeligt, at der må tages vare på de udvortes handlinger såvel som på tro og omvendelse for at kunne modtage evangeliets privilegier⁴ (se forslag 2 på s. 56).

Dåb udføres ved nedsenkning, og Helligåndsgaven overdrages gennem håndspålæggelse.

Dåb i vandet udgør en del af Kristi evangelium, og vi bemærker derfor, at Guds tjenere i tidligere tider var meget nøje med at forrette den således ...

Vi vil nu bruge et øjeblik på at få et korrekt overblik over den måde, hvorpå dåben blev forrettet. Det er ganske indlysende, at der kun var en vej eller måde, hvorpå denne ordinance blev forrettet, og at den måde blev forklaret for apostlene og nøje overholdt under

hele deres forrettelse. For at vi kan opnå forståelse af dette emne, er det nødvendigt at henvise til de omstændigheder, under hvilke dåb blev forrettet.

Det siges om Johannes [Døber], at han døbte ved Ænon, fordi der var meget vand (se Joh 3:23), så hvis nogle få stænk vand havde været måden, kan vi næppe antage, at han ville være gået til Ænon, fordi der var meget vand på det sted, for der skulle i sandhed meget lidt vand til for at døbe hele Juda, det kunne han have gjort uden at rejse til Ænon. Vi får også at vide, at han døbte i Jordan, og at Frelseren, efter han havde fået forrettet ordinancen, steg op af vandet, hvilket udtrykkeligt siger, at han havde været nede i vandet for, at ordinancen kunne forrettes på rette vis (se Matt 3:16). Og atter står der om etiopieren, at han gik ned i vandet sammen med Filip, og at de derefter kom op af vandet (se ApG 8:26-38). Det må derfor anerkendes af enhver, som gør krav på at kunne tænke logisk og drage slutninger, at dersom det at stænke lidt vand på panden havde klaret formålet, så ville disse personer aldrig være gået ud i vandet for at modtage ordinancen. I en skrivelse til de hellige giver Paulus os et tydeligt vidnesbyrd, som taler for nedsækning ... Apostlen siger, at de hellige blev begravet med Kristus i dåben (se Rom 6:4; Kol 2:12).

Det er ganske indlysende, at de ikke kunne blive begravet i dåben uden at være helt overskyttet eller tildækket af vand. En genstand kan ikke siges at være begravet, hvis nogen del af det forbliver udækket, derfor er et menneske ikke begravet i dåbens vande, medmindre hele personen bliver bragt under vandet. Denne forklaring af apostlen om dåbsmåden svarer præcis til den, som Frelseren gav os: Medmindre I bliver født af vand osv. At blive født af en ting betyder at blive anbragt i den ting; og at dukke op eller komme frem af den, at blive født af vand, må også betyde at blive anbragt i vandets livmoder og blive bragt frem igen.

Jeg tror, at der allerede er blevet sagt nok til at overbevise ethvert fornuftigt og ufordømmende sind om, at nedsækning var den måde, som man forrettede dåbsordinancen på i de tidlige kristnes dage, da evangeliet blev forkyndt i sin renhed og fylde, og derfor vil jeg afslutte min iagttagelse om dette emne.

Af det sjette kapitel i Hebræerbrevet lærer vi, at håndspålæggelse blev regnet blandt evangeliets principper. Alle ved, at denne ordinance, såvel som dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse, bliver ganske tilsidesat blandt dagens kristne kirker, derfor vil jeg knytte nogle få bemærkninger til dette, som jeg håber, kan være til nytte. Vi kender til adskillige tilfælde, hvor Kristus lagde sine hænder på de syge og helbredte dem, og at han i kaldet af apostlene i det sidste kapitel af Markus siger: »Og disse tegn skal følge dem, der tror: ... de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.« Ananias lagde sine hænder på Saulus, som straks efter forretelsen af denne ordinance fik sit syn igen (se ApG 9:17-18). Paulus led skibbrud ved øen Malta, hvor øens fornemste mand, Publius' far lå syg af feber, og Paulus lagde sine hænder på ham, og han blev helbredt fra feber (se ApG 28:8). Disse få bemærkninger viser helt klart, at håndspålæggelse er anvist af Gud som et middel, ved hvilket himmelske velsignelser tilvejebringes.

Selv om helbredelse af de syge var forbundet med forretelsen af denne ordinance, vil vi alligevel, når vi undersøger emnet nærmere, opdage, at der er en endnu større velsignelse forbundet med denne ordinance. Vi er blevet fortalt, at mænd og kvinder i byen Samaria lod sig døbe af Filip, hvilket fremkaldte stor glæde hos de døbte. De glædede sig sikkert over, at de havde modtaget syndsforladelse gennem tro, omvendelse og dåb og ved modtagelse af en del af Guds Helligånd, som naturligt fulgte dem efter at have fået løsningen på en god samvittighed ved syndsforladelse. Gennem den del af Helligånden, som de var kommet i besiddelse af, begyndte de at se Guds rige. For som vi husker, sagde Frelseren, at intet menneske kan se Guds rige, medmindre han er født på ny, og i det efterfølgende vers siger han: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (se Joh 3:3-5).

De mennesker, som var blevet døbt af vand i Samaria, havde modtaget den første fødsel, og de var derfor i stand til at se Guds rige, de kunne med troens øjne betragte dets forskellige velsignelser, privilegier og herligheder; men de var ikke blevet født for anden gang, det vil sige af ånd, de var ikke indtrådt i Guds rige – de var ikke kommet i besiddelse af fylden af evangeliets privilegier. Da apostlene i Jerusalem hørte om den succes, Filip havde haft,

Vi modtager Helligåndsgaven ved håndspåleggelse.

sendte de Peter og Johannes til Samaria for at forrette håndspåleggelse for Helligåndsgaven. Da de ankom til Samaria, lagde de derfor hænderne på hovedet af dem, som var blevet døbt, og de modtog Helligånden (se ApG 8:5-8, 12, 14-17)⁵ (se forslag 3 på s. 56).

**Dåbens og bekræftelsens velsignelser kommer
kun til dem, som har fået ordinancen
udført ved den rette myndighed.**

Medmindre ordinancerne forrettes af en, som er sendt af Gud, vil disse velsignelser ikke følge. Apostlene og de halvfjerds blev ordineret af Jesus Kristus til at forrette evangeliets ordinancer, hvorigennem de evige verdners gaver og velsignelser kan nydes. Derfor sagde Kristus til apostlene: »Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt« (Joh 20:23): Det vil sige, at enhver der kom i ydmyghed, der oprigtigt havde omvendt sig fra sine synder og lod sig døbe ved apostlene, modtog syndsforladelse i kraft af Jesu Kristi forsonende

blod og modtog gennem håndspålæggelse Helligånden; men de, som afviste at modtage disse ting fra apostlene, måtte stadig bære på deres synder ... Denne magt og myndighed til at forrette evangeliet overdrog apostlene til andre, så apostlene ikke var de eneste, som bar denne ansvarsfulde myndighed ... Indtil der kan findes en, som bærer denne myndighed til at døbe og give håndspålæggelse, er ingen under forpligtelse til at modtage disse ordinancer, ej heller behøver han at forvente velsignelserne, medmindre de er blevet forrettet lovformeligt ...

Myndigheden til at forrette evangeliets ordinancer var borte i mange århundreder ... Den kirke, som hvilede på apostlene, smuldrerede gradvist og fortabte sig i tågen og mistede sin myndighed, sit præstedømme og fjernede sig fra Guds orden. Den mistede også sine nådegaver, den overtrådte lovene og ændrede i evangeliets ordinancer, ændrede nedsækning i vand til stækning med vand og ignorerede håndspålæggelse, foragtede profeti og troede ikke på tegn.

Johannes, som i sin Åbenbaring havde set og talt om, at kirken ville fortabe sig i mørket ... siger i (kapitel 14, vers 6) om genoprettelsen af evangeliet: »Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden« – det er indlysende, at den profeti måtte opfyldes på et tidspunkt forud for vor Frelsers andet komme ...

Jeg bærer nu vidnesbyrd med den største forsikring gennem åbenbaring fra Gud om, at denne profeti allerede er blevet opfyldt, at englen fra Gud har besøgt menneskene i disse sidste dage og gengivet det, som længe havde været tabt, ja præstedømmet, rigets nøgler og det evige evangeliums fylde⁶ (se forslag 4 på s. 57).

Når vi holder dåbspagten og søger Helligåndens vejledning, vil de lovede velsignelser afgjort følge.

Dette var således den evangeliske orden på apostlenes tid, tro på Jesus Kristus, omvendelse, dåb ved nedsækning til syndernes forladelse og håndspålæggelse til modtagelse af Helligånden. Da denne orden blev forstået og taget ad notam, fulgte kraften, gaverne, velsignelserne og de herlige privilegier straks; og i enhver tidsalder

eller periode, hvor disse tiltag nøje iagttages og følges i rette tid og orden, vil de samme velsignelser med sikkerhed følge. Men når de tilsidesættes enten helt eller delvist, vil det enten resultere i totalt fravær af disse velsignelser eller en stor reducereing af dem.

Kristus talte i forbindelse med udsendelsen af apostlene om nogle overnaturlige gaver, som ville blive de lydige til del (se Mark 16:15-18). Paulus uddyber, hvad disse forskellige gaver, som knytter sig til evangeliets fylde er; han nævner ni af dem og fortæller os, at de er følgen eller frugten af Helligånden (se 1 Kor 12:8-10). Nu er Helligånden lovet alle, ligeså mange som Herren kalder (se ApG 2:37-39). I sin natur og virkemåde er denne gave uforanderlig, og den er uadskilleligt forbundet med løftet om dette mønster eller tingenes orden, hvorfor det bliver fornuftigt og i overensstemmelse med skriften at forvente de samme gaver og velsignelser. Og hvis Noa efter at have bygget arken kunne gøre krav på og opnå timelig frelse i henhold til løftet (se Moses 7:42-43); eller Josva, som havde gået omkring Jerikos mure det antal gange, han havde fået besked på, kunne vælte dem og tage indbyggerne til fange (se Jos 6:12-20); eller israelitterne som lovet kunne få tilgivelse for deres synder, når de havde ofret det påkrævede (se 3 Mos 4:22-35); eller Na'aman efter at have fulgt Elisas anvisning og badet sig i Jordanfloden syv gange, kunne gøre krav på og opnå helbredelse (se 2 Kong 5:1-14); eller den blindfødte mand efter at have vasket sig i Siloadammen kunne få den ønskede belønning (se Joh 9:1-7); ja, så siger jeg i al rigtighed og i overensstemmelse hermed, at når som helst et menneske kaster sine fordomme, sekteriske ideer og falske traditioner overbord og indordner sig hele Jesu Kristi evangeliums orden, så er der intet under de celestiale verdner, som vil virke imod at gøre krav på og modtage Helligåndsgaven og alle de velsignelser, som er forbundet med evangeliet i den apostolske periode.

For at nå frem til en gudsyndyrkelse, som vil frelse os i Guds nærhed, må vi opnå Helligånden, og for at kunne modtage Helligånden må vi tro på Herren Jesus Kristus, dernæst omvende os fra vore synder, altså forsage dem, og derefter stræbe fremad og blive døbt i vand til syndernes forladelse og derpå modtage håndspålgelse.⁷

Når vi modtager dette evangelium, indgår vi pagt med Gud om, at vi vil lade os lede af, at vi vil lade os styre af og vil følge

Helligåndens tilskyndelser, at vi vil følge de tilskyndelser, som giver liv, som giver viden, som giver forståelse for Guds ting, som kommunikerer Guds sind, og om at vi vil arbejde for at fuldføre Guds plan til frelse af den menneskelige familie og gøre det til vores livs motto at sige: »For Guds rige eller intet.« Hvorvidt vi har holdt disse pagter ... og fulgt Helligåndens vejledning, må vi selv afgøre. For så vidt vi har gjort dette, er den Almægtiges velsignelser dalet ned over os, og vores sind er blevet oplyst, vores forståelse øget, og vi er ført frem på hellighedens sti, stien mod fuldkommenhed ... Tilsvarende forholder det sig således, at har vi fejlet i trofasthed ... er vi ligeledes blevet tabere i det forehavende, vi er indgået i for at opnå evigt liv, visdom, kundskab og guddommelig intelligens i tilstrækkelig grad til at kunne dæmme op for de strømme af lidelser og fristelser, som omgiver os. Og for så vidt vi har fulgt denne guddommelige Ånds tilskyndelser, har vi oplevet fred og glæde i sjælen, vi har besejret fjenden, vi har samlet os de skatte, som møl og rust ikke fortærer – så langt er vi fremrykket på stien mod det celestiale rige⁸ (se forslag 5 nedenfor).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Når du læser beretningerne på s. 47-48, så tænk over din egen dåb og bekræftelse eller på engang, hvor du har set en anden modtage disse ordinancer. Hvilke pagter indgik du, da du modtog disse ordinancer? På hvilke måder har disse pagter påvirket dig?
2. Hvorfor er tro og omvendelse ikke tilstrækkeligt uden ordinancer? Hvorfor er ordinancer ikke tilstrækkelige uden tro og omvendelse? Genlæs præsident Snows belæring om udvortes ordinancer (s. 49-50), når du tænker over eller drøfter disse spørgsmål.
3. Studér præsident Snows belæring på side 50-53 og bemærk de skriftsteder, han omtaler. Hvordan øger disse skriftsteder din forståelse af behovet for nedsænkning? Hvorfor tror du, at

håndspålæggelse for Helligåndsgaven er en »større velsignelse« end håndspålæggelse for at helbrede den syge?

4. Læs det afsnit der begynder på side 53. Hvilke »nådegaver« har du i dit liv, fordi præstedømmet er blevet gengivet?
5. Læs de to sidste afsnit af kapitlet. Hvad betyder det for dig at lade sig lede og styre af »Helligåndens tilskyndelser«?
6. Hvordan vedrører L&P 68:25-28 belæringerne i dette kapitel? Hvordan kan forældre hjælpe deres børn til at forstå tro, omvendelse, dåb og Helligåndsgaven?

Skriftstedshenvisninger: 2 Ne 31:12, 17-20; Mosi 18:8-10; Alma 5:14; L&P 20:37; 36:2; 39:6; 130:20-21

Til underviseren: »Undgå fristelsen til at inddrage for meget materiale ... Vi underviser mennesker, ikke i stoffet i sig selv. Og ... hver lektion, jeg nogensinde har set, indeholder uundgåeligt mere, end vi overhovedet kan nå på den tildelte tid« (Jeffrey R. Holland, »Undervisning og indlæring i Kirken«, *Liahona*, juni 2007, s. 59).

Notes

1. »How He Became a »Mormon«, *Juvenile Instructor*, 15. jan. 1887, s. 22.
2. »Organization of the Church in Italy«, *Millennial Star*, 15. dec. 1850, s. 373.
3. *The Only Way to Be Saved*, pamflet, 1841, s. 2-3. Lorenzo Snow skrev denne pamflet otte år før, han blev kaldet til at tjene som apostel. Den blev senere oversat til andre sprog, inklusive armensk (Tyrkiet), bengali, dansk, fransk, græsk (Tyrkiet), hollandsk, italiensk, svensk og tysk. Den blev genoptrykt fra tid til anden i 1800-tallet i hans tid som apostel.
4. *The Only Way to Be Saved*, s. 3-4, 6.
5. *The Only Way to Be Saved*, s. 6-9.
6. *The Only Way to Be Saved*, s. 10-12, 6.
7. *The Only Way to Be Saved*, s. 9-10.
8. I Conference Report, apr. 1880, s. 79-80.

Vi bør grave så dybt ned i de ting, der hører Gud til, bygge vores grundvold på klippen, indtil vi kommer ned til det vand, som skal springe i os som en evig kilde til evigt liv.

Livslang omvendelse: Fortsat fremgang i sandhedens principper

»Vores religion bør være indarbejdet i os, en del af vores væsen som ikke kan tilsidesættes.«

Fra Lorenzo Snøvs liv

Lorenzo Snow blev døbt og bekræftet i juni 1836. Idet han mindedes, hvordan han fik sit vidnesbyrd, sagde han senere: »Jeg troede på, at de sidste dages hellige havde den sande religion, og jeg tilsluttede mig Kirken. Så min konvertering handlede blot om fornuft.«¹ Han huskede endvidere: »Jeg var helt tilfreds med, at jeg havde gjort det, der var klogt for mig at gøre under omstændighederne.«² Selv om han for en tid var tilfreds med denne forståelse, længtes han snart efter en særlig tilkendegivelse fra Helligånden. Han sagde: »Jeg havde ikke fået en tilkendegivelse, men jeg forventede en.«³

»Denne tilkendegivelse fulgte trods min forventning ikke straks efter min dåb,« fortalte han. »Men selv om der gik nogen tid, inden jeg modtog den, så var den mere fuldkommen, håndgribelig og mirakuløs, end jeg overhovedet havde turdet håbe på. En dag, hvor jeg sad optaget af mine studier, to til tre uger efter jeg var blevet døbt, begyndte jeg at grunde over det faktum, at jeg ikke havde opnået en *kundskab* om sandheden af værket – at jeg ikke havde forstået opfyldelsen af løftet: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud« (se Joh 7:17) og jeg begyndte at føle mig meget usikker.

Jeg lagde mine bøger til side, forlod huset og gik omkring i markene under tyngende indflydelse af en dyster, trøstesløs ånd samtidig med, at en ubeskrivelig mørk sky syntes at omhylle mig.

Jeg var vant til hen mod dagens slutning at trække mig tilbage i en lund, som lå tæt på min bolig, for at bede i løn, men på det tidspunkt havde jeg ingen tilbøjelighed til at gøre det.

Bønnens ånd havde forladt mig, og himlene syntes som bronze over mit hoved. Da jeg opdagede, at det atter var blevet tid til lønlig bøn, gjorde jeg til sidst op med mig selv, at jeg ikke ville afstå fra min aftenandagt, og som en formalitet knælede jeg, som jeg var vant til, og på det sted, hvor jeg som regel trak mig tilbage til, men jeg følte ikke, som jeg plejede.

Næppe havde jeg åbnet munden for at bede, førend jeg lige over mit hoved hørte en lyd som suset af silkeklæder, og straks steg Guds ånd ned over mig og omslutede min hele person og fyldte mig fra isse til fod. O, hvilken glæde og lykke jeg følte! Intet sprog kan beskrive den næsten øjeblikkelige forvandling fra tæt mentalt og åndeligt mørke til en stråleglans af lys og kundskab, sådan som det dengang blev mig til del at forstå. Jeg modtog derpå en fuldkommen kundskab om, at Gud lever, at Jesus Kristus er Guds Søn, og om gengivelsen af det hellige præstedømme og evangeliets fylde.

Det var en fuldstændig dåb – en håndgribelig nedsænkning i det himmelske princip eller element, Helligånden; og dens indflydelse på enhver del af min organisme var mere virkelig og fysisk end nedsænkningen i vand; den fjernede for evigt, så længe som fornuft og hukommelse varer, alle muligheder for tvivl eller frygt i forhold til den kendsgerning, historien har ladet gå i arv til os, at barnet fra Betlehem i sandhed er Guds søn; og den kendsgerning, at han nu åbenbarer sig for menneskenes børn og overdrager dem kundskab, den samme, som i apostlenes dage. Jeg var så tilfreds, som jeg kunne være, for mine forventninger var blevet mere end indfriet, kan jeg vist trygt sige.

Jeg kan ikke sige, hvor lang tid jeg forblev i denne totale gennemstrømning af glæde og guddommelig oplysning, men det varede adskillige minutter før det celestiale element, der fyldte og omslutede mig, begyndte at trække sig tilbage lidt efter lidt. Da jeg rejste mig fra min knælende stilling, med mit hjerte svulmende af taknemlighed mod Gud udover enhver beskrivelse, følte jeg – *vidste* jeg, at han havde overdraget mig, hvad kun et almægtigt væsen

Kort tid efter at Lorenzo Snow var blevet døbt og bekræftet, modtog han en stille, skelsættende tilkendegivelse fra Helligånden.

kan overdrage – det, der er af større værdi end alverdens rigdom og hæder.«⁴

Lorenzo Snow forblev trofast mod det vidnesbyrd, han modtog den dag, og han arbejdede flittigt på at øge sin åndelige viden og hjælpe andre med at gøre det samme. »Lige siden da,« sagde han, »har jeg prøvet at leve sådan, at jeg ikke skal miste hans hellige Ånd, men fortsat blive vejledt af den, og prøve at slippe min selvskhed og enhver uretfærdig ambition og hengive mig til at arbejde for Herrens interesser.«⁵ Han sagde: »Så længe jeg stadig har evnen til at huske og tænke fornuftigt, kan jeg aldrig tillade, at det stærke vidnesbyrd og den kundskab, som blev formidlet til mig, skal henses i tavshed«⁶ (se forslag 1 på s. 67).

Lorenzo Snows lærdomme

At opnå et vidnesbyrd er et godt udgangspunkt for sidste dages hellige.

Grundvolden, på hvilken vi har bygget vores tro, er storslået og herlig. Dette ved jeg. Jeg havde kun været i Kirken i kort tid, da jeg opnåede den mest fuldkomne forvisning om, at der er en Gud, at der er en Søn, Jesus Kristus, og at Joseph Smith var udpeget af Gud som hans profet. Det var ikke en viden, noget menneske kunne formidle. Den kom gennem åbenbaring fra den Almægtige. Dette er et meget godt udgangspunkt for en sidste dages hellig, og det er noget, som enhver person, der har ambition om at gå frem på stien, har behov for på et eller andet tidspunkt. Han vil løbe ind i omstændigheder af en sådan art, at han får brug for styrke, og en sådan styrke kommer af en viden om, at den sti, han betræder, vil føre ham til hans højeste og bedste drømmes mål.⁷

Brødre og søstre, der er nogle ting, som I og jeg bør tænke over. Tiden er kommet, hvor det sømmer sig for enhver mand og kvinde at opnå viden for sig selv om den grundvold, de står på. Vi bør alle stræbe efter at komme lidt tættere på Herren. Det er nødvendigt for os at gå lidt fremad og opnå fuld kundskab om de ting, som vi bør forstå mere fuldt ud. Det er en sidste dages helligs privilegium.⁸ (se forslag 2 på s. 67).

Vi kan øge vores tro og åndelige viden.

Mænd og kvinder kan øge deres åndelige viden, de kan udvikle sig til det bedre, efterhånden som de bliver ældre.⁹

Jeg oplever, at sidste dages hellige går fremad; at de får en uddannelse. Vi når højere og højere op. Vi bevæger os mod et højere stade og sfære og til et højere niveau, og vi gennemgår en uddannelse, som gør, at alverdens visdom med alle dens resultater og falske lærdomme og principper ikke vil have nogen virkning på de sidste dages hellige, for de hæver sig over menneskeligt opfundne teorier og hypoteser og stræber mod himlen i sande ting, som løfter sindet og højner forståelsen, og de forankrer sig mere og mere fuldt ud i livets og herlighedens sande principper. Vores hjerte

Mænd og kvinder kan øge deres åndelige viden; de kan udvikle sig til det bedre, efterhånden som de bliver ældre.

er fyldt med disse sandheder, og vi kan ikke sige, hvilken dag eller time vores tro er blevet større, men vi føler, når vi ser tilbage over den sidste uge, måned eller år, at vi har øget vores tro og kundskab om tro og Guds magt; vi ved, at vi er kommet Gud nærmere, og vi føler, at vi nyder fællesskab med Gud vor Fader¹⁰ (se forslag 3 på s. 67).

Hvis vi ønsker at øge vores tro og åndelige kundskab, må vi anstrenge os.

Enhver er nødt til at lære at kunne forlade sig på sin egen kundskab; han kan ikke være afhængig af sin næste; enhver må være uafhængig; han må helt selv kunne forlade sig på sin Gud. Det afhænger af ham selv at se til, at han overvinder de vanskeligheder og hindringer, som er strøet på livets vej for at hindre hans fremgang. Et menneske kan modtage viden gennem Helligåndens virke, og kan nærme sig Gud og øge sin tro i henhold til sin flid.¹¹

Det er umuligt at avancere i sandhedens principper eller himmelsk kundskab, medmindre vi bruger vore fornuftsevner og anstrenger os på passende vis. Vi har et eksempel om Oliver Cowderys misforståelse angående dette princip nedskrevet i Lære og Pagter. Herren lovede ham gaven at kunne oversætte gamle optegnelser. Som mange af os i dag havde han misopfattelser i forbindelse med udøvelsen af denne gave. Han troede, at det eneste han skulle gøre, hvad angik den gave, som Gud havde lovet ham, var at vente uden selv at gøre noget, indtil den spontant ville virke. Men da disse optegnelser lå foran ham, blev der ikke formidlet nogen kundskab, de forblev forseglede, for der kom ingen oversættelseskraft over ham.

Selv om han havde fået oversættelsesgaven overdraget, kunne han ikke fortsætte arbejdet, alene fordi han ikke havde anstrengt sig over for Gud i den hensigt at udvikle gaven, og han blev dybt skuffet, og Herren fortalte ham i sin godhed og nåde om hans fejltrin, idet han brugte følgende sprog:

»Se, du har ikke forstået det; du er gået ud fra, at jeg ville give dig det, uden at du gjorde dig nogen tanke ud over at spørge mig. Men se, jeg siger dig, at du må gennemtænke det i dit sind; dernæst må du spørge mig, om det er rigtigt, og hvis det er rigtigt, vil jeg bevirke, at det brænder i brystet på dig, således skal du føle, at det er rigtigt« (se L&P 9).

Således er det med hensyn til os i forbindelse med det, vi går i gang med. Hvis vi forventer at gøre fremskridt, at avancere i det værk, der ligger umiddelbart foran os, og til sidst komme i besiddelse af disse gaver og herligheder og opnå den tilstand af ophøjelse, vi forventer, så må vi bryde hjernen og reflektere, vi må anstrenge os til det yderste efter bedste evne.¹²

Vi bør ... få Ånden selv, og ikke være tilfredse med at vandre i det lys, andre kaster af sig, vi bør have den indlemmet i vores egen åndelige organisme ...

Et menneske, som sætter sig for at lære at spille på fløjte, finder det i begyndelsen svært at ramme tonerne, og for at kunne spille en melodi korrekt kræves der en stor portion flid og tålmodighed. Han bliver nødt til at fortsætte, at gå tilbage og starte på en frisk, men

efter et stykke tid er han i stand til, takket være en masse anstren- gelse, at spille melodien perfekt. Når han senere bliver bedt om at spille melodien, er der ingen grund til at terpe, hvor fingrene skal placeres, for det kommer helt naturligt. Det var ikke naturligt til at begynde med, det krævede en stor del tålmodighed og arbejde, før det blev naturligt at spille melodien fra ende til anden.

Sådan er det også med de ting, der hører Gud til. Vi er nødt til at anstrenge os og gå fra nåde til nåde, at få loven om handling til at grundfæste sig så dybt i os, at det bliver naturligt at gøre de ting, der kræves af os¹³ (se forslag 4 på s. 67).

Når vi fordyber os i de ting, der hører Gud til, og forbliver trofaste, bliver vores religion en del af vores væsen.

Der er en fare for, at vi stiller os tilfreds med en overfladisk frem- gang – ved kun udadtil at gøre fremskridt. Vi taler om at vandre i Åndens lys og at føle den hos os, men gør vi disse ting? Vi bør grave så dybt ned i de ting, der hører Gud til, bygge vores grundvold på klippen, indtil vi kommer ned til det vand, som skal springe i os som en evig kilde til evigt liv.¹⁴

Der er mennesker blandt os, på hvem den Almægtiges Ånd engang hvilede med vældig kraft, hvis intentioner engang var gode og rene som engles, og som indgik pagt med Gud om at tjene ham og holde hans befalinger under alle forhold ... Men hvordan for- holder det sig nu med nogle af disse ældster? Sådan har de det ikke i dag. Deres hengivenhed er knyttet til denne verdens ting, som Herren gjorde dem i stand til at tilegne sig, så nu venter de, til de bliver kaldede, og i mange tilfælde adlyder de mere ud fra et ønske om at bevare deres ry og position, når de bliver kaldede, end ud af en ægte kærlighed til det arbejde, de er kaldede til at udføre.

Dette gør sig gældende for alle mennesker, uanset hvordan de begyndte; de lader deres tanker og følelser følge verden og dens skikke, og det er et enkelt og ubestrideligt bevis, at når dette er tilfældet med mennesker, så elsker de verden mere, end de elsker Herren og hans værk på jorden. Eftersom vi har modtaget det evige evangeliums lys og taget del i rigets gode ting, er vi blevet en del af Israels slægt og gjort til arvinger til store og herlige løfter, hvorfor

vi bør arbejde med trofasthed og flid på at opnå det, som Gud har skabt os til at gøre; vi bør være mænd og kvinder af tro og kraft såvel som af gode gerninger, og når vi tager os selv i at være skødesløse eller bare ligegyldige, så bør det få os til at rette op og vende tilbage på pligtens sti.¹⁵

Intet kan være mere tåbeligt end at tro, at et menneske kan fralægge sig sin religion som en kappe eller et stykke tøj. Det lader sig ikke gøre, at et menneske fralægger sin religion, uden at han fralægger sig selv. Vores religion bør være indarbejdet i os som en del af vores væsen, som vi ikke kan lægge fra os. Hvis det lod sig gøre, at et menneske kunne fralægge sig sin religion, ville han i det øjeblik, han gjorde det, bevæge sig ud på ukendt grund og ville overgive sig til mørkets kræfter, han ville ikke være på egen grund, og han har intet at gøre der. Tanken om, at Israels ældster sværger, lyver og hengiver sig til druk, er langt under deres værdighed; de bør være hævet over sådanne ting. Lad os afstå fra alt ondt og leve af hvert ord, der udgår af Guds mund (se L&P 98:11). Lad os tage vare på hver pligt, vi er pålagt, med ambition og energi, så vi kan have Guds ånd, sandhedens lys og Jesu Kristi åbenbaringer hos os konstant.¹⁶

Bliv på Zions skib. Lægger både med smukke farver og flotte løfter til på siden af skibet, så gå ikke fra borde for at sejle i land på en anden båd, men bliv på skibet. Hvis I er blevet dårligt behandlet af dem på skibet, som ikke har den rette ånd, så husk at skibet i sig selv er godt. Vi bør ikke lade vort sind forbitre på grund af noget, som nogle mennesker på skibet har gjort imod os; skibet er i orden, besætningen er i orden, og vi gør ret i at blive på skibet. Jeg forsikrer jer om, at det vil føre jer til herlighedens land.¹⁷

Jeg vil bruge et eksempel for at illustrere det med at få og beholde Ånden i os og fordybe os, når vi befinder os midt i en storm, så vi ikke blæser omkuld. Lægges en agurk i en bønne med eddike, sker der ikke meget den første time eller for den sags skyld de første 12 timer. Undersøger I den, opdager I, at kun skrællen er lidt påvirket, for det tager længere tid at sylte den. Når et menneske bliver døbt ind i denne kirke har det en virkning på ham, men det sylter ham ikke med det samme. Retfærdighedens og pligtens love bundfælder sig ikke i ham de første 12 eller 24 timer; han må blive

i kirken, som agurken i eddiken, indtil han bliver gennemvædet af den rette ånd, indtil han er blevet indsyttet i mormonismen, i Guds lov. Vi er nødt til få disse ting til at trænge ind i vores system ...

Brødre og søstre, jeg henstiller til, at dette emne får jeres udelte opmærksomhed, overvejelse og eftertanke, bed Gud vor Fader om, at han vil øse sin Ånd ud over sit folk. I er dem, hvem Herren har udvalgt til at herliggøre ham i hans nærværelse, og må Herren velsigne og fylde jer med hans Ånd, og må jeres øjne klart kunne skelne de ting, som vil føre jer til frelse. Og skulle der være en mand eller kvinde, som ikke er helt vågen, må tiden så komme, hvor ånden og Helligåndens kraft må hvile på dem, så den må lære dem om ting, som var, som er og som skal komme, så de med Herrens hjælp kan få indpodet retskaffenhed og sandhedens principper i deres system, så de må være beredte på de storme, som skal komme¹⁸ (se forslag 5 på s. 68).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Gennemgå Lorenzo Snows oplevelse, som er beskrevet på s. 59, 61-62. Hvordan blev du opmærksom på, at du havde et vidnesbyrd? Overvej at fortælle om din oplevelse til et familiedlem eller en ven, som fx én du tjener sammen med som besøgs- eller hjemmelærer.
2. Præsident Snow sagde, at det at få et vidnesbyrd er »et godt udgangspunkt for en sidste dages hellig« (s. 62). Hvorfor er et vidnesbyrd blot et udgangspunkt og ikke endemålet?
3. I det afsnit, som begynder sidst på s. 62, sammenligner præsident Snow verdslig uddannelse med den højere uddannelse, som Herren tilbyder. Hvordan kan vi få den højere uddannelse? Hvilke velsignelser har du modtaget, når du har gjort det?
4. Læs det afsnit der begynder på s. 63. Hvorfor har du haft behov for »at kunne forlade dig på din egen kundskab«? Hvad kan forældre og undervisere gøre for at hjælpe børn og unge til at kunne forlade sig på egen kundskab?

5. Gennemgå præsident Snows råd i det sidste afsnit af kapitlet (s. 65-67). Hvad tror du, at det betyder at fordybe sig i de ting, der hører Gud til? Hvad tror du, det betyder, at vores religion er en del af vores væsen?

Skriftstedshenvisninger: 2 Ne 31:20; Mosi 5:1-4, 15; Alma 12:9-10; 3 Ne 9:20; Moro 10:5; L&P 50:24

Til underviseren: »Ganske meget af den undervisning, der foregår i Kirken, er så stiv, at det er en forelæsning. Vi er ikke så modtagelige over for forelæsninger i klasselokalet. Det er vi til gengæld under nadvermødet og konferencer, men undervisning skal være interaktiv, så man kan stille spørgsmål. Man kan nemt opmuntre til spørgsmål i klasserne« (Boyd K. Packer, »Principper i undervisning og indlæring«, *Liahona*, juni 2007, s. 55).

Notes

1. Frank G. Carpenter, »A Chat with President Snow«, citeret i *Deseret News: Semi-Weekly*, 5. jan. 1900, s. 12.
2. »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. juli 1901, s. 22).
3. Fra »A Chat with President Snow«, s. 12.
4. *Juvenile Instructor*, 15. jan. 1887, s. 22-23.
5. »The Object of This Probation«, *Deseret News: Semi-Weekly*, 4. maj 1894, s. 7.
6. *Deseret News*, 18. apr. 1887, s. 242.
7. »Glory Awaiting the Saints«, *Deseret News: Semi-Weekly*, 30. okt. 1894, s. 1.
8. *Deseret News*, 18. apr. 1887, s. 244.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. mar. 1868, s. 2.
10. *Salt Lake Daily Herald*, 11. okt. 1887, s. 2.
11. *Deseret News*, 11. apr. 1888, s. 200; fra et detaljeret referat fra en tale af Lorenzo Snow ved aprilkonferencen i 1888.
12. *Deseret News*, 13. jun. 77, s. 290.
13. *Deseret News*, 28. jan. 1857, s. 371.
14. *Deseret News*, 28. jan. 1857, s. 371.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15. aug. 1882, s. 1.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. mar. 1868, s. 2.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, 30. mar. 1897, s. 1.
18. *Deseret News*, 28. jan. 1857, s. 371.

Styrket af Helligåndens kraft

*»Beslut jer for at leve ydmygt og på en sådan måde,
at I altid kan have Herrens ånd som ven.«*

Fra Lorenzo Snøws liv

Lorenzo Snow sagde i sin første tale ved en generalkonference som præsident for Kirken: »Vi er afhængige af, at Herrens ånd fra tid til anden hjælper og tilkendegiver for os, hvad der er nødvendigt for os at gøre under de besynderlige omstændigheder, der omgiver os.«¹ Præsident Snow havde måske ikke været i live til at komme med denne udtalelse, hvis ikke to af hans venner forlod sig på Herrens ånd ved en besynderlig hændelse 34 år tidligere.

I 1864 tog ældsterne Lorenzo Snow og Ezra T. Benson fra De Tolv Apostles Kvorum på mission til Hawaii-øerne. De blev ledsaget af tre andre missionærer: Ældste Joseph F. Smith, William Cluff og Alma L. Smith. Da deres skib lagde anker ved kysten ud for øen Maui, steg alle bortset fra Joseph F. Smith ned i en mindre båd for at komme ind til land. Da de nærmede sig øen, blev de ramt af høje bølger, hvilket gjorde, at styrmanden mistede kontrollen over båden. Båden kæntrede og alle de ombordværende blev kastet i vandet. Alle kom hurtigt op til overfladen bortset fra ældste Snow. En gruppe øboer styrtede til hjælp, og de tog William Cluff og Alma L. Smith med i en redningsbåd for at søge efter deres ven. Ældste Cluff fortalte:

»Det første, jeg fik øje på ved bror Snow, var hans hår, som flød på vandet ved den ene ende af den kæntrede båd. Så snart vi fik ham op i båden, gav vi roerne besked på at ro i land så hurtigt som overhovedet muligt. Hans krop var stiv, og han forekom livløs.

Bror A.L. Smith og jeg sad side om side. Vi lagde bror Snow hen over skødet på os, og på vej mod land velsignede vi ham og bad

Tidlig missionering på Hawaii-øerne

*Da ældste Lorenzo Snow tjente på mission på Hawaii,
reddede inspirerede kammerater hans liv.*

Herren om at redde hans liv, så han kunne vende tilbage til sin familie og sit hjem.

Da vi kom på land, bar vi ham et lille stykke vej hen til nogle store tønder, som lå på sandstranden. Vi lagde ham på en af dem med ansigtet nedad og rullede ham frem og tilbage, indtil det lykkedes os at få alt det vand, han havde slugt, ud af ham ...

Efter, at vi havde arbejdet på ham et stykke tid uden nogen livstegn, sagde de omkringstående, at der ikke kunne gøres mere for ham. Men vi havde ikke lyst til at give op, og vi bad og arbejdede stadig med ham i forvisning om, at Herren ville høre og besvare vore bønner.

Til sidst blev vi tilskyndet til at placere vores mund over hans og gøre et forsøg på at puste liv i hans lunger, skiftevis puste luft ind og ud, idet vi så godt som muligt efterlignede vejtrækningens naturlige proces. Dette blev vi ved med, til det lykkedes os at puste hans lunger op. Efter et stykke tid bemærkede vi meget svage tegn på, at livet vendte tilbage. Et spinkelt blink med øjet, som indtil da havde været åbent og dødlignende, og en meget svag rallen i halsen var de første tegn på, at han vendte tilbage til livet. Disse tegn blev mere og mere tydelige, indtil bevidstheden vendte helt tilbage.«

Ældste William Cluff vidste, hvorfor han og ældste Alma L. Smith havde været i stand til at redde ældste Snows liv, da han mindedes denne oplevelse. »Vi gjorde ikke blot, hvad man normalt gjorde i sådanne tilfælde, men også hvad Ånden syntes at hviske til os«² (se forslag 1 på s. 79).

Lorenzo Snows lærdomme

Gennem Helligåndsgaven ledes vi til al sandhed og styrkes i vores tro.

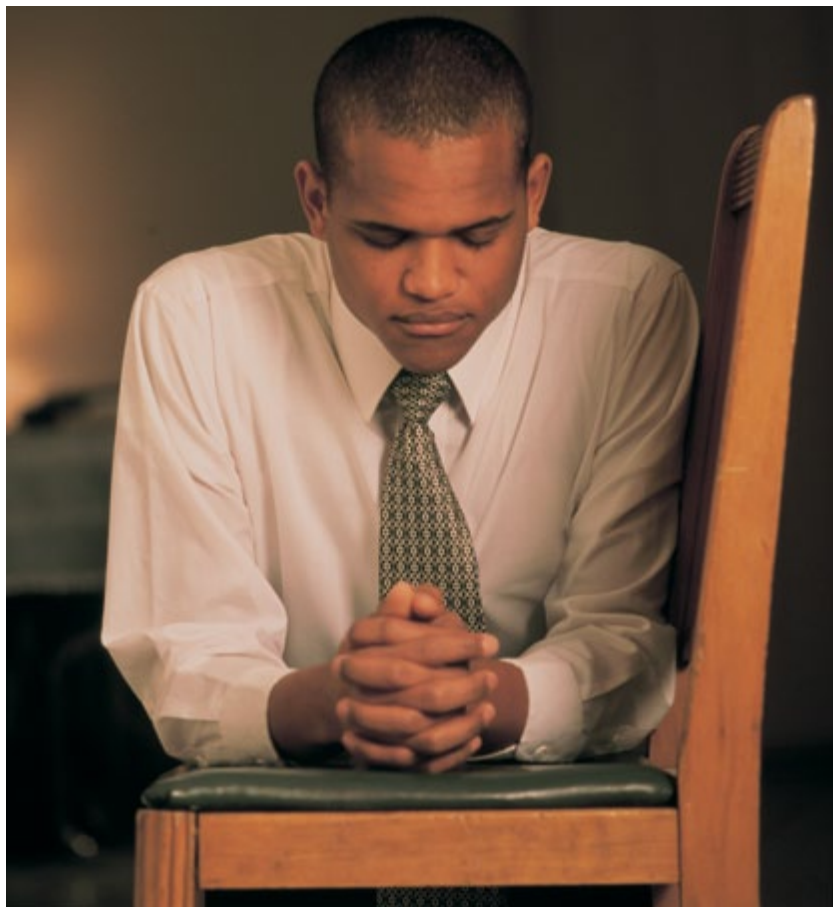
Der er en bestemt velsignelse, som kun er forbundet med lydighed mod evangeliet, og det er Helligåndsgaven ... Frelseren, som utvivlsomt kendte denne gaves natur og karakter bedst, sagde, at den bør lede dem, som modtager den, ind i al sandhed og vise dem alle kommende ting (se Joh 16:13). Det bør være mere end ånden, der kommer fra Gud og fylder det uendelige rum og oplyser ethvert menneske, som kommer ind i verden (se L&P 84:46); Helligåndsgaven bør lede til al sandhed og vise dem kommende ting.

Da apostlen Paulus talte om dens virkemåder, sagde han desuden: »Det, som Ånden åbenbarer, får hver enkelt til fælles gavn ... Én får tro« (se 1 Kor 12:7, 9). Ikke en simpel, almindelig tro, som nogle mennesker lader som om, de har i dag, men en tro som gør besidderen i stand til at lade sig gennemsave, kaste for løver eller i brændende ovne og lide enhver form for tortur. Det var den slags tro, som Helligånden bekræftede på dem, som besad den, og gjorde indehaveren i stand til at stå fast i alle slags trængsler, modstå

enhver modgang og om nødvendigt nedlægge livet for den sag, han havde viet sig til. Der var en almægtig, inspirerende kraft i denne tro, som gives af Herren gennem Helligånden, som intet andet princip ville kunne formidle. En var det givet at tro, en anden at have kundskab (se 1 Kor 12:8), ikke blot den man får ved at læse bøger, men kundskab fra den Almægtige. Et selv-inspirerende, håndgribeligt princip hvilede på dem og gav dem kundskab om den sag, de havde viet sig til. De vidste gennem åbenbaring fra Gud, at den sag, de adlød, var sand, det var blevet dem åbenbaret på en måde, som de ikke kunne modsige, og de vidste det for sig selv. De var således grundfæstet ... på en klippe af åbenbaring.³

Peter sagde i sin prædiken til folket: »Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave. For løftet gælder jer og jeres børn og alle dem i det fjerne, som Herren vor Gud vil kalde på« (ApG 2:38-39). Helligåndsgaven er et princip, som adskiller sig fra alt andet, vi har set i den sekulære verden. Det er et princip bestående af intelligens og åbenbaring. Det er et princip, som åbenbarer ting, der har været, som er, og som skal komme, og Åndens gaver modtages gennem lydighed mod evangeliets krav, som det blev forkyndt i de dage, og som det forkyndes af ældsterne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i disse dage. Det var på denne klippe, at deres tro skulle grundfæstes fra dette sted, at de ville modtage en kundskab om den lære, de havde hengivet sig til, og om hvilken vi har fået fortalt af Frelseren, at »helvedes porte ikke skal få magt over dem« (se 3 Ne 11:39)...

Den grundvold, som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er bygget på, er åbenbaringens klippe – den samme klippe, som Jesus sagde, at han ville bygge sin kirke på, og at helvedes porte ikke ville få magt over den (se Matt 16:17-18). Vi har ikke modtaget denne kundskab gennem kød og blod, vi har ikke modtaget den gennem noget menneskes vidnesbyrd, vi har ikke modtaget den ved at læse Bibelen ... eller Mormons Bog, vi har modtaget den gennem Helligåndens virke. Den belærer om alt, der hører Gud til, ting som har været, som er, og som skal komme, og den underviser os tydeligt

Vi ved, at det er vores ret at få tilkendegivelser fra Ånden hver dag.

om de ting, der hører Gud til. I kan ikke tage denne kundskab fra os ved at spærre os inde eller ved at forfølge os. Vi vil stå op for det til døden⁴ (se forslag 2 på s. 79).

**Enhver sidste dages hellig kan have
Helligånden som en ven, der giver råd.**

Der er en måde, hvorpå mennesket kan bevare en ren samvittighed over for Gud og sine medmennesker, og det er ved at bevare Guds ånd i sig, hvilket er åbenbarelsens ånd til enhver mand og kvinde. Den vil selv i de mindste ting åbenbare mennesker, hvad de skal gøre ved at komme med forslag til dem. Vi bør prøve at

lære denne Ånds natur at kende, så vi kan forstå dens forslag og altid være rede til at handle ret. Det er enhver sidste dages helligs store privilegium. Vi ved, at det er vores ret at få tilkendegivelser fra Ånden hver dag.

Mennesker kommer meget ivrige til mig efter at få råd om det ene eller andet. De behøver ikke altid at komme til mig (under visse omstændigheder, vil det naturligvis være højst passende), for Ånden virker i dem til at gøre godt og udføre Guds hensigter ... Det er ikke altid nødvendigt for dem at komme til Kirkens præsident eller De Tolv eller Israels ældster for at få råd; de har det i sig; der er en ven, som lige præcis ved, hvad der skal siges til dem. Fra det øjeblik vi modtager evangeliet, går ned i dåbens vande og derefter får håndspålæggelse for Helligåndsgaven, har vi en ven, hvis vi ikke skubber ham fra os ved at handle forkert. Den ven er Helligånden, Helligånden, som deltager i de ting, der hører Gud til og viser dem til os. Dette er et prægtigt middel, som Herren har tilvejebragt for os, så vi kan kende lyset og ikke fortsætte med at krybe i mørket⁵ (se forslag 5 på s. 79).

Helligånden kan give os glæde og ro i sindet.

Herren har plantet visse medfødte ønsker og følelser i vores hjerte, og det gælder hele menneskeheden, hele den menneskelige familie. Der er plantet og indvævet visse ønsker og evner for glæde i os, ønsker om visse ting, som i deres natur er beregnet til at fremme vores fred og velbefindende, som imødekommer følelser og fremmer glæde, men hvordan man opnår fylden af disse evner og ønsker, har verden ingen viden om eller forståelse af, men Herren har anset det for passende at lægge en kanal i os og på den måde et middel til forståelse af disse ting ved at være trofast og vandre i Helligåndens lys og modtage sandhed.⁶

Det er sidste dages helliges privilegium at efterleve evangeliet på en sådan måde, at de kan føle sig godkendt af Gud. Selvfølgelig gør vi sommetider ting, som vi skammer os over, når vi tænker over dem, men vi omvender os fra dem i hjertet og beslutter os for aldrig at gentage dem. Det er alt, hvad Herren beder os om; og mænd

og kvinder, der lever således, lever uden fordømmelse. De nyder retfærdighed og glæde i Helligånden.⁷

Hvis vi bevarer Åndens lys i os, kan vi således vandre i evangeliet, så vi kan nyde fred og lykke i betydelig målestok i denne verden; og mens vi rykker fremad og stræber efter fred og lykke, der ligger på vores vej i det fjerne, vil vi have en fred i sindet, som ingen anden end den, der er fyldt med Helligånden, kan nyde⁸ (se forslag 3 på s. 79).

Vi har brug for Helligåndens hjælp, når vi skal udholde prøver, udfører vore pligter og forberede os til celestial herlighed.

Der er mange vigtige ting, der fordres af os, og mange ting, som til tider kan synes næsten umulige at udføre, kan vi gøre, når vi bistås af Herrens ånd.⁹

Jeg ønsker at påminde mine brødre og søstre om ... at vores information og intelligens afhænger af Guds ånd, som kan være i os, og som, hvis den er behørigt plejet, er en ånd af inspiration, af åbenbaring, der klart meddeler vores sind en forståelse af Guds sind og vilje og belærer os om de pligter og forpligtelser, som fordres fra vores side ... Vi har brug for bistand. Vi er tilbøjelige til at gøre det, som vil lede os i besvær og mørke, og de ting, der ikke tjener os til bedste, men med bistand fra den talsmand, som Herren har lovet sine hellige, kan vi måske undgå meget besvær og alvorlige vanskeligheder, hvis vi nøje lytter til dens hvisken og forstår sprogets væsen.¹⁰

Vi er totalt afhængige af ånden for at få inspiration, og har der nogensinde været en tid, siden Adam beboede Edens Have, hvor Guds ånd har været mere påkrævet end i dag, så er jeg ikke vidende om det. Tidernes tegn og den hastige tilnærmen sig af ting, som vil prøve de sidste dages helliges hjerte og deres retskaffenhed, kræver, at vi oprigtigt søger Guds ånd og guddommelige bistand *nu*, for den vil i sandhed være påkrævet under de omstændigheder, som nærmer sig med stor hastighed. Vi ved, at vi havde brug for den tidligere. Vi kan let se, at havde det ikke været, fordi vi havde Guds ånd til at lede os gennem mange af de hændelser, vi var igennem,

ville vi ikke have kunnet nyde glæden ved vores nuværende håb om ophøjelse og herlighed, og vores omstændigheder ville langt fra have været så gunstige. Og dersom vi har haft behov for Helligånden i fortiden, må vi i sandhed kunne forstå, at den er nødvendig i fremtiden.¹¹

Vi bør forstå – og det går jeg ud fra, at vi generelt gør – at det værk, som vi er kommet til denne verden for at udvirke, ikke kan gøres til Guds ære eller vores egen tilfredsstillelse alene ved hjælp af vores egen naturlige intelligens. Vi er afhængige af, at Herrens ånd fra tid til anden hjælper og tilkendegiver for os, hvad der er nødvendigt for os at gøre for at lykkes under de besynderlige omstændigheder, der omgiver os.¹²

Det ville ganske enkelt være tåbeligt at forvente, at sidste dages hellige i vor tid skulle kunne indordne sig under celestial lov, den lov som kommer fra Gud, og hans anvisninger for at løfte folk op til hans nærhed, medmindre de blev oppebåret af en overnaturlig, himmelsk kraft. Evangeliet rummer løfte om dette. Det lover Helligåndsgaven, som er guddommelig af natur, og hvis selskab ikke nydes af noget andet folk, og hvorom Frelseren sagde, at den skulle vejlede os i hele sandheden og inspirere dem, som havde den og give dem en kundskab om Jesus, en kundskab om Faderen og de ting, som hører til den celestiale verden; at den kunne inspirere dem, som besad gaven med en kundskab om ting, der skal komme, og ting, der var engang, og inspirere dem i en grad, så de kunne nyde overjordiske gaver – tungemålgaven og profeti og håndspåbyggelse til helbredelse af de syge.

De, som modtog dette evangelium, blev lovet disse overjordiske kræfter og gaver og en viden for dem selv, således at de ikke var afhængige af noget menneske eller nogen grupper, hvad angår sandheden i den religion, de havde modtaget; men at de skulle modtage en kundskab fra Faderen om, at den religion kom fra ham, at evangeliet kom fra ham, og at hans tjenere havde ret og myndighed til at forrette disse ordinancer, så ingen lærdoms vind kunne ryste eller fjerne dem fra den sti, de betrødte, så de kunne være bedre beredte til den herlighed, der skulle åbenbares og tage del i den, så de kunne udholde enhver prøve eller modgang, som efter Guds vilje måtte ramme dem for mere fuldt ud at berede dem

til celestial herlighed. De skulle ikke vandre i mørke, men i Guds lys og kraft og hæves over denne verdens ting, hæve sig over ting omkring dem, så de uafhængigt kunne vandre under den celestiale verden for Guds og menneskers åsyn som frie mennesker, der følger den kurs, der er udstukket af Helligånden, den kurs, som vil løfte dem til viden og kraft og således forberede dem på at modtage den herlighed, som Gud agter at tildele dem og indtage den plads, som Gud har beredt at løfte dem til.¹³

Vi bør således leve, så vi kan vide, at den kurs vi følger, er acceptabel for Gud. Vi bør kende og forstå Helligåndens stemme og hvisken. På dage, hvor himlen ikke sløres af skyer, opdager vi skønheden og formålet med ting omkring os. Så vi er afhængige af, at Guds ånd oplyser sandhedens og frelsens principper. Ingen, der bekender sig som sidste dages hellig, kan nyde nogen stor grad af glæde, medmindre han lever og indordner sig under guddommelig vejledning¹⁴ (se forslag 4 på s. 79).

Når vi lever ydmygt, hjælper Helligånden os fremad på vores vej.

Beslut jer for at leve ydmygt og på en måde, så I altid vil have Herrens ånd som en ven, der fra tid til anden vil foreslå jer ting, der er nødvendige i de besynderlige omstændigheder, I er sat i ...

Hvor meget længere jeg lever, aner jeg intet om, og det bekymrer mig heller ikke. Jeg ønsker, og det er noget, I også bør ønske, at have den ydmyghed og den sagtmodighed og den ligefremhed, der gør det muligt at nyde åbenbarelsens ånd. Hver og en af jer har det privilegium at kunne have tilpas meget af åbenbaringens ånd til at vide præcist, hvad der er passende for jer at gøre. Det er jeres privilegium, lige såvel som det er mit at vide, hvad der skal gøres i morgen, når morgendagen kommer, for Kirkens bedste generelt.¹⁵

Vi bør så langt som muligt bestræbe os på at glemme alle verdslige ting, som sårer og bekymrer os, og rette blikket mod Herren og have tilstrækkeligt af hans Helligånd til at kunne modtage den kundskab og vejledning, der vil hjælpe os på vores vej frem¹⁶ (se forslag 5 på næste side).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Når du læser beretningen på side 69-72, så tænk over gange, hvor du er blevet velsignet, fordi en anden har fulgt Helligåndens tilskyndelser. Tænk også over gange, hvor du har fulgt en tilskyndelse til at hjælpe en anden.
2. Læs det afsnit, der begynder på side 72. Hvad tror du, at det betyder at være »grundfæstet ... på en klippe af åbenbaring«? (se eksempler på s. 72-74). Hvordan kan personlig åbenbaring give os styrke til at »stå fast i alle slags trængsler« og »modstå enhver modgang«?
3. Præsident Snow sagde, at Helligånden kan hjælpe os til at »nyde fred og glæde i denne verden« (s. 76). Hvornår har Helligånden hjulpet dig til at være lykkelig og føle fred? På hvilke andre måder kan Helligånden hjælpe os? (se eksemplerne på s. 76-78).
4. Når du studerer det afsnit, som begynder på side 76, så tænk over, hvordan du har lært at genkende Helligåndens tilskyndelser. Hvordan kan du hjælpe et familiemedlem eller en ven til at genkende Åndens tilskyndelser?
5. Dette kapitel indeholder to henvisninger til Helligånden som en ven (s. 74 og 76). Hvorfor tror du, at vi har brug for ydmyghed og ligefremhed for at kunne have Helligånden som ven?

Skriftstedshenvisninger: Luk 12:12; Joh 14:26-27; Rom 14:17; 1 Kor 12:4-11; Gal 5:22-25; 1 Ne 10:17-19; 2 Ne 32:5

Til underviseren: Brug spørgsmålene i hvert kapitel til at motivere til drøftelse ... Du kan også selv finde på spørgsmål, der passer særligt til dem, du underviser (se s. vi i denne bog).

Noter

1. Conference Report, okt. 1898, s. 2.	3. <i>Deseret News</i> , 24. jan. 1872, s. 597.
2. Se Eliza R. Snow Smith, <i>Biography and Family Record of Lorenzo Snow</i> , 1884, s. 276-279.	4. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 2. dec. 1879, s. 1.

5. Conference Report, apr. 1899, s. 52.
6. *Deseret News*, 21. okt. 1857, s. 259.
7. *Deseret News*, 4. nov. 1893, s. 609.
8. *Deseret News*, 21. okt. 1857, s. 259.
9. Conference Report, apr. 1898, s. 12.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 16. juli 1878, s. 1.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, 4. juni 1889, s. 4.
12. Conference Report, okt. 1898, s. 2.
13. *Deseret News*, 14. jan. 1880, s. 786.
14. *Deseret News*, 31. okt. 1895, s. 690-691; fra en detaljeret omskrivning af en tale af Lorenzo Snow ved generalkonferencen i oktober 1895.
15. I »Anniversary Exercises«, *Deseret Evening News*, 7. apr. 1899, s. 9.
16. *Millennial Star*, 25. nov. 1889, s. 737; fra en detaljeret omskrivning af en tale af Lorenzo Snow ved generalkonferencen i oktober 1889.

Den trofastes storladne skæbne

»Det er en vidunderlig glæde at tale om de store ting, som Gud har lovet at give sine sønner og døtre, og som vi vil opnå, dersom vi er trofaste.«

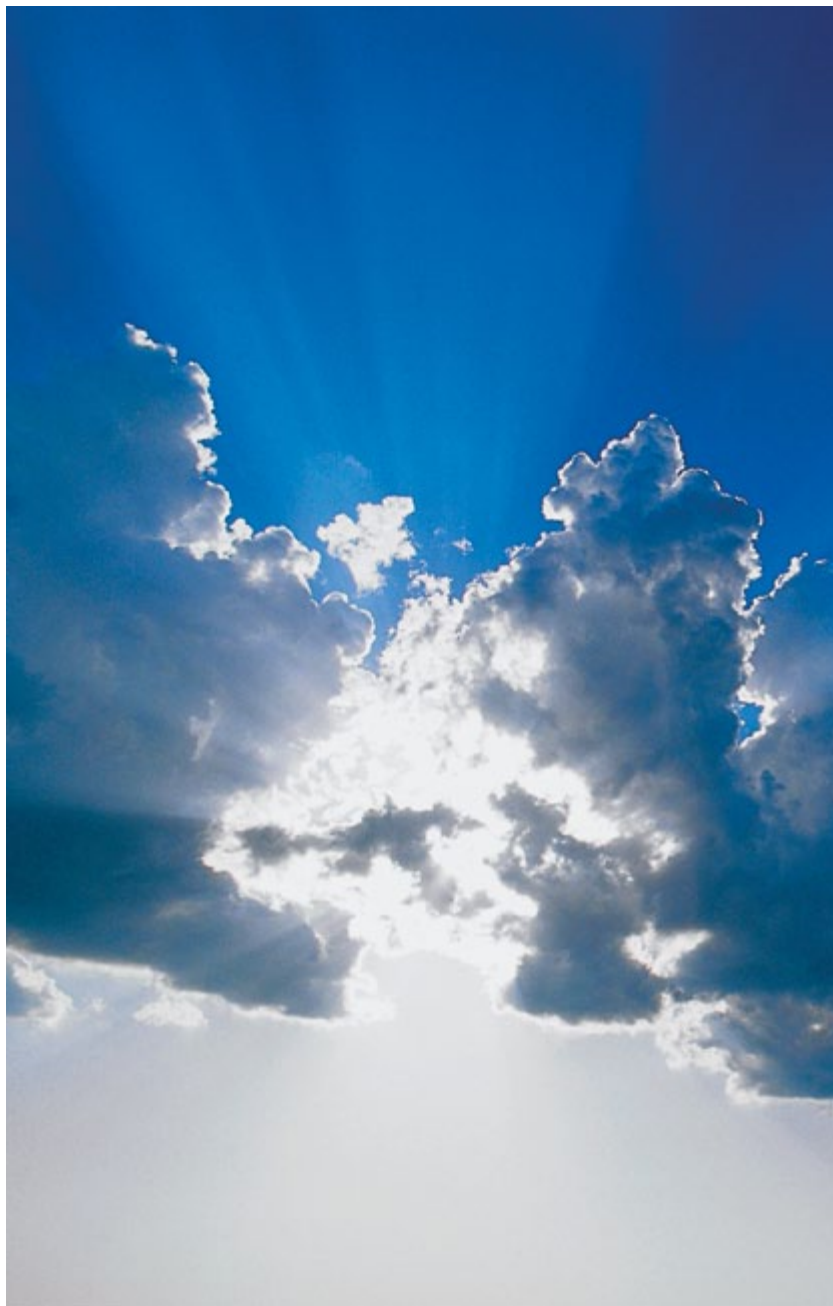
Fra Lorenzo Snows liv

I foråret 1840 var Lorenzo Snow i Nauvoo i Illinois, hvor han forberedte sig på at tage af sted på mission i England. Han besøgte en af sine venner, Henry G. Sherwood, og han bad bror Sherwood om at forklare et sted i skriften. »Mens jeg opmærksomt lyttede til hans forklaring,« fortalte præsident Snow senere, »hvilede Herrens ånd kraftigt på mig – min forstands øjne blev åbnet, og jeg så klar som middagssolen, med forundring og forbløffelse, Guds og menneskets kurs. Jeg skrev følgende linjer, der beskriver den åbenbaring, der blev vist mig ...

Som mennesket er nu, var Gud engang:
Som Gud er nu, kan mennesket blive.«¹

Idet han følte, at han havde modtaget »et helligt budskab«, som han nøje skulle beskytte, forkyndte Lorenzo Snow ikke den lære offentligt, førend han fandt ud af, at profeten Joseph Smith havde forkyndt den.² Da han fandt ud af, at den lære var offentligt kendt, vidnede han ofte om den.

Udover at gøre denne sandhed til tema for mange af sine taler, så tog han temaet til sig som et livsmotto. Hans søn, LeRoi har fortalt: »Denne åbenbarede sandhed gjorde nok større indtryk på Lorenzo Snow end noget andet; den sank så dybt ind i hans sjæl, at den blev en inspiration i hans liv og gav ham en bred vision af hans egen storslåede fremtid og Kirkens mægtige værk og mission.«³ Den var

*Det er en vidunderlig glæde at tale om de store ting, som
Gud har lovet at skænke sine sønner og døtre.*

ham en »konstant ledetråd« og en »klar, lysende ledestjerne til alle tider i hans hjerte, sjæl og hele hans væsen.«⁴

I dette kapitel forkynder præsident Snow den lære, at vi kan blive lig vor himmelske Fader. I kapitel 6 kommer han med praktiske råd til, hvordan vi kan anvende denne lære i vores liv.

Lorenzo Snows lærdomme

Eftersom vi rummer guddommelighed, kan vi blive vor himmelske Fader lig.

Vi blev født i Gud Faderens billede; han skabte os i sit eget billede. Der findes en kim af guddommelighed i sammensætningen af vores åndelige organisering. Ved vores åndelige fødsel overførte vor Fader nogle evner, kræfter og færdigheder, som han selv besad, til os, akkurat som et barn i sin moders liv besidder, omend i et ikke-udviklet stade, evner, kræfter og anlæg svarende til sine forældres.⁵

Jeg tror på, at vi er Guds sønner og døtre, og at han har skænket os evnen til at rumme uendelig visdom og kundskab, fordi han har givet os en del af sig selv. Vi har fået at vide, at vi er skabt i hans billede, og at der er en særlig udødelighed i menneskenes sjæl. Der er en åndelig organisme i dette tabernakel (den fysiske krop) og den åndelige organisme rummer en guddommelighed i sig selv, omend måske på et barnligt stade; men i sig rummer den evnen til at forbedre sig og gå fremad, som det lille barn modtager næring fra sin mor. Selv om barnet måtte være meget uvidende, er der stadig mulighed for, at det ved at gennemleve barndommens forskellige ildprøver mod modenhed er i stand til at rejse sig til et niveau af fortræffelighed, som er nærmest fantastisk sammenlignet med den barnlige uvidenhed.⁶

Vi rummer noget guddommeligt i os; vi rummer udødelighed i os; vores åndelige organisme er udødelig; den kan ikke ødelægges; den kan ikke tilintetgøres. Vi vil leve fra al evighed til al evighed.⁷

Det er en vidunderlig glæde at tale om de store ting, som Gud har lovet at give sine sønner og døtre, og som vi vil opnå, dersom vi er trofaste ... Vores rejse på denne sti mod ophøjelse vil føre os til vor Herre Jesu Kristi fylde, lede os frem til at stå i Faderens nærhed,

Når vi studerer skrifterne, lærer vi om vores guddommelige natur.

modtage af hans fylde, have glæden ved evigt afkom i verdner uden ende, nyde behagelig omgang med dem, vi omgikkes i dette liv, have vore sønner og døtre, ægtemand eller hustru omkring os med al den glæde, himlen kan skænke, stå med herliggjort legeme som Frelserens, fri for sygdom og livets onder, fri for skuffelse og ærgrelser og de ubehagelige ofre, vi måtte gøre her.⁸

Gennem en fortsat fremgang har vor himmelske Fader modtaget ophøjelse og herlighed, og han viser os den samme sti, og efter-som han er iklædt magt, myndighed og herlighed, siger han: »Træd frem og tag den samme herlighed og glæde i besiddelse, som jeg besidder.«⁹

Guds folk er dyrebart for ham; hans kærlighed til dem vil altid vare ved, og i hans magt, væld og kærlighed vil de vinde og komme ud som sejrherre. De er hans børn, skabt i hans billede og gennem lydighed mod hans love skabt til at blive ham lig ...

Dette er Guds sønners udsøgte lod, de som holder ud, som er lydige mod hans befalinger, som renser sig, ja som han er ren. De bliver som ham, de skal se ham, som han er; de vil skue hans ansigt

og regere med ham i hans herlighed og blive som ham på enhver måde¹⁰ (se forslag 1 på s. 89).

Skriften belærer os om vores guddommelige potentiale.

Herren har givet os en ansporing af den største slags. I de åbenbaringer, som Gud har givet, ser vi, hvad et menneske, der vil rejse på denne sti af viden og blive vejledt af Guds ånd, kan opnå. Jeg havde ikke været i denne kirke længe, da det tydeligt blev vist mig, hvad et menneske kan opnå gennem fortsat lydighed mod Guds Søns evangelium. Denne kundskab har været som en konstant ledestjerne for mig og har ansporet mig til nøje at prøve at gøre det, som er ret og acceptabelt for Gud ... Det virker som om, at der er nogle sidste dages hellige, som efter al den undervisning, vi har modtaget om den celestiale verden, er ganske tilfredse med bare at vide, at værket er sandt, så når talen kommer ind på vores storslåede fremtid, virker de overraskede og tror, at det ikke berører dem. I det tredje kapitel af sit epistel siger Johannes Åbenbarer:

»Vi er Guds børn nu« (1 Joh 3:2)

... Og han fortsætter:

»og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive. Vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er.

Enhver, som har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren« (1 Joh 3:2-3)

... Guds ånd har kommunikeret til os, at der er solid og alvorsfuld sandhed i udtryk af denne art. Da Paulus talte til filipperne, foreslog han dem at fremelske en ambition, som synes mærkelig for folk i denne tid, omend ikke for de sidste dages hellige, især dem der ikke er tilfredse med at være som børn i forhold til viden om de ting, som hører Gud til. Han siger:

»I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus,

han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud« (Fil 2:5-6).

Således underviste Paulus, og han vidste, hvad han talte om. Han blev rykket bort til den tredje himmel og hørte ting, fortæller

han os, som et menneske ikke må udtale (se 2 Kor 12:1-7) ... Ville det være forkert af os at bede folk om at fremelske en ambition af denne karakter? Der er en række udtalelser i Bibelen, især i Det Nye Testamente, som synes mærkelige for mennesker, der ikke er i besiddelse af Herrens ånd.

»Den, der sejrer, skal arve dette« (Åb 21:7).

Hvad er det et udtryk for? Hvem tror på det? Hvis en far sagde til sin søn: »Min søn, vær trofast og følg mine råd, og når du bliver myndig, skal du arve alt, hvad jeg har«, så ville det give mening, ville det ikke? Hvis faderen talte sandt, så ville sønnen have noget, der ansprede ham til at være trofast. Ønskede Jesus at føre os bag lyset, da han brugte dette udtryk? Jeg vil forsikre jer om, at der ingen svig er i det sprog. Han mente præcis, hvad han sagde. Og Jesus sagde igen:

»Den, der sejrer, vil jeg give sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min fader på hans trone« (Åb 3:21).

Det er et vidunderligt udtryk. Er der nogen sandhed i det? Det er sandt helt igennem. Det er Herren, den Almægtige, der har udtalt det. I skriften fortæller apostlen Paulus os:

»Vi ved nemlig, at hvis det telt, som er vort hus på jorden, brydes ned, så har vi en bygning fra Gud, et hus, der ikke er bygget med hænder, men er evigt, i himlene« (2 Kor 5:1).

Det tror jeg på. Og når han siger, at Jesus »skal forvandle vort fornedrede legeme og give det skikkelse som hans herliggjorte legeme« (Fil 3:21), så tror jeg det. Tror de sidste dages hellige på de ting, som jeg taler om? I er selvfølgelig nødt til at tro dem. Og atter:

»For den, der modtager mine tjenere, modtager mig;

og den, der modtager mig, modtager min Fader;

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige; derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham« (L&P 84:36-38).

Er der nogen, der kan komme i tanke om mere, der kunne gives? ... Paulus havde en meget god forståelse af ting, for han sagde: »Jeg jager mod målet, efter sejrprisen, som Gud fra himlen kalder os til i Kristus Jesus« (se Fil 3:14).

I sine epistler vidnede apostlen Paulus om vores mulighed for at blive som vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

I de bemærkninger jeg har lavet, kan vi måske se noget om karakteren af denne høje kaldelse i Kristus Jesus ...

Jeg ved ikke, hvor mange her, der har en virkelig kundskab om disse ting i hjertet. Hvis I har, vil jeg fortælle hvilken virkning, det kan have. Som Johannes sagde:

»Enhver, som har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren« (se 1 Joh 3:3)

... Gud har udpeget nogle resultater af at følge denne vej til herlighed og ophøjelse, og løfterne er sikre. Herren vidste præcis, hvad han kunne gøre. Han vidste, hvilket stof han havde at gøre godt med, og han vidste præcis, hvad han sagde. Dersom vi gør den del, han har anvist os og består vores anden prøvestand, er vi sikre på at opleve opfyldelsen af disse løfter i hver en detalje og i større grad, end I og jeg har mulighed for at fatte¹¹ (se forslag 2 på s. 89).

**Når vi husker på de velsignelser, som Herren
har beredt til os, finder vi glæde midt i
livets sorger og omskifteligheder.**

Der er ingen sidste dages hellig inden for min stemmes rækkevidde, som ikke har dette løfte om at komme frem i den første opstandelses morgen og blive herliggjort, ophøjet i Guds nærhed og nyde privilegiet af at tale med vor himmelske Fader, som vi taler med vores jordiske.¹²

Der kan ikke gives noget menneske nogen herligere udsigt end den, der gives de hellige. Intet jordisk menneske kan ønske sig noget større eller noget som i større grad vil vise sig at være mere fyldestgørende. Alt, hvad der hører til fuldkommen fred, lykke, herlighed og ophøjelse, er tilgængeligt for de sidste dages hellige. Vi bør nyde ånden i dette og altid holde os den for øje. Vi bør ikke lade vore udsigter fordunkle det mindste ved at handle uacceptabelt for Herren.¹³

Hvad angår det kommende liv, er mit håb overordentligt stort og herligt, og jeg bestræber mig konstant på at holde håbet klart, og det er enhver sidste dages helligs privilegium og pligt.¹⁴

Vi forstår ikke allesammen fuldt ud de velsignelser og privilegier, som er indeholdt til os i evangeliet. Vi forstår ikke fuldt ud og har ikke alle de ting, som venter os i de evige verdener, for øje, og slet ikke de ting, som venter os i dette liv, som er beregnet til at fremme vores fred og lykke og opfylde vort hjertes ønsker ...

Midt i alle bekymringerne omkring os bliver vi ofte glemsomme, og disse ting ligger ikke lige for os, så vi forstår ikke, at evangeliet i sin natur er udformet og beregnet til at tildele os de ting, som vil bibringe os herlighed, ære og ophøjelse, som vil bringe lykke, fred og glæde. Vi er tilbøjelige til at glemme dette midt i livets sorger og omskifteligheder, og vi forstår ikke fuldt ud, at det er vores privilegium, og at Herren har gjort det muligt for os at følge evangeliet, hvorved vi konstant kan have fred i os ...

Hvor er der grund til at sørge? Hvor er der grund til, at de hellige hænger med hovedet? Hvor er der grund til at græde eller være skuffet? Der er ingen, men det handler om liv eller død;

fyrstendømmer og magter er vores, hvis vi holder trofast ud; sorg og bandlysning venter, hvis vi lader hånt om evangeliet.

Kan vi ønske os mere end det, som er indbefattet i vores religion? Dersom vi står fast på klippen og følger den Ånd, som er indblæst i os, vil vi handle ret i vore pligter, vi vil gøre ret mod dem, som står over os, vi vil handle ret i lys eller mørke.

Hvor er der en mand, som vil vende ryggen til og bortkaste de løfter, der er indbefattet i det evangelium, vi har modtaget? I det findes tilfredsstillelse, der er glæde, der er stabilitet, der er noget at hvile fødderne på, der er en sikker grundvold at bygge på og yde det, der kræves af os.¹⁵

Lad os aldrig tabe vores udsigt af syne, bevar dem klart for jer dag og nat, og så vil jeg forsikre jer om, at vores vækst fra dag til dag og år til år vil blive storslået.¹⁶

Vi sigter alle efter celestial herlighed, og ingen mere storslået udsigt kan udtrykkes i menneskers sprog. Dersom I vil fortsætte trofast i det værk, I er engageret i, vil I opnå denne herlighed og for evigt glæde jer i Guds og Lammets nærhed. Dette er værdt at stræbe efter, det er værdt at ofre for, og velsignet er den mand eller kvinde, som er trofast nok til at opnå det¹⁷ (se forslag 3 nedenfor).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Præsident Lorenzo Snow underviste ofte i, at vi er Guds børn (s. 81-83). Hvordan kan denne sandhed påvirke den måde, vi føler om os selv og andre på? Hvordan kan vi hjælpe børn og unge til at huske, at de er Guds sønner og døtre?
2. Hvilke tanker gør du dig omkring de skriftsteder, som præsident Snow citerede for at belære os om vores guddommelige ophav? (Se s. 85-87).
3. Læs det afsnit, der begynder på side 88. Hvordan kan »livets sorger og omskifteligheder« føre til, at vi glemmer evangeliets evige velsignelser? Hvad kan vi gøre for at bruge vores potentiale

aktivt og altid have det i frisk erindring? Hvordan kan ihukommelse af vores skæbne påvirke den måde, vi lever på?

4. Hvad har du lært om vor himmelske Fader ved at studere dette kapitel? Hvad har du lært om din lod som Guds datter eller søn?

Skriftstedshenvisninger: Rom 8:16-17; 1 Kor 2:9-10; Alma 5:15-16; Moro 7:48; L&P 58:3-4; 78:17-22; 132:19-24

Til underviseren: »Bær vidnesbyrd, når Ånden tilskynder dig dertil, ikke kun ved lektionens afslutning. Giv dem, som du underviser, mulighed for at bære vidnesbyrd« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 45).

Noter

1. Fra Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 46; se også »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. juli 1901, s. 22.
2. Se *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 46-47; »Glory Awaiting the Saints«, *Deseret News: Semi-Weekly*, 30. okt. 1894, s. 1.
3. LeRoi C. Snow, »Devotion to a Divine Inspiration«, *Improvement Era*, juni 1919, s. 656.
4. LeRoi C. Snow, »Devotion to a Divine Inspiration«, s. 661.
5. *Deseret News*, 24. jan. 1872, s. 597.
6. Conference Report, apr. 1898, s. 63.
7. I »Anniversary Exercises«, *Deseret Evening News*, 7. apr. 1899, s. 10.
8. *Millennial Star*, 24. aug. 1899, s. 530.
9. *Deseret News*, 21. okt. 1857, s. 259.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 4. okt. 1898, s. 1.
11. »Glory Awaiting the Saints«, s. 1.
12. Conference Report, okt. 1900, s. 4.
13. Conference Report, okt. 1898, s. 3.
14. Conference Report, okt. 1900, s. 4.
15. *Deseret News*, 21. okt. 1857, s. 259.
16. Conference Report, apr. 1899, s. 2.
17. I »Prest. Snow to Relief Societies«, *Deseret Evening News*, 9. juli 1901, s. 1.

Bliv rene for Herren: »Lidt bedre dag for dag«

»Forvent ikke at blive fuldkommen lige med ét. Hvis I gør, vil I blive skuffede. Vær lidt bedre i dag, end I var i går, og vær bedre i morgen, end I er i dag.«

Fra Lorenzo Snows liv

Præsident Lorenzo Snow deltog engang i et præstedømmemøde, hvor en repræsentant for hvert af ældsternes kворum rejste sig og rapporterede om det arbejde, kворummet havde udført. Da præsident Snow lyttede til de unge mænd, blev han påmindet om sig selv mange år tidligere. Da han rejste sig for at tale, sagde han:

»Jeg ønsker at sige noget, som I om muligt aldrig vil glemme, og jeg tror, at jeg måske er i stand til at gøre det.

Jeg ser, som jeg så ofte gør, når de unge ældster er samlet og faktisk også, når de midaldrende er samlet, en slags modvilje mod at tale til en forsamling. Jeg ser dette denne morgen hos de unge mænd, der har rejst sig for at meddele sig og give information om et bestemt stykke arbejde, de har udført.

Det ville måske ikke være forkert, hvis jeg fortalte jer lidt om min erfaring fra dengang, da jeg begyndte at tale offentligt, endog før jeg blev ældste. Jeg husker den første gang, jeg blev kaldet til at bære mit vidnesbyrd ... Det var virkelig noget, jeg havde frygtet meget, og alligevel følte jeg på samme tid, at det var min pligt at gå op, men jeg ventede og ventede. En person bar vidnesbyrd, en anden bar vidnesbyrd og så en tredje og alle havde næsten gjort det, men jeg gruede stadig for at gå op. Jeg havde aldrig før talt til et publikum ... Endelig besluttede jeg mig for, at det var min tur til at gå op. Det gjorde jeg så. Hvor længe tror I, at jeg talte? Jeg antager, at det varede omkring et halvt minut – det kan umuligt have været

I Bjergprædikenen siger Jesus: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!« (Matt 5:48).

mere end et minut. Det var første gang, og anden gang, tror jeg, var nogenlunde lige sådan. Jeg var genert ... men jeg besluttede mig fast og bestemt for, at uanset hvornår jeg blev kaldet til at udføre en pligt af denne art eller en anden, så ville jeg gøre det, uanset hvad resultatet måtte blive. Dette er en del af grundlaget for min succes som ældste i Israel.«

Præsident Snow fortalte de unge mænd, at han ikke længe efter denne oplevelse havde haft sit første møde som fuldtidsmissionær. »Jeg har aldrig gruet så meget for noget i mit liv, som jeg gruede for det møde,« mindedes han. »Jeg bad hele dagen, gik for mig selv og påkaldte Herren. Jeg havde aldrig talt offentligt før bortset fra ved vidnesbyrdmøder. Jeg frygtede det. Jeg tror ikke, at nogen nogensinde har gruet så meget for noget anliggende, som jeg gjorde på det tidspunkt. Mødet blev indledt, og lokalet var ret godt fyldt ... Jeg begyndte at tale, og jeg tror, at jeg brugte tre kvarter af en time.«¹ Ved en anden lejlighed, hvor han omtalte det samme møde, sagde han: »Da jeg stod foran den forsamling, anede jeg ikke, hvad jeg skulle sige, men da jeg åbnede munden for at tale, hvilede Helligånden kraftigt på mig, fyldte mit sind med lys og formidlede tanker og de rette ord til at udtrykke dem med. Folk var forbavsede og efterspurgte endnu et møde.«²

Præsident Snow delte den lektie, som han ønskede, at de unge mænd skulle lære fra hans erfaring: »Mine unge venner, der er en mulighed for, at I kan blive fremragende – ligeså fremragende, som I ønsker at blive. I begyndelsen af livet er jeres hjerte måske stemt for ting, der er svære at opnå, men alligevel inden for rækkevidde. Jeres første forsøg på at indfri jeres ønsker slår måske fejl, og jeres fortsatte indsats krones måske ikke ligefrem med succes. Men for så vidt, at jeres indsats er oprigtig, og jeres ønsker er grundlagt på retfærdighed, vil den erfaring I opnår i forfølgelsen af jeres hjertes ønsker være yderst gavnlige, og selv jeres fejltag, dersom I skulle have taget fejl, vil blive vendt til jeres fordel.«³

Dette var et af præsident Snows yndlingsstemaer. Han mindede ofte de hellige om Herrens befaling om at blive fuldkomne, og han forsikrede dem om, at de gennem flid og med Herrens hjælp kunne opfylde den befaling. Han sagde: »Vi bør føle i hjertet, at Gud er vor

Fader, og selvom vi begår fejl og er svage, vil alt alligevel være vel med os, hvis vi lever så tæt på fuldkomment, som vi kan.«⁴

Lorenzo Snows lærdomme

Med flid, tålmodighed og guddommelig hjælp kan vi adlyde Herrens befaling om at blive fuldkomne.

»Da Abram var nioghalvfems år, viste Herren sig for ham og sagde til ham: »Jeg er Gud den Almægtige! Du skal vandre for mit ansigt og være udadledelig« (1 Mos 17:1).

I forbindelse med dette vil jeg citere en del af Frelserens ord fra Bjergprædikenen, som vi finder i de sidste vers af det 5. kapitel i Matthæus.

»Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen!« (Matt 5:48) ...

Vi lærer, at Herren viste sig for Abraham og gav ham store løfter, og at der blev stillet et vist krav til ham, før han var forberedt på at modtage dem, nemlig at Abraham skulle blive udadledelig for Herren. Det samme krav stillede Frelseren til sine disciple, nemlig at de skulle blive fuldkomne som han og hans Fader i himlen er fuldkomne. Jeg opfatter dette som et emne, der vedrører de sidste dages hellige, og jeg vil gerne komme med et par få bemærkninger eller forslag til eftertanke for dem, det måtte vedrøre.

Herren agter at give de sidste dages hellige de største velsignelser; men ligesom Abraham må vi berede os til dem, og for at gøre dette, er denne samme lov, som Herren gav ham, også blevet givet til os, for at vi skal overholde den. Det fordres af os, at vi når et stadie af udadledighed for Herren, og Herren har i dette tilfælde, som i alle andre, ikke sat krav, som er umulige at efterkomme, han har derimod givet de sidste dages hellige de midler, ved hvilke de kan tilpasse sig hans hellige befaling. Da Herren gav Abraham befalingen, gav han ham midler, hvorigennem han ville være i stand til at adlyde loven og kunne opfylde kravet. Han nød privilegiet af Helligånden. Vi får at vide, at evangeliet blev forkyndt for Abraham, og gennem evangeliet kunne han opnå den guddommelige hjælp, der gjorde ham i stand til at forstå de ting, der hører Gud til, som

Herren befalede Abraham: »Du skal vandre for mit ansigt og være udadelig« (1 Mos 17:1).

mennesker ellers ikke kan forstå, og uden hvilken intet menneske kan opnå et stadie af udadlighed for Herren.

Det samme gør sig gældende for de sidste dages hellige, de kan umuligt opnå en sådan moralsk og åndelig standard, medmindre det sker gennem overjordisk (himmelsk) hjælp og bistand. Vi forventer heller ikke, at de sidste dages hellige under alle omstændigheder vil eller kan tilpasse sig denne lov med det samme. Det kræver tid; det kræver stor tålmodighed og disciplin i hjerte og sind at kunne adlyde denne befaling. Og selvom vi måtte fejle i vore første forsøg, bør det ikke fratage de sidste dages hellige modet til at holde fast i beslutningen om fortsat at øve sig i at efterleve det store krav. Selvom Abraham havde tro til at vandre for Herren i henhold til denne guddommelige lov, blev hans tro til tider prøvet alvorligt, men han mistede ikke modet, fordi han udøvede sin beslutning om at efterkomme Guds vilje.

Vi tænker måske, at vi ikke kan leve op til den fuldkomne lov, at arbejdet med at fuldkommengøre os er svært. Dette er til dels sandt,

men dette til trods er det et faktum, at det er en befaling, som den Almægtige har givet os, og vi kan ikke ignorere den. Når vi oplever svære prøver, så er det tid for os til at benytte os af det store privilegium, det er, at kunne påkalde Herren for styrke og forståelse, intelligens og nåde, ved hvilken vi kan overvinde kødets svaghed, som vi konstant ligger i kamp med⁵ (se forslag 1 og 2 på s. 102).

Når vi efterlever et af Herrens krav, er vi fuldkomne på det område.

Abraham blev kaldet til at forlade sin slægt og sit hjemland (se Abr 2:1-6). Havde han ikke efterkommet dette krav, var han ikke blevet godkendt af Herren. Men han efterkom det, og da han forlod sit hjem, efterlevede han uden tvivl lydigt denne guddommelige lov om fuldkommenhed. Havde han fejlet i dette, havde han visseligt ikke adlydt den Almægtiges krav. Og medens han forlod sin fars hus, medens han underlagde sig denne prøve, gjorde han det, som hans egen samvittighed og Guds ånd retfærdiggjorde ham i, og ingen kunne have gjort det bedre, for så vidt som han intet gjorde forkert i denne anstrengelse.

Da de sidste dages hellige modtog evangeliet i nationer langt herfra, og da røsten fra den Almægtige lød til dem om at forlade deres fædreland, forlade deres slægt som Abraham gjorde, var de for så vidt som de indvilligede i dette krav, og for så vidt de vandrede i lydighed mod denne lov, så fuldkomne som mennesker kan være under de omstændigheder og den sfære, i hvilken de handlede – ikke at de var fuldkomne i kundskab eller kraft osv., men de var det i deres følelser, i deres retskaffenhed, motiver og beslutsomhed. Og da de krydsede det store dyb, var de for så vidt så fuldkomne, som Gud fordrede det af dem at være, idet de gjorde det uden at murre eller klage. De adlød de råd, der blev givet dem, og på enhver måde opførte de sig på passende vis.

Herrens plan er at føre os op til det celestiale rige. Han har gennem åbenbaring gjort det kendt, at vi er hans afkom, undfanget i de evige verdner, at vi er kommet til denne jord med det særlige formål at forberede os til at modtage en fylde af Faderens herlighed, når vi engang vender tilbage til hans nærhed. Derfor må vi stræbe efter evnen til at holde denne lov og helliggøre vore motiver, ønsker,

følelser og hengivenhed, så de kan blive rene og hellige, så vores vilje må være underkastet Faderens i alle ting, og at vor eneste vilje er at gøre vor himmelske Faders vilje. Sådant et menneske er fuldkommen i sin sfære og afkræver Guds velsignelse i alt, hvad han gør, og hvorend han går.

Men vi er underlagt dårskab, kødets svaghed, og vi er mere eller mindre ignorante og derfor tilbøjelige til at fejle. Ja, men der er ingen grund til, at vi ikke skulle føle et ønske om at efterkomme denne befaling fra Gud, især når han har givet os midlerne til, at det er muligt for os at kunne gøre det. Det er dette, jeg forstår som betydningen af ordet fuldkommen, som udtrykt af vor Frelser og af Herren til Abraham.

En person kan være fuldkommen i visse ting og ikke i andre. En person, der trofast overholder visdomsordet, er fuldkommen for så vidt angår den lov. Når vi omvender os fra vore synder og bliver døbt til syndernes forladelse, er vi udadtil hvad den sag angår⁶ (se forslag 3 på side 102).

Snarere end at blive modløse når vi fejler, kan vi omvende os og bede Gud om styrke til at gøre det bedre.

Apostlen Johannes fortalte os, at »vi er Guds børn, men det fremgår ikke, hvad vi skal blive: Vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er. Enhver, som har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren« (se 1 Joh 3:2-3). De sidste dages hellige håber at nå til et stade af fuldkommenhed; vi forventer at blive som vor himmelske Fader og Gud, egnede og værdige børn der kan dvæle i hans nærhed; vi forventer, at når Guds Søn viser sig, vil vore legemer blive fornyede og herliggjorte, og »han skal forvandle vort fornedrede legeme og give det skikkelse som hans herliggjorte legeme« (se Fil 3:21).

Dette er vore forhåbninger. Lad nu alle tilstedeværende stille sig selv dette spørgsmål: Hviler vore forhåbninger på et fast grundlag? Eller med andre ord, stræber vi efter at rense os selv? Hvordan kan en sidste dages hellig føle sig retfærdiggjort, medmindre han søger at rense sig selv, ja som Gud er ren, medmindre han stræber efter at holde sin samvittighed ren for Gud og mennesker hver dag af

sit liv? Mange af os vandrer utvivlsomt fra dag til dag, fra uge til uge og fra måned til måned for Gud uden en følelse af at være under fordømmelse, idet vi opfører os passende og oprigtigt og i al sagtomdighed stræber efter at lade Guds ånd afstikke vor daglige kurs; og alligevel kan der være visse tidspunkter i vores liv, hvor vi møder store prøver og måske fejler, men selvom det måtte være tilfældet, er der ingen grund til, at vi ikke prøver igen og gør det med fordoblet energi og forsæt om at opnå vores mål.⁷

Herren ønsker at vise mildhed mod sine børn på jorden, men han fordrer, at de oprigtigt omvender sig, når de overtræder eller forsømmer noget eller nogen pligt. Han forventer deres lydighed, at de anstrenger sig for at kaste enhver synd til side, at de renses sig og bliver en del af hans folk, hans hellige, så de kan blive beredt til at træde ind i hans nærhed og blive som han er i alle ting og regere med ham i hans herlighed. For at opnå dette, må de vandre på den lige og snævre sti og gøre deres liv renere og bedre, være fyldt med tro og barmhjertighed, som er Kristi rene kærlighed og trofast passe enhver pligt i evangeliet.⁸

Hvis vi kunne læse om detaljerne i Abrahams liv eller andre store og hellige mænds liv, ville vi uden tvivl finde ud af, at deres bestræbelser på at være retfærdige ikke altid blev kronet med held. Derfor bør vi ikke blive modløse, hvis vi bliver overvældet i et svagt øjeblik, men tværtimod straks omvende os fra den fejl eller det forkerte, som vi har lavet, og så godt som det er muligt udbedre det og derpå søge til Gud efter fornyet styrke til at fortsætte og gøre det bedre.

Abraham vandrede udadledigt for Gud dag efter dag, da han forlod sin fars hus, og han udviste tegn på et stort og veldisciplineret sind i den måde, han bilagde striden mellem sine og nevøen Lots hyrder på (se 1 Mos 13:1-9). Der kom dog en tid i Abrahams liv, som må have været meget svær. Rent faktisk er det svært at komme i tanke om noget mere skræmmende, end da Herren kaldte ham til at ofre sin elskede og eneste søn, den selvsamme søn som Herrens store løfte skulle opfyldes igennem; men gennem udøvelse af en passende holdning var han i stand til at overvinde prøvelsen og bevise sin tro og retfærdighed for Gud (se 1 Mos 22:1-14). Man kan næppe gå ud fra, at Abraham havde arvet et sådant sindelag

Vi bør dag for dag stræbe efter at forbedre vores forhold til vores familie.

fra sine afgudsdyrkende forældre; men det er nærliggende at tro, at han med Guds velsignelse var i stand til at erhverve det, efter at han havde gennemgået en kamp i kødet, som vi skal, og at han uden tvivl til tider havde fejlet og andre gange sejret, indtil han var i stand til at bestå så svær en prøve.

»I skal have det sind over for hinanden,« sagde apostlen Paulus, »som var i Kristus Jesus, han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud« (Fil 2:5-6). Ethvert menneske, som har dette mål for øje, vil rense sig ligesom Gud er ren og tilstræbe at vandre udadledigt for ham. Vi har vore små tåbeligheder og svagheder; vi bør prøve at overvinde dem så hurtigt som muligt, og vi bør indprente denne følelse i hjertet hos vore børn, således at gudsfrygten må følge dem fra de er ganske unge, og de kan lære at opføre sig passende over for ham i alle situationer.

Dersom en ægtemand kan leve med sin hustru én dag uden at skændes eller behandle nogen uvenligt eller uden at bortstøde Guds ånd på nogen måde, så er det så langt så godt, så er han udadledig for så vidt. Lad ham så prøve at gøre det samme den næste dag. Men dersom han skulle fejle i sit forsøg den næste dag,

er der ingen grund til, at han ikke skulle få held med det den tredje dag ...

De sidste dages hellige bør konstant udvikle den ambition, der så klart blev vist af apostlene i tidligere tider. Vi bør hver dag prøve at leve således, at vores samvittighed er uplettet for alle. Og Gud har i sin kirke givet visse midler, ved hvilke vi bliver hjulpet, nemlig apostle, profeter, evangelister etc. »til at udruste de hellige« etc. (se Ef 4:11-18). Og han har også givet os sin Helligånd, som er en usvigelig vejleder, der, som en Guds engel, står på vores side og fortæller os, hvad vi skal gøre og giver os styrke og hjælp, når ting går os imod. Vi må ikke forfalde til modløshed, når vi opdager vores svaghed. I alle de fine eksempler, vi har fået af profeterne, fortidige som nutidige, kan vi knap finde ét tilfælde, hvor de tillod, at den onde tog modet fra dem, og på den anden side stræbte de konstant efter at holde ud, at vinde prisen og således berede sig til en fylde af herlighed⁹ (se forslag 4 på s. 103).

Med guddommelig hjælp kan vi hæve os over verdens dårskab og forfængelighed.

Når det først går op for os, at vi vitterligt, gennem det evangelium vi har modtaget, har kraften i os til at overvinde vore lidenskaber, appetit og i alle ting kan underkaste vores vilje vor himmelske Faders, og at vi i stedet for at være et middel, hvorigennem ubehagelige følelser i vores familiecircle eller vores omgangskreds genereres, kan hjælpe med til at skabe en lille himmel på jord, så kan slaget måske siges at være halvt vundet. En af de største vanskeligheder, som mange af os kæmper med, er, at vi er tilbøjelige til at glemme livets store mål – motivet til, at vor himmelske Fader sendte os til jorden, såvel som det hellige kald, hvortil vi er kaldede; og i stedet for at hæve os over tidens forgængelige ting lader vi os alt for ofte nedsynke til verdens plan uden at drage nytte af den guddommelige hjælp, som Gud har stillet til rådighed, og som alene kan gøre os i stand til at overvinde dem. Vi er ikke bedre end resten af verden, hvis vi ikke forædler ønsket om at blive fuldkomne, som vor himmelske Fader er fuldkommen.

Dette var Frelserens formaning til den tids hellige, et folk, som havde de samme lidenskaber, og som var underkastet de samme

fristelser som os, og han vidste, om de ville efterleve det eller ej. Herren har aldrig og vil aldrig kræve noget af sine børn, som er umuligt for dem at udføre. Israels ældster, som forventes at gå ud i verden for at forkynde frelsens evangelium for en uhæderlig og fordærvet slægt, for et ondt og korrump folk, bør i særlig grad fremelske denne ånd. Og ikke alene de, men alle, enhver ung mand og ung kvinde, der tilhører Kirken, der er værdig til at blive kaldt hellig, bør fremelske dette ønske om at leve op til kravet om at have en ren samvittighed over for Gud. Det er en smuk ting, uanset om det er en ung eller gammel, som har dette mål for øje; det er især frydefuldt at se vore unge tage en kurs, hvor Guds lys og intelligens kan stråle om dem, så de kan opnå en korrekt forståelse af livet og være i stand til at leve hævet over verdens dårskab og forfængelighed og menneskenes fejl og ondskab.¹⁰

Der er ingen grund til, at sidste dages hellige bekymrer sig over denne verdens ting. De vil forgå. Vi bør have hjertet rettet mod tingene for oven og stræbe efter den fuldkommenhed, som var i Kristus, som fuldkomment adlød Faderen i alle ting, og således opnåede sin store ophøjelse og blev et eksempel for sine brødre. Hvorfor skulle vi ærgre og bekymre os over disse timelige ting, når vores skæbne er så storslået og herlig? Hvis vi vil holde os til Herren, holde hans befalinger, følge hans eksempel på fuldkommenhed og række ud mod hans evige, himmelske rige, vil alt være vel med os, og vi skal triumfere og i sidste ende sejre.¹¹

Vær i alle jeres gerninger og adfærd altid bevidste om, at I allerede nu forbereder og former et liv, der skal fortsætte i evigheder; efterlev ikke noget princip, som I vil skamme jer over eller være uvillige til at efterleve i himlen, beskæftig jer ikke med noget, som vil være en celestial oplyst samvittighed imod. Medens følelser og lidenskaber opildner jeres handling, så lad altid rene, ærlige, hellige og dydige principper styre og lede.¹²

**Vi kan ikke blive fuldkomne lige på én gang,
men vi kan blive lidt bedre dag for dag.**

Barnet vokser fra barn til dreng og fra dreng til mand gennem en konstant og vedvarende vækst, men han kan ikke fortælle, hvordan eller hvornår væksten finder sted. Han indser ikke, at han vokser,

men ved at iagttage sunde regler og være fornuftig i sine valg bliver han med tiden mand. Sådant er det også med os sidste dages hellige. Vi vokser og udvikler os. Vi er ikke opmærksomme på det i selve øjeblikket, men efter et år eller lignende opdager vi, at vi så at sige er på vej op ad bjerget og nærmer os toppen. Vi føler, at vi har tro på Herren, at hans forsyn altid er os nådigt, at vi er knyttet til ham, at han faktisk er vor Fader, og at han leder os på livets vej.¹³

Forvent ikke at blive fuldkommen lige med ét. Hvis I gør, vil I blive skuffede. Vær lidt bedre i dag, end I var i går, og vær bedre i morgen, end I er i dag. Og lad ikke de fristelser, som måske overmander os i dag, overmande os i morgen. Fortsæt således med at blive lidt bedre dag for dag, og lad ikke jeres liv glide bort uden at gøre godt mod andre såvel som jer selv.¹⁴

Hver eneste seneste dag eller uge bør være den bedste, vi nogen-sinde har haft, vi bør hver dag gøre fremskridt i viden og visdom og i evnen til at gøre godt. Efterhånden som vi bliver ældre, bør vi komme tættere på Herren dag for dag¹⁵ (se forslag 5 på s. 103).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Præsident Snow anerkendte, at befalingen om at være fuldkommen udgjorde en bekymring for nogle sidste dages hellige (s. 94-96). Når du studerer dette kapitel, så se efter råd, der kan være en trøst for dem, som bekymrer sig over befalingen om at være fuldkommen.
2. I afsnittet, som begynder på side 94, betyder udtrykket »overjordisk bistand« hjælp fra Herren. Hvordan hjælper Herren os til at blive fuldkomne?
3. Gransk præsident Snøvs bemærkninger på side 96 om Abraham samt de første sidste dages hellige pionerer. Hvad tror du det betyder at være fuldkommen i den sfære, vi handler i? Overvej hvad du kan gøre for at blive mere udadledig i dine »følelser ... retskaffenhed, motiver og beslutsomhed.«

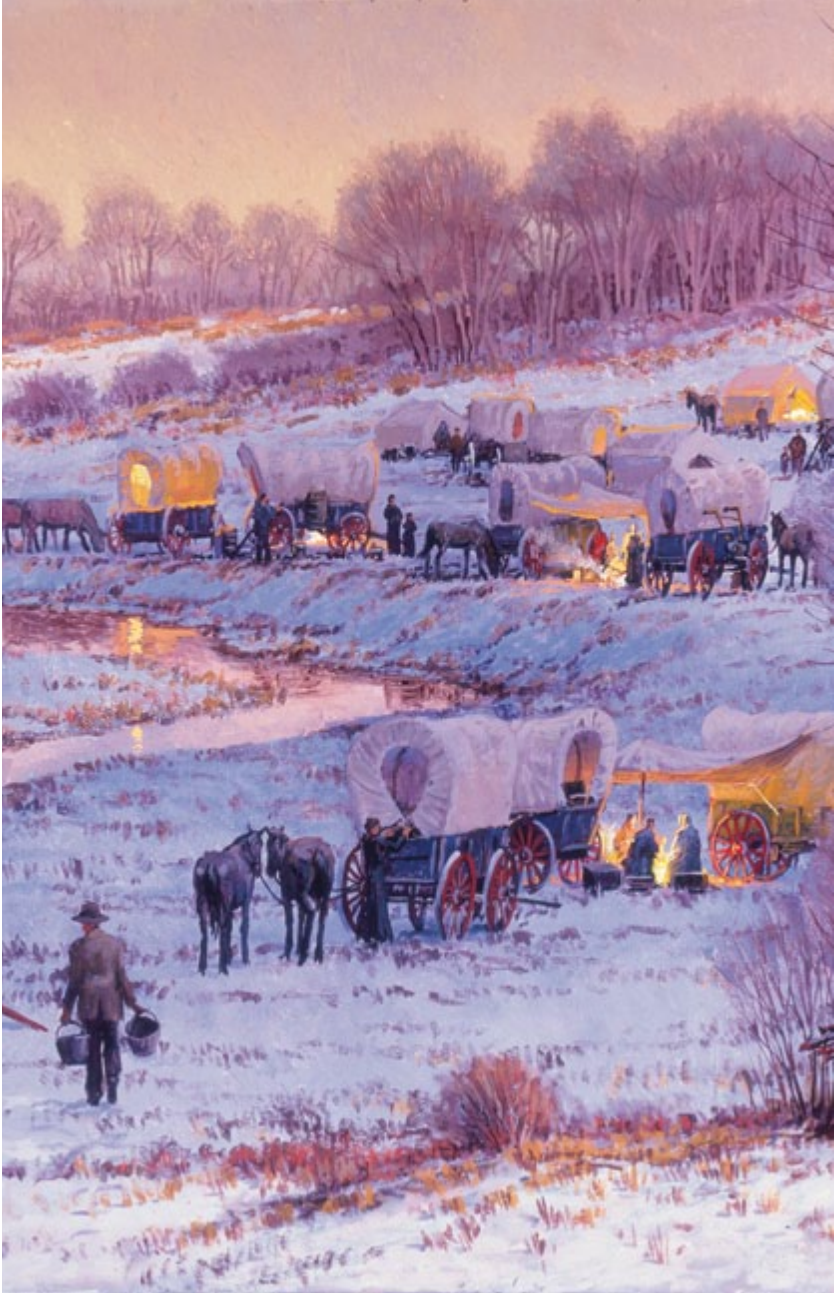
4. Præsident Snow sagde: »Vi må ikke forfalde til modløshed, når vi opdager vores svaghed« (s. 100). Hvordan kan vi løfte os fra mismod? (Se eksempler på s. 97-100).
5. Hvordan hjælper det dig at vide, at det ikke forventes, at vi skal blive fuldkomne lige med ét? (Se s. 102). Tænk over, hvordan du specifikt kan følge præsident Snøvs råd om at »blive lidt bedre dag for dag«.
6. Find en eller to udtalelser i dette kapitel, som er særlig inspirerende for dig. Hvad er det, du synes om ved disse udtalelser?

Skriftstedshenvisninger: 1 Ne 3:7; 3 Ne 12:48; Eter 12:27; Moro 10:32-33; L&P 64:32-34; 67:13; 76:69-70

Til underviseren: »Folk påvirkes, når deres indsats anerkendes. Du kan gøre en særlig indsats for at anerkende hver persons kommentar og om muligt gøre dem til en del af samtalen i klassen« (se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 35).

Noter

1. I »Anniversary Exercises«, *Deseret Evening News*, 7. apr. 1899, s. 9.
2. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 16.
3. I »Anniversary Exercises«, s. 9.
4. I »Impressive Funeral Services«, *Woman's Exponent*, okt. 1901, s. 36.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3. juni 1879, s. 1.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3. juni 1879, s. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3. juni 1879, s. 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 4. okt. 1898, s. 1.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3. juni 1879, s. 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3. juni 1879, s. 1.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, 4. okt. 1898, s. 1.
12. *Millennial Star*, 1. dec. 1851, s. 363.
13. Conference Report, apr. 1899, s. 2.
14. *Improvement Era*, juli 1901, s. 714.
15. *Improvement Era*, juli 1899, s. 709.

Da de sidste dages hellige blev fordrevet fra deres hjem i Nauvoo i Illinois, fandt mange glæde trods deres lidelser.

Trofasthed i prøver: »Fra skyggen og ind i det strålende solskin«

»Enhver mand og kvinde, som tjener Herren, har, uanset hvor trofaste de er, deres mørke stunder; men hvis de lever trofast, vil lyset bryde frem til dem og lindring blive tilvejebragt.«

Fra Lorenzo Snows liv

I februar 1846 blev de sidste dages hellige tvunget til at forlade deres hjem i Nauvoo i Illinois. I deres forberedelse til udvandringen vestpå mod det nye forjættede land fulgte de præsident Brigham Youngs råd om at oprette bosættelser langs vejen. De boede i midlertidige hytter og plantede afgrøder til de hellige, der siden fulgte efter dem. Efter de havde tilbragt en kort tid i staten Iowa i en bosættelse, de kaldte Garden Grove, flyttede Lorenzo Snow og hans familie videre til et sted, de hellige kaldte Mount Pisgah, også i Iowa. Bosættelsen var opkaldt efter det bjerg, hvor profeten Moses havde set sit folks forjættede land.

Adskillige måneder efter deres ankomst til Mount Pisgah blev Lorenzo kaldet til at præsidere over bosættelsen. »På det tidspunkt var de hellige i Pisgah i en desperat situation, ikke alene manglede de mad og tøj, men også trækdyr og vogne, som kunne få dem videre på deres rejse,« mindedes han senere. Adskillige familier var helt uden proviant og var afhængige af deres næstes barmhjertighed, som i det fleste tilfælde knapt var i stand til at udøve denne form for dyd. Men oven i alt dette havde en smitsom sygdom ramt bosættelsen, og der var ikke tilstrækkeligt mange raske til at tage sig af de syge, og døden fulgte i dens kølvand; fædre, mødre, børn, brødre, søstre og kære venner blev ofre for ødelæggelsen og blev

begravet ved en lille højtidelighed og uden passende begravelsestøj. Således blev sorg og sørgen tilføjet en i forvejen svær situation.«

Lorenzo kendte til disse prøver fra egen erfaring. Han og hans familie havde oplevet sygdom, skuffelse og hjertesorg, bl.a. da hans nyfødte datter, Leonora, døde. Han skrev: »Lille Leonora blev syg og døde, og med dyb sorg stedte vi hende til hvile, alene og langt fra hendes far og den mor, som bragte hende til verden.«

Under disse omstændigheder hjalp Lorenzo de hellige til at møde deres prøvelser med tro. Hans søster, Eliza, skrev: »Med ukuelig energi – et beslutsomt sind og en målrettethed, som aldrig veg for mismod, viste han sig på højde med situationen, som ville have skræmt mænd af almindelig støbning.« Hun fortalte endvidere: »I første omgang gik han i gang med at indgyde mod og forene folks kræfter.« Han organiserede mændene i arbejdsgrupper. Nogle tog til de nærmeste byer for at tjene penge til proviant og tøj. Andre blev i lejren, hvor de holdt øje med familierne, plantede afgrøder og fremstillede og reparerede varer, som kunne bruges i de omkringliggende bosættelser.

Udover at hjælpe de hellige med at arbejde sammen opmuntrede Lorenzo dem til at nære sig selv åndeligt og tage del i sunde forlystelser. »I de lange vintermåneder«, sagde han, »forsøgte jeg at holde modet oppe hos de hellige i Pisgah, ikke alene ved højtidelige møder som gudstjenester og bøn forskellige steder i bosættelsen – men også ved at sørge for at opmuntre med passende underholdning af forskellig slags ...

Som eksempel vil jeg prøve at beskrive en sammenkomst, som jeg improviserede for at underholde så mange, som jeg overhovedet kunne stuve sammen i min families ydmyge bolig. Det var et bygningsværk i et plan på ca. 4,5 x 9 meter bygget af bjælker med jordloft og gulv, hvor der i den ene ende var en beskeden skorsten bygget af græstørv fra moder jord. I denne anledning havde vi bestrøget gulvet med et tyndt lag frisk halm og dækket væggene med hvide lagner fra vore hårde senge.

Det kostede os en del besvær at regne ud, hvordan vi skulle oplyse rummet den aften, og det krævede stor opfindsomhed fra vores side. Men vi klarede det. Fra hullet, hvor majroerne var

En af de hellige, der bosatte sig i Mount Pisgah, tegnede denne skitse til en avis.

nedgravet, valgte vi de største og flotteste – udhulede dem og satte korte lys i, satte dem langs væggen og spændte andre fast i loftet, som var lavet af jord og strå. Disse lys gav en meget fredfyldt, stille stemning, og lyset kastede skygger over kanten på majroerne, hvilket blev meget malerisk.

Under disse aftenarrangementer komplementerede adskillige af mine venner i de varmeste vendinger mig og min familie for den smag og opfindsomhed, der blev vist ved disse unikke og ukostbare arrangementer.«

Lorenzo mindedes, at »der blev sat liv i timerne, og de passerede glædeligt«. Han og hans gæster underholdt hinanden med taler, sange og recitationer. Han sagde: »Ved slutningen virkede alle fornøjede og trak sig glade tilbage, som om de ikke var hjemløse«¹ (se forslag 1 på s. 115).

Lorenzo Snows lærdomme

Prøver og modgang hjælper os til at vokse åndeligt og berede os på celestial herlighed.

Det er umuligt for os at udarbejde vores frelse og opnå Guds hensigt uden prøver eller uden ofre.²

Prøver og modgang har de sidste dages hellige erfaret. Gud har udtænkt det således. Jeg vover den påstand, at da det i åndeverdenen blev foreslået, at vi skulle komme ned i denne prøvestand og gennemleve de erfaringer, som vi nu gør, ikke kun lød behageligt og hyggeligt – udsigterne var ikke så indtagende i alle henseender, som man kunne have ønsket. Alligevel er der ingen tvivl om, at vi klart så og forstod, at det var en nødvendig oplevelse for at opnå ophøjelse og herlighed, og uanset hvor ubehageligt det må have virket på os, var vi villige til at underkaste os Guds vilje, og derfor er vi her.³

Herren har i sit hjerte besluttet, at han vil prøve os, indtil han ved, hvad han kan gøre med os. Han prøvede sin søn Jesus ... Inden Frelseren kom til jorden, havde Faderen fulgt hans kurs og vidste, at han kunne regne med ham, da verdens frelse stod på spil, og han blev ikke skuffet. Sådan er det også med os. Han vil prøve os og fortsætte med at prøve os, så han kan sætte os i de højeste positioner i livet og give os de mest hellige ansvar.⁴

Hvis det lykkes os at komme igennem de forestående, svære prøver med vores troskab og retskaffenhed intakt, kan vi imod slutningen af vore prøver forvente en stor og mægtig udgydelse af Guds

ånd og kraft – en stor velsignelse for alle, der er forblevet tro mod deres pagter ...

Nogle af vore brødre har sat spørgsmålstejn ved, om de herefter kunne føle sig værdige til at omgås med fortidige profeter og hellige, som har udholdt prøver og forfølgelse, og med de hellige ... som led i Kirtland, Missouri og Illinois. Disse brødre har udtrykt ærgrelse over, at de ikke har taget del i sådanne lidelser. Hvis nogen af jer er til stede her i dag, vil jeg trøste jer med, at I blot skal vente en kort stund, og så vil I modtage en lignende mulighed, alt hvad jeres hjerte kan begære. I og jeg kan ikke blive fuldkommengjort uden lidelse: Jesus kunne ikke (se Hebr 2:10). I sin bøn og lidelse i Getsemane have forudså han den rensende proces, som er nødvendig for dem, der har ambition om at sikre sig herlighed i det celestiale rige. Ingen bør prøve at undslå sig ved at ty til nogen kompromitterende midler.⁵

Der findes ingen anden vej, ad hvilken de hellige kan gøre åndelige fremskridt og blive beredt på en arv i det celestiale rige end gennem prøvelse. Det er den proces, hvorigennem kundskaben øges og fred i sidste ende kan etableres overalt. Det er blevet sagt,

I svære tider kan vi søge trøst og styrke hos vor Fader i himlen.

at hvis alt omkring os var fredfyldt og fremgangsrigt nu, ville vi blive ligegyldige. Det ville være en tilstand, som alle af god natur ville ønske, og de ville derfor ikke forsøge at række ud mod evige ting.⁶

Om det så er individuelt eller kollektivt, så har vi lidt, og vi vil lide igen; og hvorfor? Fordi Herren fordrer det af os, for at vi kan helliggøres⁷ (se forslag 2 på s. 113).

Når vi forbliver trofaste under prøver og fristelser, viser vi, at vi elsker Gud mere, end vi elsker verden.

Blandt vore prøvelser er der fristelser, og herigennem kan vi vise, hvor højt vi værdsætter vores religion. I er bekendt med den erfaring, Job gjorde sig i den retning. Han blev givet kundskab om genoprettelsen og om Forløseren, og han vidste, at omend han skulle dø, så ville han i de sidste dage se sin Forløser på jorden (se Job 19:25-26). Gennem de fristelser, der mødte ham, viste han, at han påskønnede det himmelske højere end noget andet ...

Fordi Gud er vor ven, behøver vi ikke at frygte. Vi er måske fortsat nødt til at være underkastet mange forhold, som byder os imod. Men gennem dem er vi i stand til at vise englene, at vi elsker de ting, der hører Gud til, mere end verdens ting⁸ (se forslag 3 på s. 113).

Når vi forbliver trofaste, styrker Herren os til at overvinde fristelser og udholde prøver.

Mange af jer har lidt svære prøver for at fuldkommengøre jeres tro, øge jeres selvtillid, øge jeres kundskab om himlens kræfter, og dette inden jeres forløsning finder sted. Skulle sorte skyer tårne sig op i horisonten ... bliver det bitre bæger rakt frem, og I tvinges til at drikke af det, skulle Satan slippes løs iblandt jer med al sin forførende, svigfulde kraft og listige snedighed, skulle forfølgelsens nådesløse arm løftes mod jer – så løft da jeres hoved og fryd jer over, at I regnes for værdige til at lide med Jesus, de hellige og hellige profeter, og vid, at forløsningens time er nær.

Jeg føler, mine brødre og søstre, at jeg skal formane jer med ord fra mit hjerte. Vær ved godt mod – lad ikke hjertet synke i brystet,

for dagen kommer snart, hvor tåren skal tørres og hjertet trøstes, og I skal nyde frugten af jeres arbejde ...

Vær ærlige, vær dydige, vær hæderlige, vær sagtmodige og ydmyge, modige og frimodige, fremelsk beskedenhed, vær som Herren, hold fast i sandheden gennem ild eller sværd, tortur eller død.⁹

Fra vi modtog evangeliet til nu, har Herren fra tid til anden ladet os møde prøver og fristelser, hvis vi kan kalde dem det, og somme-tider har disse prøver været af en art, som vi har haft svært ved tage uden at murre og klage. I prøvelser kan vi vende os til vor Fader i himlen og finde trøst og styrke.¹⁰

Enhver mand og kvinde, der tjener Herren, har, uanset hvor trofaste de er, deres mørke stunder, men hvis de lever trofast, vil lyset bryde frem for dem og lindring blive tilvejebragt.¹¹

Alt, hvad der fordres af os for at sikre os fuldstændigt under alle former for prøver og forfølgelse, er at gøre Guds vilje, at være ærlige, trofaste og være hengivne over for de principper, vi har modtaget, at handle ret mod andre, ikke at træde nogen mands ret under fode, leve efter hvert ord, der udgår fra Guds mund, og så vil hans Helligånd hjælpe og bistå os i alle forhold, så vi vil komme igennem det med store velsignelser i vores hjem, i vores familie, blandt vore flokke, på vore marker, og Gud vil velsigne os på enhver måde. Han vil give os kundskab på kundskab, intelligens på intelligens og visdom på visdom.

Må Gud skænke dette folk sin velsignelse. Må vi være trofaste mod os selv, trofaste mod de principper vi har modtaget, fremme hinandens bedste af hele vort hjerte, så vil Gud udøse sin Ånd over os, og vi vil sejre til slut¹² (se forslag 3 på s. 113).

**Når vi ser tilbage på svære tider, kan vi se, at
vore prøvelser har ført os nærmere Gud.**

Når vi tænker over, hvad Herren har gjort for os tidligere, hvad han gør i vores nuværende situation, og hvad han vil gøre for os i fremtiden, hvor velsignet et folk er vi da ikke? Jeg har sommetider tænkt på, at den største af alle dyder, som de sidste dages hellige kunne besidde, er taknemlighed over for vor himmelske Fader for

alt det, han har skænket os og for den sti, som han leder os ad. Det kan godt være, at det ikke altid har været nogen behagelighed at vandre på den sti, men vi har bagefter opdaget, at nogle af de omstændigheder, som har været mest ubehagelige, har vist sig at være til vores fordel.¹³

Enhver prøve, et menneske går igennem, drager ved udgangen af den prøve eller modgang det menneske nærmere på Gud, nærmere hvad angår øget tro, visdom, kundskab og kraft, hvis han er trofast i den prøve og ærer Gud og den religion, som han har hengivet sig til, og derfor vil han i større tillid påkalde Herren om de ting, han ønsker sig. Jeg har kendt mennesker, der har skælvet ved tanken om at skulle gennemgå visse hårde prøver, men efter at de har været igennem fristelsen, har de fortalt, at de kunne nærme sig Herren i større tillid og bede om de velsignelser, de ønskede ...

Vi har enhver grund til at fryde os og være fyldt med glæde og tilfredshed, uanset hvilke vanskeligheder, der omgiver os. Og hvor langt er vi ikke kommet, hvor meget kundskab har vi ikke opnået, og hvor meget bedre er vi ikke blevet til at løfte, end vi var for et, to eller fem år siden, og er vi i stand til at stå mere fast, end vi var for et par år siden? Herren har styrket os, og ladet os vokse. Ligesom det lille barn, der vokser op, ikke ved, hvordan det gradvist fik styrke, og under hvilke omstændigheder det tiltog i vækst. Det er større dette år end sidste år. Sådan er det også med vores åndelige vækst. Vi er stærkere i dag, end vi var for et år siden.¹⁴

De ofre I har ydet, den modgang I har udholdt, og de afsavn I har lidt ... vil fortabe sig i ubetydeligheder, og I vil fryde jer over at have opnået den erfaring, de har affødt ... Visse ting må vi lære igennem lidelse, og kundskab, som vi får på den måde, selvom processen kan være smertelig, vil være af stor værdi for os i det næste liv ...

Jeg ved, at jeres liv måske ikke er lutter solskin; I har utvivlsomt haft mange prøver og måske kommet igennem megen modgang; men ved fortsat retskaffenhed vil I snart komme fri af skyggen og ind i den celestiale verdens strålende solskin¹⁵ (se forslag 4 nedenfor).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Tænk over beretningen på side 105-108. Hvordan var mange hellige i denne beretning i stand til at være glade trods deres lidelser? Hvad kan vi gøre for at opmuntre mennesker, der går igennem svære tider?
2. Læs, hvad præsident Snow sagde om, hvorfor det er nødvendigt, at vi får prøver (s. 108-110). Hvad tror du, at det betyder at »række ud efter de evige ting«? Hvorfor tror du, at mange mennesker ikke ville »række ud efter de evige ting«, hvis vi ikke havde prøver?
3. Hvordan bør vi håndtere prøver og modgang? (Se eksempler på s. 110-112). Hvordan hjælper Herren os i vore prøvelser?
4. Læs det sidste afsnit i dette kapitel. Hvad har du lært af de udfordringer, som du har mødt?
5. Læs en eller to udtalelser i dette kapitel, som giver dig håb. Hvad er det, du påskønner ved de udtalelser, du har valgt? Overvej, hvordan du kan fortælle et familiemedlem eller en ven, som har brug for opmuntring, om disse sandheder.

Skriftstedshenvisninger: 5 Mos 4:29-31; Så 46:1; Joh 16:33; Rom 8:35-39; 2 Kor 4:17-18; Mosi 23:21-22; 24:9-16; L&P 58:2-4

Til underviseren: Overvej at kontakte et par deltagere i forvejen og bede dem om at fortælle om oplevelser, der har relevans for dette kapitel. Det kan fx være nyttigt at bede nogle få mennesker om at forberede sig på at tale om noget, de har lært af deres prøvelser, inden du underviser ud fra dette kapitel.

Noter

1. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 89-93.
2. *Millennial Star*, 18. apr. 1887, s. 245.
3. *Deseret News*, 4. nov. 1893, s. 609.
4. *Millennial Star*, 24. aug. 1899, s. 532.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9. feb. 1886, s. 1.
6. *Deseret News*, 11. apr. 1888, s. 200; fra en detaljeret gengivelse af en tale af Lorenzo Snow ved generalkonferencen i april 1888.
7. *Deseret News*, 28. okt. 1857, s. 270.

8. *Deseret News*, 11. apr. 1888, s. 200.
9. »Address to the Saints in Great Britain«, *Millennial Star*, 1. dec. 1851, s. 364.
10. *Deseret Weekly*, 4. nov. 1893, s. 609.
11. *Millennial Star*, 24. aug. 1899, s. 531.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2. dec. 1879, s. 1.
13. Conference Report, apr. 1899, s. 2.
14. *Deseret News*, 11. apr. 1888, s. 200.
15. »Old Folks Are at Saltair Today«, *Deseret Evening News*, 2. juli 1901, s. 1; budskab til en gruppe ældre kirkemedlemmer; udarbejdet af Lorenzo Snow, der var 88 år og læst af hans søn LeRoi.

»Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte«

Retskafne sidste dages hellige stræber efter at »tillægge sig en karakter, der gør, at de er til at stole på i prøvelsens time«.

Fra Lorenzo Snows liv

Den 15. december 1899 talte præsident Lorenzo Snow som præsident for Kirken ved præsident Franklin D. Richards begravelse, der havde tjent som præsident for De Tolv Apostles Kvorum. Hen imod slutningen af sin tale sagde præsident Snow: »Jeg beder Israels Gud om at velsigne de sidste dages hellige og om, at vi må være beredte på de nært forestående begivenheder med hjertet på rette sted for Herren.«

Idet han uddybede behovet for at have »hjertet på rette sted for Herren,« fortalte præsident Snow om en oplevelse, han havde delt med præsident Richards i 1850'erne, da de begge var nye apostle. På det tidspunkt førte præsident Brigham Young an i en reformation af Kirken, hvor man kaldte sidste dages hellige over alt til at omvende sig og forny deres forsæt om retskaffen levevis.

»Da præsident Young blev opflammet til at kalde folk til omvendelse og reform,« mindedes præsident Snow, »talte han i meget kraftige vendinger om, hvad der burde gøres ved visse mennesker – at de skulle fratages deres præstedømme, fordi de ikke havde højnet det, som de burde have gjort. De brødre, som levede dengang, vil kunne huske, hvor energisk han talte i denne retning. Nuvel, det berørte bror Franklin og mig; så vi talte sammen om sagen. Vi besluttede, at vi ville gå hen til præsident Young og tilbyde ham vores præstedømme. Hvis han i Herrens navn følte, at vi ikke havde højnet vores præstedømme, ville vi opgive det. Vi gik hen til ham,

Præsident Franklin D. Richards

mødte ham alene og fortalte ham dette. Jeg tror, der var tårer i hans øjne, da han sagde: »Bror Lorenzo, bror Franklin, I har højnet jeres præstedømme til Herrens behag. Gud velsigne jer.«¹

Gennem hele sit liv ønskede præsident Snow at have hjertet på rette sted for Herren, og han opmuntrede også de hellige til at granske deres egen værdighed. Han talte på en »medrivende og stærk måde, som øgede vores forståelse for behovet for som sidste dages hellige at udvikle en sømmelig karakter over for Gud vor Fader«² (se forslag 1 på s. 125).

Lorenzo Snows lærdomme

Hvis vi har udviklet en ordentlig karakter, kan vi trygt lade Gud granske vores hjerte.

Det er mit stærke indtryk, at den værdifulde overvejelse og det, som vil være af størst gavn, når vi vender tilbage til åndevederen, vil være at have anlagt en ordentlig og veldefineret karakter, som trofast og udholdende sidste dages hellig i denne prøvestand.

I tilfælde hvor en fremmed søger om ansættelse eller et tillids-hverv, kræves det ofte, at han fremviser papirer, der beviser hans værdighed fra pålidelige kilder; anbefalinger og introduktions-skrivelser kan være overordentlige nyttige og hjælpe med at sikre arbejde og privilegier, som det ellers ville være svært at opnå. Det er dog relativt let at opnå en skriftlig anbefaling, som det kaldes, en karakter man kan stikke i lommen, og sandelig er det sådan ifølge min erfaring, at det ikke er sjældent, at folk bærer rundt på en skriftlig karakter, som ikke stemmer overens med deres rigtige eller sande karakter.

Der er dem iblandt os, der anerkendes som medlemmer af denne kirke, som gør sig store anstrengelser for at stå sig godt blandt mennesker omkring sig, men hvis sande karakter eller det indvortes på sådanne mennesker er tilsløret eller forklædt ... Nu til den bøn, jeg omtaler – »Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte, prøv mig, og kend mine tanker, se efter, om jeg følger afgudsvej! Led mig ad evigheds vej!« (Sl 139:23-24) – den er meget beskrivende. Det var en bøn, som David i hovedparten af sit liv samvittighedsfuldt og tillidsfuldt opsendte til Herren. Men der var tider, hvor han kunne mærke den

usikre og vakkende følelse af svaghed i opsendelsen af bønner af denne art.

Jeg har grund til at tro, at mange sidste dages hellige gennem størstedelen af deres liv kan nærme sig Herren i al tillid og bede den samme bøn – »Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte, prøv mig, og kend mine tanker, se efter om jeg følger afgudsvej«, men vi som folk kunne leve, så vi altid var i stand til at bøje os for Herren og bede en bøn som denne. Sikke en frydefuld ting det ville være, sikke en opfyldelse af, hvad vi bør have tilegnet os i retfærdighed og gode gerninger! ... Jeg vil anbefale, at enhver tager denne bøn af David til sig og ser, hvor tæt han kan leve på det lys han har, så han kan gøre det i al oprigtighed for Gud. Mange fejler i at nå denne høje standard, fordi de gør ting i det skjulte, som det menneskelige øje ikke kan se, og som har en direkte tendens til at fremmedgøre dem fra den Almægtige og bortstøde Guds ånd. Sådanne personer kan ikke bruge denne bøn i deres lønkammer; det kan de ikke, medmindre de har omvendt sig fra deres synder og rettet op på det forkerte, de har begået, og besluttet sig for at gøre det bedre i fremtiden, end de hidtil har gjort og anlagt sig en karakter over for Gud, der gør, at man kan stole på dem i prøvelsens stund, og som vil gøre dem i stand til at omgås hellige væsener og Faderen selv, når de træder ind i ånde verdenen ...

Vi må være oprigtige mænd og kvinder; vi må have en stærk tro, og vi må være værdige til Helligåndens følgeskab for at hjælpe os til at arbejde i retskaffenhed dagen lang og gøre os i stand til at underkaste vores egen vilje Faderens, slås imod vores faldne natur og gøre godt af kærlighed til det rette og have øjet alene henvendt på Guds ære og herlighed. For at gøre dette må der være en indvortes følelse, som er bevidst om det ansvar, vi er underlagt, som anerkender det faktum, at Guds øje hviler på os, og vi skal stå til regnskab for enhver af vore handlinger og de motiver, der ligger bag dem, og vi må konstant stå på god fod med Herrens ånd³ (se forslag 2 på s. 123).

Eksempler i skriften viser os, hvordan vi kan forædle vores karakter.

Der er mange ting, jeg beundrer ved profeternes karakter, og især ved Moses'. Jeg beundrer hans beslutsomhed om at sprede Guds ord og vilje omkring Israel, og hans parathed til at gøre alt, der var menneskeligt muligt med bistand fra den Almægtige, og frem for alt beundrer jeg hans retskaffenhed og troskab mod Herren ...

Gud beundrer de mænd og kvinder i dag, som tilstræber en retskaffen kurs og som, uagtet at Satans magt har raset mod dem, kan sige: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene« (se Luk 4:8), som lever et retfærdigt, gudsfrygtigt liv, sådanne mennesker har indflydelse hos Gud, og deres bønner formår meget (se Jak 5:16). Moses havde for eksempel en sådan kraft hos den Almægtige, at Gud ændrede sindelag ved en bestemt lejlighed. Vi husker, at Herren blev vred på israelitterne og sagde til Moses, at han ville tilintetgøre dem, og at han ville gøre Moses til et stort folk og tildele ham og hans efterkommere det, han havde lovet Israel. Men denne

Selvom Jonas udviste svaghed, kan vi lære noget af hans storslåede og beundringsværdige egenskaber.

store leder og lovgiver var tro som leder og stillede sig mellem Gud og sit folk og bønfuldt Herren på vegne af sit folk med al den kraft, som han kunne udøve, og han reddede sit folk fra udryddelse (se 2 Mos 32:9-11; JSO, 2 Mos 32:12). Hvor ædel og strålende må Moses ikke have været i Herrens øjne, og hvilken kilde til glæde må det ikke have været for ham at vide, at hans udvalgte folk i al deres stivnakkethed og blindhed havde en mand som ham som leder.

Hos Jonas finder vi et andet interessant karaktertræk. Da de var ude på det oprørte hav, og sømændene udtrykte frygt for, at skibet ville gå ned, blev Jonas ramt af dårlig samvittighed over, at han ikke var taget til Nineve, som Herren havde befalet, og han trådte frem og tilstod, at han var årsag til den ulykke, der hang over dem, og han var villig til at lade sig ofre for at redde de andre ombord (se Jonas 1:4-12). Som med andre af Guds profeter og mænd har de også vist noget virkelig stort og beundringsværdigt i deres karakter, selvom de ved visse lejligheder, som med Jonas, udviste svaghed⁴ (se forslag 3 på s. 123).

**Retskafne karaktertræk udvikler sig gradvist i os,
når vi udøver tro og omvender os fra vore fejl.**

Sådanne karaktertræk, som vi ser tegn på hos nogle af dem, der har levet før os, er ikke blot et resultat af tilfældigheder, ej heller er de opnået på en dag, en uge, en måned eller et år, men er gradvist blevet udviklet og er resultatet af en fortsat trofasthed mod Gud og sandheden, uafhængigt af menneskers ros eller ris ...

Det er vigtigt, at vi som sidste dages hellige forstår og husker på, at frelse kommer gennem Guds nåde og udviklingen af de principper i os, som styrede de tidligere nævnte retskafne mennesker. Ideen er ikke at gøre godt for at opnå menneskers ros; men at gøre godt fordi vi ved at gøre godt udvikler det gudelige i os, og når det er tilfældet, vil vi blive forenet med det gudelige, som med tiden bliver en del af vores væsen ...

Gør vi til tider ikke ting, som vi fortryder, vi har gjort? Det kunne bringes i den skønneste orden, hvis vi holdt op med at gøre ting, når vi ved, at de er forkerte, når vi ser det dårlige og ændrer det. Det er alt, vi kan gøre, og det er alt, der kan forlanges af noget

menneske. Men det er utvivlsomt alt for ofte tilfældet med nogle, at de overvejer og frygter offentliggørelse af det forkerte, de gør, mere end at begå det forkerte i sig selv, de bekymrer sig om, hvad folk vil sige, når de hører om det osv. På den anden side foranlediges andre til at gøre visse ting for at blive bekræftet af deres venner, og hvis deres gerninger ikke fremkalder positive bemærkninger eller anerkendelse, så føler de, at deres arbejde var spildt, og at det gode, de gjorde, var til ingen verdens nytte.

Hvis vi virkelig ønsker at komme Gud nærmere, hvis vi ønsker at være i harmoni med den evige verdens gode ånder, hvis vi ønsker at grundlægge en tro i os, som den vi læser om, og gennem hvilken de fordums hellige udførte underfulde gerninger, så må vi, når vi har modtaget Helligånden, give agt på dens hvisken og rette os efter dens anvisninger og ikke lade noget i vores liv drive den væk fra os. Det er sandt, at vi er svage, fejlende skabninger, som til enhver tid er tilbøjelige til at bedrøve Guds ånd, men så snart vi opdager, vi begår fejl, bør vi omvende os fra dem og så vidt muligt rette op på eller godtgøre for den uret, vi har begået. Ved at følge den kurs vil vi styrke vores karakter, fremme vores egen sag og styrke os mod fristelse, og med tiden vil vi have fået bugt med så meget, at vi vil blive overraskede over de fremskridt, vi har gjort, med hensyn til selvkontrol og forbedring⁵ (se forslag 4 på s. 123).

Når vi bevarer en retskaffen karakter, kommer vi tættere på Herren.

Vi har modtaget et evangelium, som er forunderligt i alle dets virkemåder: gennem lydighed mod dets forordninger kan vi modtage de mest udsøgte velsignelser, der nogensinde er blevet lovet eller skænket menneskeheden på noget tidspunkt i verden. Men som barnet med et stykke legetøj stiller vi os alt for ofte tilfredse med tidens forgængelige ting og glemmer de muligheder, vi har i os for at udvikle de store og evige principper om liv og sandhed. Herren ønsker at etablere et tættere og mere fortroligt forhold mellem ham og os. Han ønsker at højne os menneskeligt og intelligensmæssigt, og dette kan kun lade sig gøre gennem det evige evangelium, som er specielt udviklet til dette formål. Apostlen Johannes sagde: »Enhver, som har dette håb til ham, renses sig selv, ligesom han

(Kristus) er ren« (1 Joh 3:3). Anvender de sidste dages hellige evangeliets principper i deres liv for på den måde at opfylde formålet med Guds skaberværk?

... Hvad kan vi efter omstændighederne gøre for at højne vores retskaffenhed mere i vor Guds øjne? Hvilke fordele, velsignelser og privilegier tilbyder dette system for frelse, som vi har antaget, os, og hvilke midler må der tages i brug for at virkeliggøre dem? Hvis der skulle kræves et offer, ville det være meget gunstigt for alle dem, som ønsker at gøre deres religion til et studium, og som bestræber sig på at efterleve dens krav ved dagligt at efterleve dem, at vise deres villighed til at bøje sig for Jahves vilje og anerkende hans hånd i såvel modgang som medgang ...

Det ville være godt at granske os selv og søge syndsforladelse i vores lønkammer for at få vished om, hvor vi står ... for Herren, så vi om nødvendigt kan forny vores flid og trofasthed, og øge vore gode gerninger.

Der er ingen tvivl om, at vi samlet set, har gjort store fremskridt i Guds øjne. Men selvom dette utvivlsomt er tilfældet, er jeg overbevist om, at der er personer iblandt os, der er begavet med åndelige gaver og er modtagelig for forbedring, der, hvis de vælger det, kan udøves i langt større grad end det er tilfældet, og som kunne bevæge sig langt hurtigere mod hellighed og komme meget tættere på Herren. Men den ånd, som hænger ved denne verdens ting, virker i dem i en sådan grad, at de ikke øger disse åndelige kræfter og velsignelser; de indgår ikke i det tætte forhold med Herren, som det er deres privilegium at gøre.⁶

Vores karakter som sidste dages hellige bør bevares ukrænket, uanset hvilken pris eller offer, det kræver. En karakter, som er godkendt af Gud, er værd at bevare, selvom prisen er et helt liv i selvfornægtelse.

Når vi lever således, kan vi se fremad ... med fuld forvisning om ... at vi vil blive kronet sammen med Guds sønner og døtre og arve det celestiale riges rigdom og herlighed⁷ (se forslag 5 nedenfor).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Hvad lærer du af beretningen på side 115 og 117 om ældste Lorenzo Snows og Franklin D. Richards handlinger? Overvej, hvordan du kan fortælle om disse principper til din familie eller andre.
2. Præsident Snow sagde: »Vi må være oprigtige mænd og kvinder« (s. 118). Hvad tror du, at det betyder at være en oprigtig mand eller kvinde?
3. Overvej præsident Snows betragtninger om Moses' og Jonas' eksempel (s. 119-120). Hvad ser du i hver af disse beretninger, som kan hjælpe os til at forbedre vores karakter?
4. Tænk over andet afsnit på side 121. Hvorfor tror du, at vi har behov for at være opmærksomme på vore fejl for at kunne styrke vores karakter? Hvordan kan vi se vore fejl i øjnene uden at miste modet?
5. Gennemgå præsident Snows råd i det sidste afsnit af kapitlet (s. 121-122). Overvej at tage dig tid til at granske dig selv for at finde ud af, hvordan du står for Herren.

Skriftstedshenvisninger: Sl 24:3-5; 2 Pet 1:2-11; Mosi 3:19; Alma 48:11-13, 17; Eter 12:25-28; L&P 11:12-14; 88:63-68

Til underviseren: Bed deltagerne om at vælge et afsnit og læse det i stilhed. Opdel dem i grupper på to eller tre personer, som valgte det samme delafsnit, og lad dem tale om det, de har lært.

Noter

1. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 19. dec. 1899, s. 5.	5. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15. aug. 1882, s. 1.
2. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15. aug. 1882, s. 1.	6. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15. aug. 1882, s. 1.
3. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15. aug. 1882, s. 1.	7. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 9. feb. 1886, s. 1.
4. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15. aug. 1882, s. 1.	

Børn er en dyrebar arv fra Herren.

Hellige familieforhold

»Dersom vi er trofaste, vil vi kunne omgås hinanden i en udødelig og herliggjort tilstand ... De forbindelser, vi har skabt her, der er af varig karakter, vil bestå i evigheden.«

Fra Lorenzo Snows liv

I forbindelse med sin 70-års fødselsdag inviterede Lorenzo Snow alle sine børn og deres familie til Brigham City i Utah til en »stor familiesammenkomst og fødselsdagsfest«. Han arrangerede indkvartering for alle samt mad og et program, så alle, også de yngste, kunne more sig. »Jo mere jeg tænker på denne familiesammenkomst,« skrev han, »jo større bliver min iver og mit ønske om at samle familien, så jeg i live kan se jer alle endnu en gang og give jer en fars velsignelse.« Han bad dem indtrængende om ikke at lade noget andet end »de mest alvorlige og uovervindelige hindringer« forhindre dem i at komme.¹

Familien Snow samledes fra den 7. til den 9. maj i 1884 og hyggede sig med musik, teateropsætninger, taler, poesi, mad og venskabelige samtaler.² Præsident Snows søster, Eliza, fortalte, at han gennem hele begivenheden deltog i »forskellige familiemøder, og i sin egenskab af patriark ... gav han flere velsignelser til medlemmer af familien« og gav »mange faderlige råd, instruktioner og formaninger.« Da familiesammenkomsten nærmede sig sin slutning, samledes de alle for at høre ham tale. Ifølge Elizas optegnelser udtrykte han »sin glæde og taknemlighed til Gud over, at han nu havde glæden af at se sin store families behagelige og smilende ansigter, og alt det gode, som han forventede, at der ville komme ud af denne sammenkomst.« Idet han så udover sin familie, sagde præsident Snow: »Mit hjerte løber over med de varmeste følelser af taknemlighed mod min himmelske Fader ... Sprog kan ikke udtrykke mit hjertes

dybe følelser for denne hellige mulighed i forbindelse med fejringen af min 70 års fødselsdag og for at stå her og skue dette herlige, himmelske og inspirerende syn.«

Præsident Snow fortsatte: »Dette er den sidste familiesammenkomst, vi kan forvente at have på denne side af åndeverdenen. Må vore fædres Gud hjælpe os til at holde hans love, leve et ærværdigt liv, bevare vor dyd og retskaffenhed intakt, lytte til Helligåndens hvisken og flittigt søge at rense os, så ikke et eneste medlem af denne familie må gå tabt ved at falde fra den lige og snævre sti, men må vi vise os værdige til at komme frem i den første opstandelses morgen, kronede med herlighed, forenede i udødelighed som en familie og fortsætte med at forøge os gennem evigheds tidløshed«³ (se forslag 1 på s. 131).

Lorenzo Snows lærdomme

Familiebånd er hellige og de kan vokse sig stærkere i evigheden.

Tilskynd til ægteskab ... og understreg over for andre helligheden af det forhold og den forpligtelse, de er under, for at iagttage denne store befaling, som Gud gav til vore første forældre om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden (se 1 Mos 1:28). Dette er så meget desto vigtigere i lyset af den nuværende tendens i verden til at tilsidesætte denne lov og vanære ægteskabspagten. Det er trist at se hyppigheden af skilsmisser i dette land og den tiltagende tilbøjelighed til at betragte børn som en byrde i stedet for som en dyrebar arv fra Herren.⁴

Herren har vist os, at dersom vi er trofaste, vil vi kunne nyde omgang med hinanden i en udødelig og herliggjort tilstand; at de forbindelser, som skabes her, der er af varig karakter, vil bestå i evigheden.⁵

De forbindelser, der skabes her, vil fortsætte i de evige verdener. Fædre, mødre, søstre, brødre – ja, mødre, som ser deres børn udånde ved deres side – ved, at de vil være deres i åndeverdenen, og at de vil modtage dem, som da de lagde dem i graven. Den hustru, som ser sin mand dø, når livet ebber ud af ham, ved, at hun vil se ham igen, og hun finder trøst og glæde, som gives gennem

åbenbaring fra den Almægtige, ved tanken om, at hun vil få sin mand tilbage i de evige verdener. Den samme form for slægtskab, som vi nyder her, vil være at finde bag sløret; de bånd som knyttes her, vil vokse sig stærkere i livet, der kommer. Og sidste dages hellige føler denne forvisning, fordi Gud har givet dem den⁶ (se forslag 2 på s. 131).

Trofaste sidste dages hellige, der ikke er i stand til at gifte sig eller få børn i dette liv, vil være i stand til at modtage alle ophøjelsens velsignelser i det kommende liv.

En dame kom ind på vores kontor forleden dag og bad om at tale med mig i et privat anliggende. Hun fortalte mig, at hun var meget ked af det, fordi hendes muligheder for at få en mand ikke havde været gunstige ... Hun ville gerne vide, hvad hendes stilling ville være i det næste liv, hvis det ikke lykkedes hende at finde en mand i dette liv. Jeg antager, at dette spørgsmål har trængt sig på hos vore unge mennesker ... Jeg ønsker at give en lille forklaring til trøst for parterne i sådanne forhold. Der findes ingen sidste dages hellig, som dør efter at have levet et trofast liv, der vil miste noget som helst, fordi vedkommende ikke har gjort visse ting, når anledningen ikke er blevet givet ham eller hende. Med andre ord, hvis en ung mand eller en ung kvinde ikke får nogen mulighed for at gifte sig, men de lever et trofast liv indtil deres død, får de alle de velsignelser, den ophøjelse og herlighed, som enhver mand eller kvinde får, der har fået denne mulighed og har benyttet sig af den. Dette er sikkert og vist ...

Folk uden mulighed for at gifte sig i dette liv vil, hvis de dør trofaste i Herren, få de midler stillet til rådighed, ved hvilke de kan sikre sig alle de nødvendige velsignelser, som gifte personer har. Herren er nådefuld og god, han er ikke uretfærdig. Der er ingen uretfærdighed i ham; men alligevel kan vi knap se på det som retfærdigt, når en kvinde eller mand dør uden muligheden for giftemål, hvis der ikke var mulighed for at råde bod på det i det næste liv. Dette ville være uretfærdigt, og vi ved, at Herren ikke er et uretfærdigt væsen. Min søster, Eliza R. Snow, antager jeg for at være akkurat lige så god en kvinde som enhver anden sidste dages hellig kvinde, der nogensinde har levet, og hun var ugift indtil hun

ikke længere var i stand til at stifte familie ... Jeg kan ikke et øjeblik forestille mig, at hun vil miste noget som helst af denne årsag. Det vil blive hende godtgjort i det andet liv, og hun vil få et lige så stort rige, som hun ville have fået, dersom hun i dette liv havde haft mulighed for at opfostre en familie.⁷

Når en ægtemand og hans hustru nyder en følelsesmæssig samhørighed, så fremelsker de kærlighed og venlighed i deres hjem.

Se til, at de små, bagatelagtige misforståelser i hjemmet ikke forgifter jeres lykke.⁸

Hustruer, vær trofaste mod jeres mænd. Jeg ved, at I er nødt til at finde jer i mange ubehagelige ting, og jeres mænd er også nødt til at finde sig i noget. Jeres mænd er til tider utvivlsomt en prøve, sommetider måske på grund af uvidenhed, andre gange er det muligvis på grund af uvidenhed fra jeres side ...

Jeg siger ikke, at jeres ægtemænd er dårlige – kun lige så dårlige, som I selv er, og nogle af dem er sikkert værre, men hæng jer ikke i det; prøv at udholde de ubehageligheder, der sommetider opstår, og når I møder hinanden i det næste liv, så vil I være glade for, at I udstod disse ting.

Til mændene siger jeg: Mange af jer påskønner ikke jeres hustruer, som I burde ... Vær venlige mod dem. Når de skal til møder, så bør I bære rundt på barnet mindst halvdelen af tiden. Har det brug for at blive vugget, og I ikke har meget at gøre, så vug det. Vær venlige, når I sommetider er nødt til at yde et lille offer for at gøre det; så føl i hvert fald venlighed, uanset hvad I ofrer.⁹

Mændene bør være mere faderlige i hjemmet, og være i besiddelse af ædle følelser for deres hustru og børn, naboer og venner, og være mere hensynsfulde og gudelige. Når jeg besøger en familie, kan jeg godt lide at se, at familiens overhoved betjener sin familie som en guds mand, venlig og blid, fyldt med Helligånden og med en visdom og forståelse fra himlen.¹⁰

Hvis I nogensinde sikrer jer en familie i Zion, hvis I nogensinde sikrer jer den himmelske forening, som er nødvendig for at eksistere der, er I nødt til at knytte den familie sammen som ét, og Herrens

ånd er nødt til at findes hos familiens overhoved, og han bør have det lys og den intelligens, der, hvis den udøves i den enkeltes daglige liv og opførsel, vil tjene den familie til frelse, for han holder deres frelse i sine hænder.

Han bestræber sig på og associerer sine følelser og sin hengivenhed til sin families, så vidt det overhovedet er i hans magt, og anstrenger sig for at sikre alle de ting, som er nødvendige for deres komfort og velfærd, hvor de til gengæld må give og udvise den samme følelse, den samme venlighed og indstilling og efter yderste evne udvise taknemlighed for de velsignelser, de modtager.

Dette er nødvendigt, for at der kan være en følelse af samhørighed, eller følelsesmæssig enhed og gensidig hengivenhed, så de kan være ét ved at være knyttet sammen på den måde.¹¹

Når ægtemænd knæler ned i samvær med deres hustru og børn, bør de være inspireret af Helligåndens gave og kraft, således at ægtemanden må være en sådan mand, som en god hustru vil ære, og Helligåndens gave og kraft må hvile på dem altid. De bør være enige i deres familie, så Helligånden kan dvæle hos dem. De bør leve således, at hustruen gennem bøn kan blive helliggjort, at hun må kunne se behovet for at helliggøre sig over for sin mand og sine børn, så de må blive ét i den forstand, at de som ægtemand og hustru kan være helt enige og egnede til at optage en plads i Guds rige, drage på en ren ånd og bidrage med ren vejledning til deres børn og børnebørn¹² (se forslag 3 på s. 131).

Børn lærer bedst evangeliet, når deres forældre søger inspiration og viser et godt eksempel.

Det er ikke vores værk, vi tager del i, det er Guds værk. Vi vejledes i vores færd af en højerestående intelligens ... Dette riges fremtid hviler på vore efterkommere. Dets kraft og endelige sejr beror på deres uddannelse og behørig oplæring. Hvis vi ønsker at udøve en god indflydelse på vores familie, må vi vise dem et godt eksempel, såvel som give dem gode forskrifter. Vi bør være i stand til at sige, gør som jeg gør, såvel som at sige, gør som jeg siger.¹³

Forældre bør stræbe efter at knytte deres familie sammen i enighed.

Stræb efter at undervise jeres børn på en sådan måde, både ved eksempel og forskrift, at de uden tøven vil følge i jeres fodtrin og være lige så tapre over for sandheden, som I har været.¹⁴

Mænd, der ønsker at stå sig godt med Gud i det hellige præstedømme, bør have profetiens ånd, og må være kvalificerede til at forrette liv og frelse for menneskene; og selvom de ikke kan gøre det for verden, må de gøre det i deres hjem, i deres familie, i deres forretninger og på gaderne, så deres hjerte må være inspireret med livets ord ved hjemmets arne, når de underviser deres børn og næste i evangeliet, såvel som når de taler til deres brødre fra denne forhøjning. Dette med at have lidt af Ånden foran mennesker og siden lægge den til side dur ikke. Nogle mænd taler til menneskene og går så hjem ... og i stedet for at have livets ord i sig, bliver de åndeligt fuldstændig tørre og døde, men det holder ikke længere.

Det er en pligt for fædre i Israel at vågne op og være frelsere for mennesket, at de kan vandre for Herren i troens styrke og med fast

beslutsomhed, som vil sikre dem den Almægtiges inspiration til at undervise deres familie i livets ord ...

I dette vil vi se en ånd af beslutsomhed, som vil gøre os i stand til at blive ét, så vi kan lære at elske hinanden, og jeg beder til Herren om, at han vil indgyde den kærlighed i hjertet på hver af os, som han indgød i Jesus, sin Søn, og at han fortsat vil indgyde os en viden om det, der er godt.¹⁵

Det er en fars ansvar at gøre sig egnet til at undervise og vejlede sine børn og forelægge dem principper, så de ved at tilpasse sig disse principper kan opleve den største glæde, det som børn er muligt at opnå, mens de på samme tid lærer de principper, som vil give dem den største glæde og lykke som voksne.¹⁶

Vore børn vil, hvis vi flittigt forædler de rene principper om liv og frelse i os, vokse op i viden om disse ting og vil i større grad end os være i stand til at fremme himlens orden og grundlægge glæde og fred omkring sig¹⁷ (se forslag 4 og 5 på s. 131-132).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs igen om præsident Snows følelser i forbindelse med at samle hele sin familie (s. 125-126). Hvilke gode resultater kan der komme ud af det, når vi samler vores familie? Hvordan kan vi bidrage til, at vores familie holder sammen?
2. På hvilke måder er det andet afsnit på side 126 relevant i dag? Hvad kan vi gøre for at hjælpe Kirkens unge til at forstå ægteskabspagtens hellighed? Hvad kan vi gøre for at hjælpe dem til at se frem mod ægteskab og få børn?
3. Præsident Snow sagde, at små bagatelagtige misforståelser kan forgifte glæden i hjemmet (se s. 128). Er der nogle specifikke forslag, der kan hjælpe os til at undgå denne »forgiftning«? (Se eksempler på s. 128-129).
4. Læs det afsnit, der begynder på side 129. Hvorfor tror du, at forældre har brug for at kunne sige: »Gør som jeg gør« og ikke bare: »Gør som jeg siger«? Hvordan kan forældre undervise

gennem deres eksempel? Hvilke principper har du lært på grund af dine forældres gode eksempel?

5. Præsident Snow udtrykte bekymring for forældre, som underviser med kraft i Kirken, men ikke gør det hjemme (s. 129-131). Tænk over, hvad du kan gøre for at dele »livets ord« med din familie.

Skrifstedshenvisninger: 1 Ne 8:10-12; Hel 5:12; L&P 68:25-28; 93:40-50; 132:19-20

Til underviseren: »Du bør være forsigtig med ikke at tale mere end nødvendigt eller udtrykke din mening for ofte. Det kan få deltagerne til at tabe interessen ... Dit primære fokus bør være at hjælpe andre til at lære om evangeliet og ikke at imponere med din præsentation. Det indebærer at give dem, som du underviser, mulighed for at lære af hinanden« (se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 64).

Noter

1. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 453-454.
2. Se *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 461-483.
3. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 484-486.
4. I »Prest. Snow to Relief Societies«, *Deseret Evening News*, 9. juli 1901, s. 1; denne tale blev givet direkte til kvinderne i Hjælpeforeningen.
5. *Deseret News*, 11. apr. 1888, s. 200; fra en detaljeret omskrivning af en tale af Lorenzo Snow ved generalkonferencen i april 1888.
6. *Salt Lake Daily Herald*, 11. okt. 1887, s. 2.
7. *Deseret News*, 31. aug. 1899, s. 547-548.
8. *Deseret News*, 21. okt. 1857, s. 259.
9. »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. juli 1901, s. 22.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. mar. 1868, s. 2.
11. *Deseret News*, 11. mar. 1857, s. 3; i den originale kilde er side 3 ukorrekt angivet som side 419.
12. *Deseret News*, 14. jan. 1857, s. 355.
13. *Deseret News*, 26. jul. 1865, s. 338.
14. In »Scandinavians at Saltair«, *Deseret Evening News*, 17. aug. 1901, s. 8.
15. *Deseret News*, 14. jan. 1857, s. 355.
16. *Deseret News*, 28. jan. 1857, s. 371.
17. *Deseret News*, 21. okt. 1857, s. 259.

»Kom til templerne«

»Det, Gud har stillet os i udsigt, er vidunderligt og stort; det overgår langt vores fatteevne. Kom til templerne, så vil vi vise jer det.«

Fra Lorenzo Snows liv

Kort tid efter sin dåb og bekræftelse begyndte Lorenzo Snow at deltage i møder i templet i Kirtland. Der modtog han tillige med profeten Joseph Smith og andre kirkeledere store åndelige velsigelser. I sin dagbog skrev han: »Der nød vi profetiens gave – tungemålgaven – udlæggelse af tungemål – der blev berettet om syn og underfulde drømme – vi hørte himmelske kor synge, og vi bevidnede vidunderlige manifestationer af helbredende kraft gennem ældsternes forrettelse. I mange tilfælde blev den syge helbredt, den døve kunne høre, den blinde se og den lamme gå. Det var ganske tydeligt, at en hellig og guddommelig påvirkning – en åndelig atmosfære – gennemtrængte den hellige bygning.«¹

Lorenzo Snow elskede templet i Kirtland og vidste, at »Guds søn, i sin herlighed, havde æret det med sin kongelige tilstedeværelse.« Derfor var han fyldt med ærefrygt, da han første gang stod på talerstolen i templet for at undervise. »Ingen ord kan beskrive mine følelser,« sagde han, »da jeg første gang stod ved en af disse talerstole for at tale til en forsamling – en talerstol på brystværnet af hvilken denne hellige personage havde stået kort tid forinden – *med hår så hvidt som ren sne, øjne som en ildslue*, og hvor også Moses, Elias og profeten Elias kom og overdrog Joseph Smith nøglerne til deres uddeling« (se L&P 110).²

Mange år senere, den 6. april 1892, stod præsident Lorenzo Snow foran en anden forsamling, denne gang foran et næsten færdigbygget tempel i Salt Lake City. Omtrent 40.000 sidste dages hellige trængte sig sammen på Temple Square og næsten 10.000 flere

Den 6. april 1892 samledes tusindvis af mennesker for at se slutstenen blive sat fast på templets højeste spir.

»havde taget plads øverst på de omkringliggende huse og pladser for at få et glimt.«³ Mængden var samlet til en ceremoni, hvor slutstenen skulle sikres på templets højeste spir. Senere den dag blev statuen af englen Moroni placeret på slutstenen. Under opdrag fra Det Første Præsidentskab skulle præsident Snow, som dengang var præsident for De Tolv Apostles Kvorum, lede de hellige i Hosianna-råbet. Da han forklarede Hosianna-råbet for mængden, udtrykte han sin kærlighed og begejstring for tempeltjeneste.

»Ordene i råbet, Hosianna,« sagde han, »som skal ytres, når eller efter slutstenen lægges i dag, blev introduceret af præsident Joseph Smith ved templet i Kirtland, og blev der ytret ved en højtidelig forsamling, hvor Guds kraft blev tilkendegivet, og den Almægtiges vision blev vist brødrene. Dette er ikke en sædvanlig anmodning, men det er – og vi ønsker, at det udtrykkeligt forstås – et helligt råb, som kun anvendes ved særlige begivenheder, som den vi står overfor nu. Vi vil også gøre det helt klart, at vi ikke alene ønsker, at brødrene og søstre udtrykker ordene, men at deres hjerte skal være fyldt med taksigelse til himlens Gud, som gennem os har udvirket dette mægtige og ekstraordinære arbejde. I dag er det 39 år siden, at grundstenen til dette tempel blev lagt, og når man tænker og gransker over de vidunderlige velsignelser, som Gud har skænket os, sit folk, i årene siden da, ønsker vi, at de hellige føler, at dette råb kommer fra hjertet. Lad jeres hjerte være fyldt med taksigelse.« Han forklarede Hosianna-råbet og sagde så: »Når vi nu går hen foran templet, og dette råb skal lyde, så ønsker vi, at hver mand og kvinde råber disse ord ud af deres stemmes fulde kraft, så ethvert hus i denne by vil ryste, at folk i alle dele af byen vil høre det, og at det må nå de evige verdener.«⁴

Følgende beretning fra slutstensceremonien viser de helliges ærbødighed og begejstring ved begivenheden:

»Netop som klokken slog tolv, trådte præsident Wilford Woodruff frem på forhøjningen med fuldt overblik over den samlede folkemængde, hvor der herskede en højtidelig tavshed. Det gøs i hjertet på folk, da han talte:

»Hør, alle I af Israels hus og alle nationer på jorden! Vi vil nu lægge slutstenen på vor Guds tempel, hvortil fundamentet blev lagt og indviet af profeten, seeren og åbenbarereren Brigham Young.«

Præsident Woodruff trykkede på en elektrisk knap, og templets slutsten blev sat solidt på plads. Den scene som fulgte, kan ord ikke beskrive. Den ærværdige præsident for De Tolv Apostles Kvorum, apostlen Lorenzo Snow, trådte frem og førte 40.000 hellige an, der i kor skulle råbe:

»Hosianna! Hosianna, hosianna for Gud og hans Søn! Amen, amen og amen!

Hosianna! Hosianna, hosianna for Gud og hans Søn! Amen, amen og amen!

Hosianna! Hosianna, hosianna for Gud og hans Søn! Amen, amen og amen!»

Hvert enkelt råb blev ledsaget af vinken med et lommetørklæde ... Der var glædestårer i øjnene på tusinder. Jordan syntes at ryste ved lydstyrken, der blev sendt frem som ekkoer til de omkringliggende bjerge. Et større eller mere imponerende skue end denne slutstenceremoni ved templet er ikke optegnet i nogle historiebøger. Hosianna-råbene var knap ophørt før den store forsamling brød ud i sang til den inspirerende salme: »Guds ånd som en ild.«⁵

Præsident Woodruff indviede templet i Salt Lake City præcis et år senere, den 6. april 1893. efter de hellige havde arbejdet 40 år for at fuldføre det. Præsident Lorenzo Snow blev kaldet til at tjene som den første tempelpræsident i dette tempel, og han tjente i denne kaldelse til han blev præsident for Kirken i september 1898. Der hænger et portræt af præsident Snow i Salt Lake-templet i dag til minde om hans hengivenhed for det, han kaldte »det mægtige værk vi har udført« i Herrens hus⁶ (se forslag 1 på s. 141).

Lorenzo Snows lærdomme

I templet lærer vi om de vidunderlige velsignelser, som Gud har beredt for de trofaste.

Det, Gud har stillet os i udsigt, er vidunderligt og stort; det overgår langt vores fatteevne. Kom til templerne, så vil vi vise jer det. Jeg går ud fra, at mange af jer har været der og har hørt om de vidunderlige ting, som Gud har beredt for dem, der elsker ham og holder trofast ud til enden ...

Han har forberedt alt, hvad de sidste dages hellige overhovedet kan ønske eller forestille sig med henblik på, at de kan opnå fuldkommen lykke gennem al evighed⁷ (se forslag 2 på s. 141).

Gennem tempelordinancer binder vi hellige bånd, der kan knytte familier sammen for tid og evighed.

Tænk på de løfter, der blev givet jer ved den smukke og herlige ceremoni, som bruges i forbindelse med indgåelse af ægteskabspagten i templet. Når to sidste dages hellige forenes i ægteskab, gives de løfter, hvad angår deres børn, som gælder fra evighed til evighed.⁸

Vi har modtaget megen visdom og kundskab om ting, som forundrer verden, når vi taler om den. Vi har lært, at vi i templet kan knytte bånd, som ikke opløses ved døden, men rækker ind i evigheden; hellige bånd der binder familier sammen for tid og evighed⁹ (se forslag 3 på s. 141).

I templet modtager vi frelsende ordinancer på vegne af vores afdøde slægt.

Enhver af Guds sønner og døtre vil få den nødvendige mulighed for ophøjelse og herlighed ... Men der er kun en vej, hvorigennem ophøjelse og herlighed kan sikres. Vi må døbes til syndernes forladelse og modtage håndspålæggelse for Helligåndsgaven. Disse og andre ordinancer er absolut nødvendige for ophøjelse og herlighed; og hvor mennesker har levet uden mulig adgang til evangeliet, kan disse ting ordnes af deres venner. Vi er kommet til jorden for at gøre disse ting – det er i det mindste en af hovedårsagerne til, at vi kom. Vi kan ikke understrege vigtigheden af dette arbejde nok.¹⁰

Vi kom ikke til denne jord ved et tilfælde. Vi kom i en speciel hensigt, og det var utvivlsomt gennem bestemte arrangementer i det forrige liv, hvor vi dvælede, at vi kom ind i denne verden. I templet udfører vi et stort arbejde for vore afdøde slægtninge. Vi har fra tid til anden modtaget vigtige tilkendegivelser om, at Gud godkender det arbejde, vi udfører i vore templer. Personer, der har gjort arbejde for deres slægtninge, har modtaget de mest ekstraordinære tilkendegivelser. Det er et mægtigt værk, vi udretter. Tusindvis af

mennesker er blevet døbt for deres afdøde gennem det arbejde, vi udfører i templet ...

Vi lader folk komme ind i vore templer, når de har sporet deres slægtninge, uanset hvor langt de er nået tilbage, for at blive døbt for deres døde far, bedstefar og oldefar og så fremdeles eller så langt tilbage, de kan spore deres slægtninge. Dernæst tillader vi mand og hustru at blive beseglet til hinanden så langt tilbage, de kan spore slægten. Tag for eksempel en retskaffen ung mand, som levede inden evangeliet blev forkyndt for menneskenes børn ... Han giftede sig og fik en familie, men fik aldrig det privilegium at modtage evangeliet, som vi har fået. Men han underviste sin familie i moralske principper, og han var hengiven og venlig over for sin hustru og sine børn. Hvad mere kunne han gøre? Han bør ikke for-dømmes, fordi han ikke modtog evangeliet, for der var ikke noget evangelium at modtage. Han bør ikke miste sin hustru, fordi han ikke kunne tage i templet og blive beseglet til hende for tid og evighed, da de blev gift. Han handlede ud fra sin bedste overbevisning, og hun blev gift med ham for tid i henhold til skik og brug i landet. Vi respekterer det ægteskab, som var højtideligt i henhold til loven i hans land ... Vi besegler børn til deres forældre og hustruen til sin ægtemand, så langt vi kan spore tilbage.¹¹

Frelseren sagde ved en bestemt lejlighed: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den time kommer, ja, den er nu, da de døde skal høre Guds søns røst,« og han fortsatte med disse bemærkelsesværdige ord: »... og de, der hører den, skal leve« (Joh 5:25). Jeg tror, at der kun vil være få, som ikke tager imod sandheden. De vil høre Guds Søns røst; de vil høre Guds Søns præstedømmes røst, og de vil modtage sandheden og livet. De brødre og søstre, som arbejder så flittigt i templerne, vil få æren af at være en slags frelsere for deres slægt og venner, for hvem de har forrettet disse ordinancer.¹² (se forslag 4 på s. 141).

**Vi bør stræbe efter at udføre tempeltjeneste
og slægtsforskning, selvom det måtte
fordre ofre fra vores side.**

Det bør være et emne, der optager sindet hos enhver mand og kvinde at komme i vore templer og udføre dette arbejde. Det er et

Forældre kan hjælpe deres børn med at forberede sig på opfordringen til at komme i templet.

stort arbejde og også et meget vigtigt et. Når vi vender tilbage til ånde verdenen og finder vore afdøde venner i live der, vil vi ikke føle os særligt glade eller behageligt tilpas ved det møde, hvis vi ikke har udført det nødvendige arbejde for ophøjelse og herlighed.

Vi bør ikke altid vente på behagelige og belejlige muligheder, men vi bør altid stræbe efter at være i stand til at udføre dette arbejde, selvom det kræver et lille offer fra vores side ... Vi ønsker inderligt at brødrene og søstrene ikke tilsidesætter dette vigtige arbejde. Ved I, hvad der vil være det største arbejde i tusindårsriget? Det vil være det, vi prøver at tilskynde de sidste dages hellige til at udføre nu. Der vil blive bygget templer overalt i dette land, og brødre og søstre vil tage til dem og måske arbejde dag og nat for at fremskynde og nå at gøre det nødvendige arbejde, inden Menneskesønnen kan præsentere sit rige for sin Fader. Dette arbejde må udføres, inden Menneskesønnen kan komme og overtage sit rige og præsentere det for sin Fader¹³ (se forslag 5 på s. 141).

Når vi indtræder i templet med et rent hjerte, vil Herren velsigne os i henhold til det, han ved er bedst for os.

Når vi indtræder i disse templer, føler vi, at vi glæder Herrens ånd mere der end noget andet sted. Det er Herrens bygninger, og hans vigtigste arbejde udføres inden for disse mure ...

Jeg er glad for, at medlemmer, der tager i templet, ikke forlader det uden at føle sig bedre tilpas og med en beslutsomhed i sindet om at gøre tingene lidt bedre, end de hidtil har gjort. Det er den følelse, vi ønsker, at de hellige opnår ...

Vær trofaste, brødre og søstre, og udholdende; kom til templet og udfør jeres arbejde der, det vil glæde jer, og I vil være bedre beredt til at modstå verdens ubehageligheder.¹⁴

De, der indtræder i templet med et rent hjerte og en angergiven ånd, vil ikke træde ud uden at have modtaget særlige velsignelser, selvom disse i nogle om ikke mange tilfælde, kan være anderledes, end man måske havde forventet ... Nogle af de hellige er måske på udkig efter engles betjening ... eller forventer at skue Guds ansigt. Det er måske ikke gavnligt for jer at modtage sådanne manifestationer. Herren ved, hvad der er bedst for den enkelte, og han

vil tilpasse sine gaver, så de være til størst gavn for modtageren. Man kan roligt gå ud fra, at enhver trofast sidste dages hellig, der indtræder i det hus, vil modtage en velsignelse, som vil være til stor tilfredshed for modtageren. Inden de, som indtræder i templet, forlader det, vil noget dukke op i deres hjerte og forståelse, der vil være dem til gavn fremover i deres liv. Som oprigtige sidste dages hellige er vi berettiget til dette¹⁵ (se forslag 6 nedenfor).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

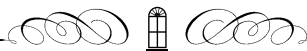
1. Læs beretningen om slutstensceremonien for Salt Lake-templet (s. 133-136). Hvis du har deltaget i indvielsen af et tempel, så tænk over, hvad du følte på det tidspunkt. Hvad udtrykker vi over for Herren, når vi deltager i et Hosianna-råb?
2. Genlæs præsident Snows opfordring om at komme til tempelne (s. 136). Tænk over, hvordan du kan tage imod denne opfordring, og hvordan du måske kan udrække denne invitation til din familie og venner.
3. Når du læser det andet afsnit på side 137, så overvej hvilke velsignelser, der kan komme ved at modtage tempelordinancer og indgå tempelpagter. Hvordan har disse velsignelser påvirket dig og din familie?
4. Læs det afsnit, der begynder nederst på side 137. På hvilke måder kan vi handle som frelsere for vores slægt og venner, når vi udfører dette arbejde? Hvilke hjælpekilder stiller Kirken til rådighed for os som hjælp til dette?
5. Hvad kan vi gøre for at give tempeltjeneste og slægtsforskning den opmærksomhed, det fortjener? (Genlæs det afsnit, der begynder på side 140.)
6. Hvilke personlige, åndelige velsignelser kan vi modtage, når vi deltager i tempeltjeneste? (Se eksempler på s. 140-141).

Skriftstedshenvisninger: L&P 97:15-17; 109:1-23; 128:15-18; 132:19; 138:57-59

Til underviseren: »Du kan hjælpe dem, som du underviser, til at føle sig mere tillidsfulde med hensyn til deres evne til at deltage i en samtale, hvis du svarer positivt på alle seriøse kommentarer. Du kan for eksempel sige: »Tak for dit svar. Det var meget eftertænksomt ... eller: »Det er et godt eksempel« eller: »Jeg sætter pris på det, som I alle sammen har sagt i dag« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 64).

Noter

1. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 11.
2. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 11-12.
3. Se J.H.A., *Millennial Star*, 2. maj 1892, s. 281.
4. *Millennial Star*, 4. juli 1892, s. 418.
5. *Millennial Star*, 2. maj 1892, s. 281-282.
6. *Millennial Star*, 27. juni 1895, s. 403.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 30. mar. 1897, s. 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 30. mar. 1897, s. 1.
9. »Funeral Services of Apostle Erastus Snow«, *Millennial Star*, 2. juli 1888, s. 418.
10. *Millennial Star*, 27. juni 1895, s. 405.
11. *Millennial Star*, 27. juni 1895, s. 403-404; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, 2004, s. 177.
12. *Deseret News*, 4. nov. 1893, s. 609.
13. *Millennial Star*, 27. juni 1895, s. 404-405.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, 30. mar. 1897, s. 1.
15. Tilpasset fra en tale af præsident Snow i *Deseret Weekly*, 8. apr. 1893, s. 495.

»Jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig«

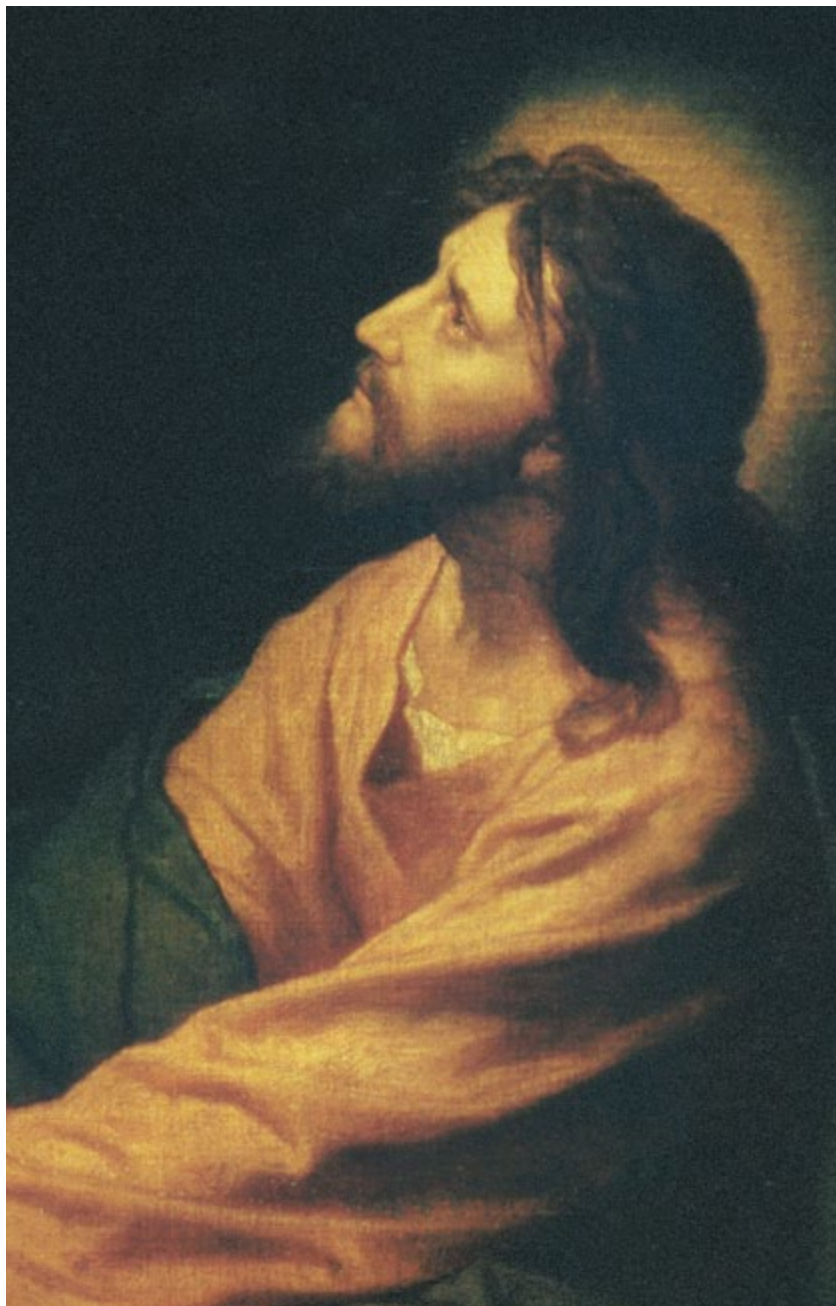
»Vi bør underkaste vores egen vilje Faderens, og ønske at sige det, der er vor Faders vilje, ham, som vi er her i verden for at tjene. Så vil enhver af vore handlinger blive en succes.«

Fra Lorenzo Snows liv

Den 31. marts 1899 rejste præsident Lorenzo Snow til Brigham Young Academy (nu Brigham Young University), hvor en stor gruppe sidste dages hellige var samlet for at fejre hans 85-års fødselsdag. Om morgenen skulle han holde en tale for mændene i forsamlingen. På samme tid havde kvinderne et lignende møde under ledelse af hustruerne til medlemmerne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Om eftermiddagen mødtes de allesammen.

Som en del af eftermiddagsmødet »gik 23 børn op til talerstolen foran præsident Snow og sang to sange ... hvorefter hvert barn overrakte ham en buket blomster.« Præsident Snow udtrykte sin taknemlighed over for børnene og udtalte en velsignelse over dem. Derefter gik otte studerende fra Brigham Young akademiet på talerstolen, en ad gangen. Hver repræsenterede de en organisation på skolen og fremlagde deres omhyggeligt forberedte bidrag for profeten. Som respons på disse påskønnende ord svarede præsident Snow:

»Mine brødre og søstre, jeg ved ikke, hvad jeg skal sige til alt dette. Jeg ville gerne gå hjem og tænke over det, men jeg antager, at det forventes, at jeg siger nogle få ord, og at jeg burde sige noget,

I Getsemane have sagde Frelseren: »Ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42).

men jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skal sige. Jeg vil dog sige dette. Jeg forstår tydeligt, at I ikke viser mig Lorenzo Snow denne ære, men det embede som jeg repræsenterer her sammen med mine brødre, mine rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum ... Jeg føler, at hvad end jeg har opnået, så er det ikke Lorenzo Snow, der har opnået det, og det, der har ført mig til dette embede som præsident for Kirken, er ikke det, Lorenzo Snow har gjort, men Herren. Da Jesus var på jorden, kom han med denne bemærkelsesværdige udtalelse, som jeg har tænkt over, og den har konstant lydt for mig i al mit arbejde: »Jeg kan intet gøre af mig selv; som jeg hører, dømmes jeg, og min dom er retfærdig.« Så hvorfor sagde han, at hans dom var retfærdig? Han siger: »For jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig« (se Joh 5:30). Det er, mine brødre og søstre, det princip, jeg har bestræbt mig på at handle efter, lige siden det blev åbenbaret for mig, at min Fader i himlen, og jeres Fader i himlen, eksisterer. Jeg har bestræbt mig på at gøre hans vilje ...

Det er Herren, I ærer, når I ærer mig og mine rådgivere og De Tolv Apostles Kvorum. Vi har hver især for længst opdaget, at vi af os selv intet formår. Kun for så vidt vi fulgte det princip, som Jesus fulgte, da han var her på jorden, har succes kronet vores indsats, og sådan vil det også være for jer.«¹

Lorenzo Snows lærdomme

Når vi søger Guds vilje, følger vi en kurs, der ikke kan slå fejl.

Der er en kurs, som mænd og kvinder kan følge, ad hvilken man ikke lider forlis. Uanset hvilke skuffelser eller tilsyneladende fiaskoer, der måtte forekomme, vil der generelt og i virkeligheden ikke være noget forlis ... Der har været tider, hvor det har virket, som om vi bevægede os baglæns; det har det i hvert fald gjort for dem, der ikke var fuldt oplyst om Guds sind og vilje. Kirken har været igennem nogle meget mærkelige oplevelser, og folk har ydet store ofre ... Men vi er kommet igennem disse ofre, og som folk har vi ikke lidt nederlag. Hvorfor har vi ikke lidt nederlag? Fordi folket generelt har haft blikket rettet mod livets sande

principper, og de har udført deres pligt ... Folket har generelt haft Herrens ånd hos sig og fulgt den. Derfor har vi ikke lidt forlis. Således kan det også være for den enkelte. Der er en kurs, som det enkelte menneske kan følge, ad hvilken han ikke vil lide nederlag. Det gælder timelige såvel som åndelige anliggender. Herren har givet os nøgleordet i disse skriftsteder, som jeg har læst fra Lære og Pagter:

»Og hvis I alene har min ære for øje, skal jeres hele legeme blive fyldt med lys, og der skal ikke være noget mørke i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alting. Helliggør derfor jer selv, så I alene har Gud i sinde« (L&P 88:67-68).

Dette er nøglen til varig succes for et menneske. Paulus siger:

»Jeg jager mod målet, efter sejrprisen, som Gud fra himlen kalder os til i Kristus Jesus« (Fil 3:14).

Et stort mål som enhver sidste dages hellig konstant bør have for øje. Hvad er sejrprisen? ... »Alt det, som min Fader har, [skal] gives ham« (L&P 84:38).

Ved en lejlighed kom Frelseren med en særlig udtalelse. Vi finder den i det femte kapitel af Johannesevangeliet, og den lyder:

»Jeg kan intet gøre af mig selv« (Joh 5:30).

Det er bemærkelsesværdigt, at den Gud, der havde skabt verden, som kom til jorden i kødet, udførte mægtige mirakler og ofrede sit liv på højen Golgata til frelse for hele menneskeslægten – sagde: »Jeg kan intet gøre af mig selv.« Og han fortsætter med at sige:

»Som jeg hører, dømmes jeg, og min dom er retfærdig, for jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig« (Joh 5:30).

Det er en vidunderlig ting at sige, og der ligger en del i det. Nuvel, det, vi ønsker, er at have den ånd i enhver gerning og forpligtelse i vores liv, uanset om den er timelig eller åndelig, og ikke tænke selvisk. Vi bør prøve at fastlægge, hvordan vi bør bruge de penge og den information, Gud har givet os. Svaret er ganske enkelt til Guds ære. Vi bør kun have øje for Guds ære. Det er det, vi forlod ånde verdenen for at gøre ved at komme hertil. Vi bør søge at fremme den Allerhøjeste Guds interesser og føle, som Jesus

følte: »Jeg kan intet gøre af mig selv.« For så vidt vi i dag, i morgen, denne uge og næste handler i Guds interesse og alene har øjet henvendt på hans ære, kan der ikke blive tale om nederlag² (se forslag 1 på s. 151).

**Dersom vi adlyder Guds vilje, vil han give
os kraft til at lykkes i hans værk.**

Af os selv formår vi intet. Som Jesus sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen« (Joh 5:19). Han kom til denne verden for at gøre Faderens vilje og ikke sin egen. Vores ønske og beslutsomhed bør gå på det samme. Når der dukker ting op, der kræver anstrengelse fra vores side, bør vi følge Faderens vilje og ikke vores egen og ønske at spørge, hvad Faderens vilje er, som vi er her for at tjene? Så vil enhver af vore gerninger blive en succes. Vi vil måske ikke se succesen i dag eller i morgen, men det resulterer ikke desto mindre i succes.³

»Moses sagde til Gud: »Hvem er jeg, at jeg skulle gå til Faraos og føre israelitterne ud af Egypten?« (se 2 Mos 20:17).

»Men Moses sagde til Herren: Undskyld mig, Herre, men jeg har ikke ordet i min magt og har aldrig haft det; jeg har det heller ikke nu, efter at du begyndte at tale til mig, din tjener. Jeg har svært ved at udtrykke mig i ord« (se 2 Mos 4:10) ...

Vi ser i disse vers, jeg har læst, at Gud kaldte Moses til at udføre en bestemt opgave, og Moses følte sig utilstrækkelig og uegnet til at gøre det, der blev forlangt af ham. Opgaven var for stor. Den var for stor og omfattende i sin karakter, og den krævede det af Moses, som han ikke følte han besad i kraft og evne; og han mærkede sin svaghed, og han bad Gud om at finde en anden ... Han nærrede en følelsesmæssig modstand og sagde således til Herren: Hvem er jeg, at jeg skulle kunne udføre så stort et værk – for det er umuligt, at det kan udføres af en med så få evner, som jeg har ...

Det var de følelser og den forestilling, Moses havde, og han ønskede at præge Gud med dem. Sådan har det været siden begyndelsen; når Herren har kaldet forskellige personer, har de følt deres

utilstrækkelighed, og sådan er det, når ældsterne kaldes til at tale til jer. Sådan er det med ældsterne, som kaldes til at gå ud til alle jordens nationer og forkynde evangeliet. De mærker deres utilstrækkelighed. De føler sig utilstrækkelige ...

Da Jeremias blev kaldet, havde han det ligesom Moses. Han sagde, at Herren havde kaldet ham til at være profet, ikke alene for Israels hus, men for alle de omkringliggende nationer. Han var kun et barn, ligesom Joseph Smith, da Gud første gang viste sig for ham. Joseph var kun omkring 14 år – kun et barn, hvad angår verdens visdom og lærdom – således var det også med Jeremias, da Gud først kaldte han, sagde han: »Jeg er jo kun et barn. Hvordan kan jeg udføre det store hverv, du fordrer af mig og løfte det store ansvar du lægger på mine skuldre?« Hans sind og følelser var i oprør over at skulle gøre det store arbejde. Men Gud sagde for at trøste ham: »Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig.« Han sagde, at han kendte ham fra ånde verden, at Jeremias ville kunne udføre det, som Herren fordrer af ham, og »før du kom ud af moders skød, helligede jeg dig; jeg gjorde dig til profet for folkene« (se Jer 1:5-6). Jeremias gik frem, og gennem den Almægtiges kraft udførte han det, som Herren ønskede af ham ...

Herren handler meget anderledes end menneskene. Han arbejder anderledes. Apostlen Paulus talte om det. Han sagde: »I er kaldede. Det er ikke de vise, der er kaldet, men Gud har kaldet dårerne for at modsige de vise« (se 1 Kor 1:25-27). Og de apostle, som Gud kaldte, som Jesus, Guds Søn, kaldte og lagde sine hænder på og overdrog præstedømmet og myndighed til at udføre hans værk, de var ikke uddannede, de forstod sig ikke på videnskab, de indtog ikke høje stillinger i samfundet – de var fattige og ulærde og uagtede ... Ja, Herren arbejder anderledes. Han kalder ikke, som mennesker ville gøre. Og mennesker er meget tilbøjelige til at blive forvirrede over, hvordan Gud virker, når han kalder; selv de bedste, de viseste mænd bliver ofte forvirrede. Moses var forvirret over, hvordan Herren kunne gøre ham i stand til at udføre det, han fordrer, men det fik han at vide senere. Herren hjalp og støttede ham på forunderlig vis ved at overbevise hans brødre, israelitterne, om, at han, Moses, havde set den store Jahve. Han rådførte sig med dem og fortalte om sin mission, og de indvilligede til sidst. De godtog og fulgte hans

Moses tilskrev al sin succes den Almægtige Gud, som havde kaldet ham. Og det gør vi også.

råd og lederskab, og han førte dem ud af landet, ud af fangenskab i Egypten. Han fik succes, ikke gennem sin egen visdom, men han tilskrev al sin succes den Almægtige Gud, som havde kaldet ham. Og det gør vi også ...

Det må være tilstrækkeligt at sige, at Gud har kaldet os. Vi prædiker ikke, medmindre Gud kræver det. Næsten enhver mand, der er kaldet som ældste i Israel, har følt hjertet synke i brystet, når de er blevet kaldet til at forkynde evangeliet og udsendt til de pligter, der hviler på dem. Jeg bemærker, at nogle af de bedste talere, der nogensinde har talt fra denne talerstol, var bange, da de blev kaldet til det, de har følt behov for at bede om forsamlingens tro og støtte. Og de har stået frem i Jahves kraft og forkyndt hans vilje i frygt og bæven; men det var ikke af egen styrke og visdom, at de således talte til de sidste dages hellige. Selvom de aldrig har opnået en højere uddannelse, har de kunne stå foran forsamlingen uden at forlade sig på egen styrke, men på evangeliets styrke og vælde.⁴

Vi kan ikke altid gøre det, vi gerne vil, men vi vil have kraften til at gøre det, vi bør gøre. Det vil Herren give os styrken til⁵ (se forslag 2 på s. 151).

Vi er blevet kaldet til at handle i Guds navn, og vi anerkender hans hånd i alt det gode, vi gør.

Det vi gør, udfører vi i Herren Israels Guds navn, og vi er villige til at anerkende den Almægtiges hånd i alt det, vi gør. Da Moses stod for at skulle udfri Israels børn af deres egyptiske slaveri, præsenterede han ikke sig selv, som man almindeligvis gør, men han stod frem i Herren Israels Guds navn, idet han havde fået befaling om at udføre deres udfrielse gennem den kraft og myndighed, han havde modtaget fra Gud. Og fra det øjeblik, hvor han stillede sig frem for dem i den egenskab, og indtil han havde udført sit arbejde, handlede han i og gennem Herrens navn, og ikke i kraft af sin egen visdom eller opfindsomhed, eller fordi han besad en højere udviklet intelligens end resten af menneskeheden. Herren viste sig for ham i en brændende busk og befalede ham at gå frem og udføre en bestemt opgave, som handlede om et stort folks fred, lykke og frelse, og succesen og fremgangen af det afhang af at udføre de ting, som himlens Gud havde åbenbaret for ham. Hans succes og fremgang blev sikret gennem det faktum, at den opgave han var beskikket at udføre, ikke var noget, han selv havde opfundet, men den udsprang fra Jahve ...

Sådan er det også med os. Det store værk, som nu finder sted med at samle folk fra alle jordens nationer, er ikke et produkt af noget eller nogle menneskers tankegang, men det udspringer fra Herren den Almægtige.⁶

Vi er afhængige af Gud i alle vore gerninger og al vores arbejde, og al den succes, der har ledsaget vores arbejde, føler vi, er fra Gud.⁷

Vi kom til jorden af en storslået årsag, af samme årsag som Jesus, vores ældre bror, nemlig at udføre vor Faders vilje og værk; i det findes der fred, glæde og lykke, øget visdom, kundskab og kraft fra Gud; uden dette er der ingen lovede velsignelser. Lad os således hengive os til retfærdighed, hjælpe enhver til at blive bedre og gladere; gøre godt mod alle og ondt mod ingen; ære Gud og hans

præstedømme; fremelske og bevare en oplyst samvittighed og følge Helligånden; bliv ikke matte, hold fast i det gode, hold ud til enden, og jeres bæger vil blive fyldt til overflod, for stor skal jeres belønning blive for de prøvelser og lidelser, I har udstået under fristelser, i ildprøver og hjertets længsel og tårer; ja vor Gud vil krone jer med en ufalmende herlighed⁸ (se forslag 3 nedenfor).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs det afsnit, der begynder på side 145. Hvordan kan du vide om, du har øjet alene henvendt på Guds ære? Når der er så megen forvirring i verden, hvordan kan forældre så hjælpe deres børn til alene at have øjet henvendt på Guds ære?
2. Genlæs præsident Snøws kommentar om Moses og Jeremias (s. 147-150). Hvordan kan disse beretninger hjælpe os i vores indsats i præstedømmekvorummer, Hjælpeforeningen og andre organisationer i Kirken?
3. Præsident Snøw belærte om, at vi bør tjene »i Herrens navn« (s. 150). Hvordan vil du beskrive en person, som handler i Herrens navn? Tænk over hvilke muligheder du har for at tjene i Herrens navn.
4. Præsident Snøw bruger ordet *succes* adskillige gange i dette kapitel. Hvordan adskiller Guds definition på succes sig fra verdens? Hvorfor kan vi være forvisset om succes, når vi følger Guds vilje?

Skriftstedshenvisninger: Fil 4:13; 2 Ne 10:24; Mosi 3:19; Hel 3:35; 10:4-5; 3 Ne 11:10-11; 13:19-24; L&P 20:77, 79; Moses 4:2

Til underviseren: »Vær ikke bange for tavshed. Mennesker har ofte brug for tid til at tænke over og svare på spørgsmål eller til at udtrykke det, de føler. Du kan holde en pause, når du har stillet et spørgsmål, når der er blevet fortalt om en åndelig oplevelse, eller når en person har svært ved at udtrykke sig« (se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 67).

Noter

1. 'Anniversary Exercises', *Deseret Evening News*, 7. apr. 1899, s. 9-10.
2. 'The Object of This Probation', *Deseret News: Semi-Weekly*, 4. maj 1894, s. 7.
3. Conference Report, okt. 1899, s. 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 11. okt. 1887, s. 2.
5. *Deseret News*, 15. maj 1861, s. 82.
6. *Deseret News*, 8. dec. 1869, s. 517.
7. *Salt Lake Daily Herald*, 11. okt. 1887, s. 2.
8. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 487.

Tiende, en lov til vores beskyttelse og fremgang

»Tiendeloven er en af de vigtigste, der nogensinde er åbenbaret til menneskene ... Gennem lydighed mod denne lov vil de hellige blive givet velsignelser i form af velstand og succes.«

Fra Lorenzo Snows liv

Tidligt i maj 1899 følte præsident Lorenzo Snow sig tilskyndet til at besøge byen St. George og andre bosættelser i det sydlige Utah. Han organiserede hurtigt en gruppe af mennesker, deriblandt generalautoriteter, til at foretage den lange tur med ham.

Da præsident Snow planlagde rejsen, fortalte han ingen, hvorfor de skulle foretage denne tur, for det vidste han ikke selv. »Da vi forlod Salt Lake,« fortalte han senere, »vidste vi ikke helt, hvorfor vi skulle besøge disse sydlige bosættelser.«¹ Men den 17. maj, lige efter de rejsende var ankommet i St. George, blev Herrens vilje »tydeligt åbenbaret« for hans profet.² Ved et møde, der blev afholdt den 18. maj, erklærede præsident Snow:

»Dette er Herrens ord til jer, mine brødre og søstre, at I skal tilpasse jer det, som er krævet af jer som et folk, der har disse herlige løfter om ophøjelse og herlighed foran jer. Hvad er det så? Det er noget, som I er blevet tudet ørerne fulde af fra tid til anden, indtil I måske er blevet trætte af at høre det ... Herrens ord til jer er ikke noget nyt, det er ganske enkelt dette: TIDEN ER KOMMET FOR HVER ENESTE SIDSTE DAGES HELLIG, SOM REGNER MED AT VÆRE BEREDT TIL FREMTIDEN OG HOLDE SINE FØDDER SOLIDT PLANTET PÅ FAST GRUND, TIL AT GØRE HERRENS VILJE OG BETALE EN ÆRLIG TIENDE. Dette er Herrens ord til jer, og det vil være Herrens ord til hver eneste koloni i Zions land. Når jeg har forladt jer, og I begynder at tænke over det, så vil I selv se,

Tabernaklet i St. George. I denne bygning holdt præsident Lorenzo Snow sin første af mange taler om tiendeloven.

at tiden er kommet, hvor enhver person skal betale en ærlig tiende. Herren har tidligere velsignet os og har haft barmhjertighed med os; men der kommer tider, hvor Herren kræver, at vi står fast og gør, hvad han har befalet, og ikke udskyder det længere. Det, jeg siger til jer i denne Zions stav, vil jeg sige til enhver af Zions stave, der er blevet organiseret. Der er ingen mand eller kvinde, der nu hører, hvad jeg siger, der vil føle sig tilfreds, hvis han eller hun ikke betaler en ærlig tiende.«³

I sine forudgående 50 år som apostel havde præsident Snow sjældent nævnt tiendeloven i sine taler. Dette ændrede sig i St. George i Utah på grund af den åbenbaring han modtog. »Jeg havde aldrig modtaget en mere fuldendt åbenbaring,« sagde han senere, »end den åbenbaring jeg modtog om tiende.«⁴ Fra St. George rejste han og hans rejsefæller videre fra by til by i det sydlige Utah, og på deres vej hjem holdt de 24 møder. Præsident Snow holdt 26 taler. Hver gang han talte, rådede han de hellige til at adlyde tiendeloven.

Gruppen vendte tilbage til Salt Lake City den 27. maj 1899. En journalist skrev i en avis: »Præsidenten ser stærkere og mere frisk ud i dag, end da han forlod Salt Lake.« Som respons på en kommentar om, at »turen havde gjort ham godt«, svarede den 85-årige profet: »Ja, det siger de allesammen ... Denne tur har gjort mig godt. Jeg har aldrig haft det bedre. Jeg føler, at Herren holder mig oppe gennem svar på de helliges bønner.«⁵

Udover at kommentere sit eget velbefindende, fortalte han om, hvordan han havde oplevet de helliges tro og retskaffenhed i det sydlige Utah. Han sagde, at han og hans rejsefæller var blevet modtaget »med de varmeste udtryk for glæde og påskønnelse.«⁶ Han berettede, at da han rådede de hellige til at adlyde tiendeloven, »så faldt Herrens ånd på folket, og de frydede sig overmåde meget, og i deres hjerte vedtog de, at de ville iagttage dette princip til punkt og prikke og følge ånden i det.«⁷ Som svar på et spørgsmål om folkets generelle tilstand sagde han: »De bor i komfortable huse, de er velklædte og virker til at have rigeligt af jordens goder at spise og drikke. Men i St. George Stav lider folk af alvorlig tørke, den værste nogensinde, men de har tro på, at de snart vil få regn.«⁸

Den 29. og 30. maj holdt præsident Snow to taler om tiendeloven, den første til funktionærer i Unge Pigers GUF og den anden til

funktionærerne i Unge Mænds GUF.⁹ Mod slutningen af det andet møde fremlagde ældste B.H. Roberts fra De Halvfjerds følgende resolution, som enstemmigt blev vedtaget af alle tilstedeværende: »Vedtaget: Vi accepterer læren om tiende, som præsident Snow har præsenteret den, som Herrens nuværende ord og vilje til os, og vi accepterer den af hele vort hjerte; vi vil iagttage læren og gøre alt i vores magt for at få de sidste dages hellige til at gøre ligeså.«¹⁰ Den 2. juli deltog alle generalautoriteter og repræsentanter fra alle stave og menigheder i Kirken i en højtidelig forsamling i templet i Salt Lake City, efter at have fastet og bedt som forberedelse til dette møde. De vedtog enstemmigt den samme resolution.¹¹ Præsident Snow var selv tro mod denne resolution og underviste i tiendeloven i mange stave og så til, at andre kirkeledere gjorde det samme.

I de måneder, der fulgte præsident Snøws besøg i det sydlige Utah, modtog han nys om de sidste dages helliges fornyede hengivenhed over for at adlyde tiendeloven. Disse nyheder gav ham »den største glæde og tilfredshed«,¹² for han vidste, at ved fortsat lydighed mod denne lov »ville den Almægtiges velsignelser blive udøst over dette folk, og Kirken ville gå fremad med en styrke og hastighed, man aldrig tidligere havde oplevet.«¹³

Præsident Snow forsikrede gentagne gange de hellige om, at de ville blive velsignet individuelt både timeligt og åndeligt, når de adlød tiendeloven.¹⁴ Det løfte blev delvist opfyldt i august 1899, da folket i St. George kunne glæde sig over, at tørken blev afbrudt for en tid; deres tro blev belønnet med 7,44 cm regn, det var mere, end der i alt var faldet i de foregående 13 måneder.¹⁵ Præsident Snow havde også lovet, at lydighed mod tiendeloven ville velsigne Kirken som helhed. Han var forvisset om, at de trofastes tiende ville gøre Kirken i stand til at blive fri af den gæld, man havde samlet som resultat af forfølgelse.¹⁶ Dette løfte gik i opfyldelse i 1906, fem år efter at han var gået bort. Ved generalkonferencen i april 1907 bekendtgjorde præsident Joseph F. Smith:

»Jeg tror ikke, at der nogensinde i Kirkens historie har været et tidspunkt, hvor tiendeloven er blevet mere alment og oprigtigt overholdt af de sidste dages hellige end her på det sidste. Den indbetalte tiende i året 1906 har overgået tiendeindbetalingerne fra noget andet år. Dette er en god indikation på, at de sidste dages

hellige gør deres pligt, at de har tro på evangeliet, at de er villige til at holde Guds befalinger, og at de arbejder sig op mod en større trofasthed end nogensinde tidligere. Jeg ønsker at sige yderligere en ting til jer, og det gør jeg ved at lykønske jer, fordi vi gennem Herrens velsignelse og de helliges trofasthed i tiendebetalingen har været i stand til at indfri vore gældsforpligtelser. I dag skylder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ikke én dollar, som den ikke straks kan betale. Vi befinder os endelig i en position, hvor vi kan være ajour med betalingerne. Vi behøver ikke mere at låne, og det vil vi ikke have nødtigt, hvis de sidste dages hellige fortsætter med at efterleve deres religion og adlyde denne tiendelov*¹⁷ (se forslag 1 på s. 161).

Lorenzo Snows lærdomme

Tiendeloven er let at forstå og kan efterkommes af alle.

Jeg bønfaller jer i Herrens navn, og jeg beder til, at enhver mand, kvinde og barn ... vil betale en tiendedel af deres indkomst i tiende.¹⁸

Tiende er ikke en svær lov ... Hvis en mand modtager 10 dollars, er hans tiende en dollar; modtager han 100 dollars er hans tiende 10 dollars ... Det er ganske let at forstå.¹⁹

Et menneske kan spørge sig selv: Hvor meget tiende skal jeg betale? Kan jeg holde en del tilbage til mig selv? Herren er meget rig, og jeg tvivler på, at det generer ham, at jeg gemmer lidt til mig selv, og så gør man det. Men den smule, som holdes tilbage, vil genere det menneske, hvis hans samvittighed minder bare lidt om de fleste sidste dages helliges. Den vil bekymre ham en del om dagen, og han vil også tænke på det om natten. Han modtager ikke den glæde, det er hans privilegium at kunne modtage – den går ham forbi.²⁰

Delvis tiende er overhovedet ikke tiende, ikke mere end det at nedsænke en person halvt er dåb.²¹

Der findes ingen mand eller kvinde, som ikke kan betale en tiendedel af det, som han eller hun modtager.²²

Præsident Snow rådede forældre og lærere til at undervise børn i at betale tiende.

Brødre og søstre, vi ønsker, at I beder om dette emne ... I stedet for at nære sådanne lave tanker, som nogle har angående penge, bør vi betale vores tiende ... Det, Herren forlanger af os, er, at vi betaler vores tiende nu. Og han forventer, at enhver person fremover betaler sin tiende. Vi ved godt, hvad en tiendedel er, lad os betale den til Herren. Så kan vi gå til biskoppen med oprejst pande og bede ham om en tempelanbefaling.²³

Jeg siger jer i Herren Israels Guds navn, at dersom I betaler jeres tiende fra nu af, vil Herren tilgive jer for den tidligere manglende betaling, og den Almægtiges velsignelser vil blive udøst over dette folk.²⁴

Jeg ønsker, at dette princip skal slå rod i vores hjerte, så vi aldrig glemmer det. Som jeg mere end én gang har sagt, så ved jeg, at Herren vil tilgive de sidste dages hellige for den manglende opmærksomhed, de tidligere har udvist omkring tiendebetaling, hvis de vil omvende sig nu og betale en samvittighedsfuld tiende²⁵ (se forslag 2 på s. 161).

Når vi betaler tiende, bidrager vi til Kirkens virke.

Kirken kunne ikke køre rundt uden en indtægt, og denne indtægt har Gud sørget for gennem tiendeloven. Vore templer, hvori vi modtager de største velsignelser, der nogensinde er overdraget nogen dødelig, bliver bygget af disse midler. Vi ville ikke være i stand til at sende ældster ud i verden for at forkynde evangeliet, som vi nu gør, hvis der ikke var penge til det ... Der er tusindvis af andre ting, der hele tiden dukker op, hvortil der kræves midler ...

Hvis de sidste dages hellige ikke havde betalt tiende, kunne vore fire templer her i 1899 aldrig være blevet opført, og Guds kendelser og vedtægter, hvad angår ophøjelse og herlighed, kunne ikke have været overholdt. Det første princip for de sidste dages hellige er at helliggøre landet ved at adlyde denne tiendelov og sætte sig selv i en position, hvor de kan modtage de ordinancer, der angår vore dødes ophøjelse og herlighed²⁶ (se forslag 3 på s. 161).

Herren vil velsigne os både timeligt og åndeligt, når vi adlyder tiendeloven.

Tiendeloven er en af de vigtigste, der nogensinde er åbenbaret til menneskene ... Gennem lydighed mod denne lov vil de hellige blive givet velsignelser i form af velstand og succes.²⁷

Hvis vi holder denne lov ... vil landet blive helliggjort, og vi vil blive regnet værdige til at modtage Herrens velsignelser og blive bevaret og støttet i vore økonomiske anliggender og i alt, hvad vi gør, såvel timeligt som åndeligt.²⁸

Den timelige frelse for denne kirke ... afhænger af lydighed mod denne lov.²⁹

Der findes fattigdom blandt de sidste dages hellige, og det vil der altid gøre, indtil vi i det mindste adlyder tiendeloven.³⁰

Jeg tror oprigtigt på, at dersom de sidste dages hellige vil overholde denne lov, kan vi gøre krav på udfrielse fra ethvert onde, der nogensinde måtte ramme os.³¹

Her er en lov specielt åbenbaret til vores beskyttelse og gavn, såvel som for vores fremgang på retfærdighedens og hellighedens sti; en lov ved hvilken det land, vi bor i, kan blive helliggjort; en

Tiendemidlerne bruges til at betale for opførelse og drift af templer.

lov på hvilken Zion kan opbygges og grundfæstes for aldrig mere at skulle nedbrydes eller fjernes af onde og ugudelige mennesker.³²

Vi har templer, og vi har modtaget velsignelser omkring dem, ja de største ordinancer, som nogensinde er blevet forrettet for mennesker på jorden, på grund af vores lydighed mod denne lov.³³

Vi vil aldrig blive beredt til at se Guds ansigt, før vi med ren samvittighed betaler vores tiende og andre forpligtelser.³⁴

Jeg har talt rent ud, og jeg siger, at det, jeg har talt til jer om tiende, kommer fra Herren. Retter I jer nu efter Herrens ånd, vil jeres øjne blive åbnet³⁵ (se forslag 4 på s. 161).

Forældre og lærere har et ansvar for at betale tiende og lære børnene at gøre det samme.

Lær børnene at betale deres tiende, allerede mens de er små. Mødre, undervis jeres børn i at betale tiende til Herren, når de

får penge, uanset hvor småt beløbet er. Lær dem at betale en ærlig tiende.³⁶

Det er godt og passende ... at funktionærer og undervisere i Kirken lader denne lovs ånd slå rod i deres hjerte og sjæl, så de kan være fuldt ud egnede til at tilskynde til samme og til at indprente den unge generation vigtigheden og helligheden af denne lov. Det forlanges ikke alene af jer, brødre og søstre, at I selv adlyder denne lov, men at I underviser andre i den, selv den opvoksende generation ... og i det forhold I er i stand til at modtage ånden i denne lov, vil I være i stand til at fortælle andre om og undervise i den ...

Det fordres af jer, at I ikke kun adlyder loven, men at I underviser de sidste dages helliges børn om den og lægger dem loven på sinde, så de vil vokse op til skelsår, og at det må kunne siges, at de lærte og adlød loven fra de var børn³⁷ (se forslag 5 på s. 162).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs præsident Snøws beretning om at modtage åbenbaringen om tiende (s. 153-157). Tænk over hans villighed til at rejse til St. George og folkets beredvillighed til at adlyde tiendeloven. Hvad kan vi lære af denne beretning?
2. Hvorfor er tiende »ikke en svær lov«? (Se eksempler på s. 157-158). Hvorfor kan noget menneske synes, at tiendeloven er en svær lov af adlyde? Hvordan kan præsident Snøws belæringer hjælpe nogle til at opnå et vidnesbyrd om tiende?
3. Studér det første afsnit, der begynder på s. 159. Hvilke velsignelser har du og dine kære modtaget i og gennem bygninger og programmer, der finansieres af tiende? Hvorfor er det et privilegium at betale tiende?
4. Præsident Snøw vidnede om, at vi vil blive velsignede, når vi adlyder tiendeloven (s. 159-161). Hvilke velsignelser har tiendeloven afstedkommet i dit liv? Hvordan har det velsignet din familie og dine venner?

5. Overvej præsident Snows råd til forældre og lærere (s. 160). Hvorfor tror du, at det er vigtigt for børn at betale deres tiende, selvom beløbet er småt? Hvordan kan man lære børn at betale tiende og offerydelse?

Skriftstedshenvisninger: Mal 3:8-10; L&P 64:23; 119:1-7

Til underviseren: »Vær forsigtig med ikke at afslutte gode samtaler for hurtigt for at forsøge at nå alt det, som du har forberedt. Selv om det er vigtigt at gennemgå alt materialet, er det vigtigere at hjælpe deltagerne til at mærke Åndens påvirkning, afklare deres spørgsmål, øge deres forståelse for evangeliet og styrke deres beslutning om at holde befalingerne« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 64).

Noter

1. I »In Juab and Millard Stakes«, *Deseret Evening News*, 29. maj 1899, s. 5.
2. I »In Juab and Millard Stakes«, s. 5.
3. *Millennial Star*, 24. aug. 1899, s. 532-533; se også *Deseret Evening News*, 17. maj 1899, s. 2; *Deseret Evening News*, 18. maj 1899, s. 2. *Millennial Star* skrev, at præsident Snow holdt denne tale den 8. maj, men andre samtidige kilder viser, at han holdt talen den 18. maj. Præsident Snow talte også om tiende den 17. maj.
4. I »President Snow in Cache Valleys«, *Deseret Evening News*, 7. aug. 1899, s. 1.
5. I »Pres. Snow Is Home Again«, *Deseret Evening News*, 27. maj 1899, s. 1. Kirken talte 40 stave på det tidspunkt.
6. I »Pres. Snow Is Home Again«, s. 1.
7. *Deseret Evening News*, 24. jun. 1899, s. 3.
8. I »Pres. Snow Is Home Again«, s. 1.
9. Se »The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations«, *Improvement Era*, aug. 1899, s. 792-795; se også Ann M. Cannon, »President Lorenzo Snow's Message on Tithings«, *Young Woman's Journal*, apr. 1924, s. 184-186.
10. B.H. Roberts, citeret i »The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations«, s. 795.
11. Se B.H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 6:359-360.
12. Conference Report, okt. 1899, s. 28.
13. I »President Snow in Cache Valley«, *Deseret Evening News*, 7. aug. 1899, s. 2.
14. Eksempel fra *Deseret Evening News*, 24. jun. 1899, s. 3. Samtidens udskrifter af præsident Snows taler og avisartikler fra den tid om hans rejser viser, at selv om han lovede de hellige, at de ville blive velsignet både timeligt og åndeligt, hvis de adlød tiendeloven, så kom han ikke med specifikke løfter om, at tørken ville ophøre i det sydlige Utah.
15. Se Western Regional Climate Center, <http://www.wrcc.dri.edu/cgi-bin/cli-MONTpre.pl?utstg>.
16. Se eksempel i »The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations«, s. 793.
17. Conference Report, apr. 1907, s. 7.
18. Conference Report, okt. 1899, s. 28.
19. *Deseret News: Semi-Weekly*, 28. juli 1899, s. 10.
20. Conference Report, apr. 1899, s. 51.
21. *Deseret Evening News*, 24. jun. 1899, s. 3.
22. Fra »President Lorenzo Snow's Message on Tithings«, 185; noter fra et møde, som blev holdt i Assembly Hall i Salt Lake City den 29. maj 1899.
23. *Deseret News: Semi-Weekly*, 28. juli 1899, s. 10.
24. I »President Snow in Cache Valley«, s. 2.
25. Conference Report, okt. 1899, s. 28.

26. I Conference Report, okt. 1899, s. 27-28.
27. I »In Juab and Millard Stakes«, s. 5.
28. *Deseret Evening News*, 24. jun. 1899, s. 3.
29. Fra »The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations«, s. 794.
30. *Deseret News: Semi-Weekly*, 28. juli 1899, s. 10.
31. I »President Lorenzo Snow's Message on Tithing«, s. 185.
32. »Tithing«, *Juvenile Instructor*, apr. 1901, s. 216.
33. Tiende, s. 215.
34. I »Conference of Granite Stake«, *Deseret Evening News*, 21. maj 1900, s. 2; fra en detaljeret omskrivning af en tale, som præsident Snow holdt ved stavs-konferencen i Granite Stav den 20. maj 1900.
35. *Deseret News: Semi-Weekly*, 28. juli 1899, s. 10.
36. *Deseret News*, 31. aug. 1899, s. 546.
37. Tiende, s. 215-216.

Fra Kirkens første tid har hjælpeforeningsøstrene arbejdet sammen og styrket hinanden timeligt og åndeligt.

Hjælpeforeningen: Sand kærlighed og ægte gudsdyrkelse

»Der er aldrig blevet grundlagt en organisation med et mere ædelt mål. Den har udgangspunkt i sand kærlighed, som er Kristi rene kærlighed.«

Fra Lorenzo Snows liv

I sommeren 1901 havde hovedpræsidentskabet for Hjælpeforeningen planlagt en heldagsaktivitet for hjælpeforenings søstre i Saltsødalen. Præsident Lorenzo Snow tog imod invitationen til at deltage og tale til deltagerne. Han indledte sin tale ved at sige: »Jeg betragter det som et privilegium at kunne tilbringe en time eller to i jeres selskab denne eftermiddag, og jeg håber oprigtigt, at I alle hygger jer i dag. Sund adspredelse og fornøjelse er godt, og jeg er glad for at se jer søstre nyde lidt hvile og adspredelse fra jeres hårde, daglige arbejde i jeres hjem og i Hjælpeforeningen, I fortjener sandelig al den fornøjelse, I kan få.«

Præsident Snow, hvis søster Eliza R. Snow havde tjent som den anden hovedpræsident for Hjælpeforeningen, udtrykte taknemlighed for det arbejde Hjælpeforeningen udfører. Idet han talte om Kirkens kvinder, sagde han: »Det er svært at forestille sig, hvad vi skulle have gjort, eller hvordan Herrens værk skulle være skredet frem, uden dem.« Som eksempel henviste han til Kirkens missionsprogram på den tid, hvor gifte mænd ofte blev kaldet til tjene på en fuldtidsmission: »Når vi har været sendt ud i fremmede missioner, har deres mission i hjemmet generelt ikke været mindre besværlig end vores i udlandet; og trods prøver og trængsler har de udvist en tålmodighed, en styrke og en selvhjælp, som i sandhed

har været inspirerende. Tak Gud for kvinderne i denne kirke! Det er således, jeg føler i dag i denne forsamling«¹ (se forslag 1 på s. 169).

Lorenzo Snows lærdomme

Medlemmer af Hjælpeforeningen er eksempler på sand barmhjertighed og ægte gudsdyrkelse.

Hjælpeforeningen blev organiseret ... af profeten Joseph Smith under inspiration fra Herren ... I dag anerkendes den som en af de stærkeste godgørende kræfter i Kirken ...

Hjælpeforeningens mission er at komme den nødstedte til undsætning, hjælpe de syge og svage, bespise den fattige, klæde den nøgne og velsigne alle Guds sønner og døtre. Der er aldrig blevet grundlagt en organisation med et mere ædelt mål. Den har udgangspunkt i sand kærlighed, som er Kristi rene kærlighed (se Moro 7:47), og den ånd er blevet manifesteret i alle foreningens tjenestegerninger blandt folk. »Apostlen Jakob sagde, at »en ren og ægte gudsdyrkelse er, for Gud ... at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden« (Jak 1:27). Godtager man dette som sandt, så har medlemmerne af Hjælpeforeningen gennem deres liv i sandhed været eksempler på ren og ægte gudsdyrkelse, for de har betjent dem, der var i nød, de har slået deres kærlige arme om de faderløse og enkerne, og de har bevaret sig uplekkede af verden. Jeg kan bevidne, at der ikke findes renere og mere gudfrygtige kvinder i verden end dem, der tælles blandt Hjælpeforeningens rækker² (se forslag 2 på s. 169).

Søstrene i Hjælpeforeningen arbejder sammen med præstedømmebærerne på at fremme Guds riges interesser.

Det har altid været en kilde til glæde for mig at se, hvor trofaste I søstre i Hjælpeforeningen har stået Herrens tjenere bi i alle slags kår. I har altid været at finde ved præstedømmets side, rede til at styrke deres hænder og gøre jeres del for at fremme Guds riges interesser, og eftersom I har taget del i dette arbejde, tager I visselig del i værkets sejr og i den ophøjelse og herlighed, som Herren giver til sine trofaste børn ...

Ingen vis biskop vil undlade at påskønne det arbejde, Hjælpeforeningen udfører i hans menighed. Hvad ville en biskop stille op uden Hjælpeforeningen? Jeg vil sige til alle biskopper i Kirken, at de skal opmuntre søstrene i Hjælpeforeningen og støtte dem i deres næstekærlige og velgørende arbejde, de vil vise sig at være en velsignelse for jer og for folket³ (se forslag 3 på s. 169).

Det er godt at have Hjælpeforeningens indflydelse i hvert eneste hjem.

Jeg vil råde brødrene til at opmuntre deres hustru til at deltage i foreningen ... for det vil være en god ting at have denne organisations indflydelse i ethvert hjem. Jeg beder jer, mine søstre, om, at I ved jeres besøg i de sidste dages hellige hjem, vil bringe denne indflydelse med jer, hvorend I går. Herren har tydeligt vist jer, hvilken slags forhold I har til ham, og hvad der forventes af jer som hustruer og mødre. Lær dem, I besøger disse ting, især de unge kvinder ...

I, mine søstre, bør som medlemmer af Hjælpeforeningen og mødre i Israel udøve al jeres indflydelse ... i det rene moderskabs ære og trofasthed mod ægteskabspagten⁴ (se forslag 4 på s. 170).

Efterhånden som Kirken vokser, vil søstrene i Hjælpeforeningen få større mulighed for at tjene.

Det er ikke nødvendigt for mig at gå i detaljer med det, Hjælpeforeningen har udført tidligere, dens fremragende arbejde er kendt i hele Zion og i mange dele af verden. Det er tilstrækkeligt at sige, at den har været tro mod sin mission, og dens omdømme overgås eller nås ikke af nogen anden velgørende organisation. De sidste dages hellige er stolte af den og det, den har afstedkommet, og vi er taknemlige for, at vor himmelske Fader inspirerede sin tjener, profeten, til at stifte en sådan organisation. Hjælpeforeningens fremtid tegner lovende. Efterhånden som Kirken vokser, bliver dens virkefelt tilsvarende større, og den vil i endnu større grad have kraft til at gøre godt, end den har haft i forgangne tider. Hvis alle søstre står sammen om at støtte denne forening, vil den udføre et mægtigt værk og være til stadig velsignelse for Kirken. Det kunne være glædeligt at se de midaldrende lige så interesserede i denne institution

»Medlemmerne af Hjælpeforeningen har gennem deres livsførelse været eksempler på ren og ægte gudsdyrkelse.«

som de aldrende, og ved at blive det vil de opdage, at det vil styrke deres tro, give dem et bredere perspektiv på livet og dets ansvar og gavne dem materielt på vejen mod fremgang og fuldkommenhed.⁵

Fra de begyndte deres arbejde, er Guds velsignelser blevet skænket dem (Kirkens kvinder), og jeg har med stor glæde, fryd og dyb interesse set deres fremgang ... De har haft forbløffende fremgang, og det er forunderligt, hvordan Gud har velsignet og udøst sin Ånd over dem. De er, kan jeg næsten sige med berettigelse, blevet som engle, der står menneskene i verden nær⁶ (se forslag 5 på s. 170).

Hjælpeforenings søstre, der stoler på Gud og tjener ham, vil blive velsignet i dette liv og i al evighed.

Det er det, vi ønsker at indgyde i søstrenes hjerte at være nyttige i deres sfære og ikke blive mismodige på grund af vanskeligheder på vejen, men at stole på Gud og se hen til ham, og jeg lover jer, at hans storslåede velsignelser vil blive udøst over jer. Det vil I opleve ... Lad mig gentage det, mist ikke modet, men fortsæt med at gøre godt, udøv tro og stræb efter at udvikle jer ved enhver given

lejlighed. Vi ønsker, at I udøver alle de talenter, som Gud har skænket jer. Og der er dette at sige omkring jeres udsigt til fremgang: Når et menneske begynder at følge den vej, som Herren har anvist, og ad hvilken han kan gøre godt for ham, så er det menneske sikker på fremgang. Han er præcis, hvor Gud ønsker han skal være, og det er på det sted, I med største sømmelighed kan bede Gud om hans velsignelser.⁷

Jeg ønsker at sige, Gud velsigne lederne og medlemmerne af Hjælpeforeningen. I udfører et stort værk, og jeg vil formane jer til ikke at blive trætte af at gøre godt (se L&P 64:33). Vi tragter alle efter celestial herlighed, og ingen mere prægtig udsigt kan udtrykkes i menneskers sprog. Dersom I vil fortsætte trofast i det værk, I har engageret jer i, vil I opnå denne herlighed og glæde jer for evigt i Guds og Lammets nærhed. Dette er værd at stræbe efter, det er værd at ofre for, og velsignet er den mand eller kvinde, som er trofast nok til at opnå det. Må Gud velsigne jer alle⁸ (se forslag 6 på s. 170).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Præsident Snow erklærede, at det var svært at forestille sig, hvilken fremgang Herrens værk ville have haft uden Kirkens kvinder (s. 165). På hvilke måder bidrager kvinder til Herrens værk i dag?
2. Tænk over præsident Snøws bemærkning om formålet med Hjælpeforeningen (s. 166). Tænk på en situation, hvor søstre fra Hjælpeforeningen udførte denne mission ved at hjælpe dig eller din familie. Hvordan har sådanne handlinger påvirket dit liv?
3. Gennemgå det afsnit, der begynder nederst på s. 166. På hvilke måder fremmer hjælpeforeningssøstre Guds riges interesser? Hvilke eksempler har du set på, at hjælpeforeningssøstre og præstedømmebærere arbejder sammen?

4. Tænk over præsident Snows bøn til hjælpeforeningssøstre om at udøve deres indflydelse til det rene moderskabs ære og i trofasthed mod ægteskabspagten (s. 167). Hvorfor er der brug for denne indflydelse i verden i dag? På hvilke måder kan søstre i Hjælpeforeningen hjælpe de unge kvinder til at forberede sig på tempelægteskab og moderskab?
5. Præsident Snow sagde: »Efterhånden som Kirken vokser, bliver Hjælpeforeningens virkefelt tilsvarende større, og den vil i endnu større grad have kraft til at gøre godt, end den har haft i forgangne tider« (s. 167). Hvad kan hjælpeforeningssøstre gøre i dagens verden for at udøve større indflydelse for det gode?
6. Studér det afsnit, der begynder på side 168. Overvej hvordan du er blevet ledt til at være der, hvor Gud ønsker, at du skal være. Hvordan har Gud hjulpet dig i disse bestræbelser?

Skriftstedshenvisninger: Es 1:17; Matt 25:34-40; Mosi 4:26-27; Alma 1:29-30; Moro 7:44-48

Til underviseren: Når du forbereder dig på at undervise, så sørg for, at du gør brug af forskellige undervisningsmetoder fra gang til gang. »Dette kan være at bruge noget så enkelt som en farverig plakat eller et kort til væggen i en lektion og en liste med spørgsmål i en anden« (se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 89).

Noter

1. I »Prest. Snow to Relief Societies«, <i>Deseret Evening News</i>, 9. juli 1901, s. 1. 2. I »Prest. Snow to Relief Societies«, s. 1. 3. I »Prest. Snow to Relief Societies«, s. 1. 4. I »Prest. Snow to Relief Societies«, s. 1. 5. I »Prest. Snow to Relief Societies«, s. 1.	6. <i>Young Woman's Journal</i>, sep. 1895, s. 577-578. 7. <i>Young Woman's Journal</i>, sep. 1895, s. 578 8. I »Prest. Snow to Relief Societies«, s. 1.

»For Gud er alt muligt«

»De krav, der hviler på os, er af en sådan karakter, at ingen person kan efterkomme dem uden bistand fra den Almægtige ... Han har lovet denne hjælp.«

Fra Lorenzo Snows liv

Præsident Lorenzo Snow var en arbejdsom mand, som fulgte et af sine egne råd, som han ofte gentog: »Vi må gøre vores yderste ... Det nytter intet bare at være uvirksomme uden at handle.«¹ Men han indså, at trods sit store ønske om at opbygge Guds rige ville hans egne anstrengelser aldrig være tilstrækkelige uden Guds nåde – eller »overjordiske hjælp«² som han ofte kaldte den. Så samtidig med at han opfordrede Kirkens medlemmer til at arbejde hårdt på »udviklingen af retfærdige principper«, sagde han i samme åndedrag, at vi »sidste dages hellige bør forstå og huske på, at frelse kommer gennem Guds nåde.«³ Han vidnede om, at Gud ville føje sin styrke til vores indsats: »Der hvor Gud sætter os, er det meningen, vi skal stå; når han kræver, at vi anstrenger os for at støtte disse hellige principper, så er det det, vi skal gøre; det er alt, hvad vi behøver at bekymre os om; resten tager vor himmelske Fader sig af.«⁴

Præsident Snows søster, Eliza, så, at han levede efter denne lære. Hun beskrev ham som en mand med en »urokkelig tillid til Guds bistående kraft og nåde.« Hun sagde, at han »vidste, hvem han satte sin lid til«, og derfor var han i stand til at udholde »enhver trængsel og modgang« og »overvinde enhver forhindring.«⁵

Lorenzo Snow viste sin tillid til Guds bistående kraft, da han rejste ud for at tjene på mission i England i 1840. På den 42-dage lange rejse over Atlanten blev han og hans rejsefæller udsat for tre voldsomme storme. Han fortalte senere, at dette var »forfærdelige storme – storme, som de, der var vant til havet, kaldte for meget farlige.« Han bemærkede forskellen i den måde han reagerede på

Inden Frelseren helbredte en blind mand, sagde han: »De gerninger, som han, der har sendt mig, vil have gjort, må vi gøre« (Joh 9:4).

stormene på i forhold til andre rejsende: »I en række tilfælde var situationen for at sige det mildt forfærdelig skræmmende. Jeg var ikke overrasket over mænd, kvinder og børn, der ikke havde lært at sætte deres lid til Gud, vred deres hænder af frygt og græd. Min lid stod til ham, der havde skabt havene og defineret deres grænser. Jeg var ude i hans ærinde – og jeg vidste, at jeg var blevet sendt på denne mission af en myndighed, han anerkendte, og selvom elementerne rasede, og skibet svajede og rystede i de rullende bølger, så stod Herren ved roret, og mit liv var trygt i hans hænder.«⁶

Mange år senere, da Lorenzo Snow blev præsident for Kirken, fandt han atter trøst i sin viden om, at Herren stod ved roret. Ved et møde, der blev holdt den 13. september 1898, udtrykte De Tolv Apostles Kvorum enstemmigt deres støtte til ham som præsident for Kirken. Et referat fra mødet viser, at han rejste sig op og sagde, at »der ingen grund var til at komme med undskyldninger for hans utilstrækkelighed osv. i forbindelse med at påtage sig det store ansvar, der lå i den stilling ... Han følte, at det handlede om, at han gjorde sit allerbedste og forlod sig på Herren«⁷ (se forslag 1 på s. 177).

Lorenzo Snows lærdomme

Med Guds hjælp formår vi alt, der fordres af os.

Jeg vil gerne tale på en måde, som vil være til vores oplysning og fælles fremgang i de ting, der vedrører vores frelse. Til dette formål ønsker jeg tro og bønner fra alle dem, som tror på, at vi kan se hen til Herren for vejledning og intelligens.

Vi bør indse, hvilket forhold vi har til Herren vor Gud, og den særlige stilling, vi har. For fyldestgørende at kunne varetage de forpligtelser, der hviler på os, har vi brug for himmelsk hjælp ...

Jesus fortalte en ung mand, der kom til ham og ønskede at vide, hvad han skulle gøre for kunne arve evigt liv, at han skulle holde budene. Den unge mand svarede, at han havde holdt alle de bud, der blev nævnt, siden han var ung. Frelseren, der så på ham, bemærkede, at der stadig manglede noget. Den unge mand havde holdt den morallov, som blev givet til Moses, og dette elskede Jesus ham for, men han så, at der manglede noget. Han var en rig mand

og havde en vis verdslig indflydelse som følge af sin store velstand. Jesus vidste, at før han kunne opløfte ham eller nogen anden til den celestiale verden, var det nødvendigt, at vedkommende skulle underkaste sig i alle ting og anse lydighed mod den celestiale lov for værende af største vigtighed. Jesus vidste, hvad der var krævet af enhver for at blive kronet med celestial herlighed – nemlig at intet blev regnet for mere værd end lydighed mod himlens krav. Frelseren så i den unge mand en hang til noget, som ikke var i overensstemmelse med det celestiale riges lov. Han så måske en tilbøjelighed i ham til at holde fast ved nogle følelser, som var skadelige for ham, og som ville gøre en overholdelse af evangeliets krav ubehagelig eller umulig, og derfor sagde han til ham, at han skulle sælge alt, hvad han ejede, og give det til de fattige og følge ham.

Denne besked gjorde den unge mand bedrøvet og sorryfuld. Han betragtede rigdom som det store formål med livet, idet den gav ham verdslig indflydelse og alle ønskelige ting og sikrede ham livets velsignelser og glæder og en høj position i samfundet. Han kunne ikke forestille sig, at et menneske kunne sikre sig de velsignelser, glæder og privilegier i livet og øvrige ting, som han af natur hang ved, uden hans velstand. Men evangeliet var af en natur, som kunne sørge for alt, der var nødvendigt, for at opfylde menneskenes ønsker og krav og gøre dem glade. Rigdom var ikke beregnet til det, og Herren ønskede, at han skulle opgave de tanker og fjerne dem fra sit sind og sine følelser, så han kunne gøre ham til sin tjener i alle ting. Han ønskede, at denne mand skulle hengive sig helt til tjeneste og gå helhjertet ind i hans værk og følge Helligåndens tilskyndelser og forberede sig på celestial herlighed. Men det var denne unge mand ikke villig til, det var for stort et offer. Og Frelseren sagde ved denne lejlighed: »Det er vanskeligt for en rig at komme ind i Himmeriget. Det er lettere for en kamel at komme igennem et nåleøje end for en rig at komme ind i Guds rige.«

Da disciplene hørte det, blev de meget forfærdede og sagde: »Hvem kan så blive frelst?« De troede, at intet menneske kunne være velhavende og blive frelst i Guds rige. Sådan opfattede de Frelserens bemærkninger. Men Jesus svarede: »For mennesker er det umuligt, men for Gud er alting muligt« (se Matt 19:16-26; se også Joseph

Smiths oversættelse af Matt 19:26, fodnote *a*, og Mark 10:27, fodnote *a*.)⁸ (Se forslag 2 på s. 177).

Gud har lovet at hjælpe os i vore personlige bestræbelser på at efterleve evangeliet.

I og af os selv kan vi umuligt efterkomme alle de befalinger, som Gud har givet os. Selv Jesus kunne ikke have udført sit værk uden guddommelig bistand fra sin Fader. Han sagde ved en lejlighed: »Jeg kan intet gøre af mig selv; som jeg hører, dømmes jeg, og min dom er retfærdig, for jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig« (Joh 5:30). Og hvis det var nødvendigt for ham, vor Herre, at modtage guddommelig assistance, vil vi finde det så meget desto vigtigere at modtage hans hjælp. Og under enhver omstændighed og ethvert forhold omkring de sidste dages hellige er de under udførelsen af deres pligter berettigede til himmelsk bistand fra Helligånden for at hjælpe dem under de forskellige forhold, de er i, og i de pligter, de har fået pålagt at udføre ...

Jeg kan ikke forestille mig noget, der er lige så vigtigt, som det at arbejde for og opnå ens egen personlige ophøjelse og herlighed. Dette er utvivlsomt en stor del af formålet med, at vi kom til verden ... Ingen mand eller kvinde bør miste modet, når de føler, at de ikke helt kan udføre alt det, de gerne vil, men vi bør alle gøre, hvad vi kan for at løfte det store værk frem, som vi er her for at udføre.⁹

Karakteren af den religion, som vi har viet os til, kræver en bestemt adfærd, som ingen andre religioner, som vi kender til, fordrer af sine tilhængere; og beskaffenheden af disse krav til os er således, at intet menneske kan efterleve dem uden den Almægtiges hjælp. Det er nødvendigt, at vi, i det mindste til en vis grad, forstår de store og vigtige velsignelser, som vi i sidste ende kan modtage ved at efterkomme kravene i den religion eller det evangelium, som vi har antaget. De ofre, som kræves af os, er af en sådan art, at ingen mand eller kvinde kan yde dem, medmindre man bistås af en overjordisk kraft; og Herren havde aldrig, da han satte disse krav, nogen intention om, at hans folk skulle udføre dem uden himmelsk hjælp, og om den hjælp undervises der ikke blandt noget andet religiøst folk. Han har lovet denne hjælp ...

Det arbejde, som I og jeg er engageret i, kan kun gå fremad og have fremgang ved Guds begunstiggelse af vore trofaste og oprigtige anstrengelser.

Disse krav ... er blevet sat i enhver tidsalder og periode, hvor Gud har kaldet et folk til at tjene ham og modtage hans love. De blev sat i Israels dage fra begyndelsen af det folks historie. De blev stillet til Abraham, Isak og Jakob. De blev krævet af Moses og det folk, som han førte ud af egyptisk trældom. De blev sat til alle profeterne, der har været siden Adams tid og til nu. De blev krævet af apostlene, som modtog deres kald ved håndspålæggelse af Jesus Kristus, den levende Guds søn, og af tilhængerne af den tro, som apostlene forkyndte og lærte folket på deres tid, og intet menneske eller nogen grupperinger af mennesker fra Adams dage og indtil nu kunne have imødekommet disse krav, medmindre de blev styrket med kraft fra det højeste, hvilken kun kan komme fra Herren vor Gud¹⁰ (se forslag 3 på s. 178).

Når vi tager del i Guds værk, har vi brug for Guds hjælp.

Hvad I end foretager jer til fremme af Zions interesser, er I afhængige af Herren for at det kan lykkes.¹¹

Et menneskes sind bør alene være henvendt på Guds ære i alt, som det sætter sig for at opnå. Vi bør påtænke, at vi af os selv intet formår. Vi er Guds børn. Vi befinder os i mørke, medmindre Gud oplyser vores forstand. Vi er magtesløse, medmindre Gud hjælper os. Det arbejde, vi er her for at gøre, er af en sådan art, at vi ikke kan gøre det, medmindre vi får hjælp fra den Almægtige ... Her er det store problem med menneskene i verden og i høj grad med Israels ældster; vi glemmer, at vi arbejder for Gud; vi glemmer, at vi er her for at udføre et bestemt formål, som vi har lovet Herren, at vi ville arbejde for. Det er et mægtigt værk, vi er engageret i. Det er den Almægtiges værk, og han har udvalgt de mænd og kvinder, som han kender fra forudtilværelsen til at udføre hans hensigter.¹²

Det arbejde, som I og jeg er engageret i, kan kun gå fremad og have fremgang ved Guds begunstiggelse af vore trofaste og oprigtige anstrengelser og vores beslutsomhed om at udføre det arbejde, som vi er sat her i livet for at udføre. Når vi ser tilbage på den erfaring, vi har gjort os, kan vi nemt forstå, at vores fremgang har været afhængig af vores ærlige indsats for at udføre Guds værk, at arbejde til gavn for mennesker og så vidt muligt frigøre os af vores selvished. Eftersom det har været sådan før, kan vi godt tro på, at vores fremtidige fremgang afhænger af vores beslutsomhed på at gøre Guds vilje under alle omstændigheder og med den hjælp, som han vil give os¹³ (se forslag 4 på s. 178).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Tænk over beretningen på side 171-173. Hvorfor tror du, at folk, der sætter deres lid til Gud, reagerer så anderledes på prøver end mennesker, der ikke sætter deres lid til Gud?
2. Tænk over beretningen om Frelseren og den rige unge mand (s. 173-175). Hvilke ting er det, folk higer efter, som gør, at de må gå bedrøvede bort? Hvorfor er vi nødt til at fjerne sådanne ting fra vores liv, før vi kan modtage Herrens største velsignelser?

3. Præsident Snow belærte om, at selv Frelseren havde brug for »guddommelig bistand« for at udføre sit værk (s. 175). Hvordan kan du bruge præsident Snows ord til at hjælpe en person, der føler sig utilstrækkelig ved kravet om at efterleve evangeliet?
4. Gennemgå det sidste afsnit i kapitlet (s. 176-177). Hvorfor tror du, at vi sommetider ikke beder Gud om hjælp? Tænk over, hvad du kan gøre for at modtage mere af hans hjælp.

Skriftstedshenvisninger: Fil 4:13; 2 Ne 10:23-24; 25:23; Jakob 4:6-7; Mosi 24:8-22; TA 1:3

Til underviseren:»Vælg deltagere til at læse udvalgte spørgsmål fra slutningen af kapitlet (enten enkeltvis eller i små grupper). Bed dem om at se efter lærdomme i kapitlet, der vedrører spørgsmålene. Tilskynd dem dernæst til at fortælle resten af gruppen om deres tanker« (s. vii i denne bog).

Noter

1. *Deseret News*, 28. jan. 1857, s. 371.
2. *Deseret News*, 14. jan. 1880, s. 786.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15. aug. 1882, s. 1.
4. *Deseret News*, 28. okt. 1857, s. 270.
5. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 116-117.
6. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 49.
7. I *Journal History*, 13. sep. 1898, s. 4.
8. *Deseret News*, 14. jan. 1880, s. 786.
9. Conference Report, apr. 1898, s. 12.
10. *Deseret News*, 14. jan. 1880, s. 786.
11. *Improvement Era*, juli 1899, s. 708.
12. *Deseret News*, 12. maj 1894, s. 638.
13. Conference Report, apr. 1901, s. 1.

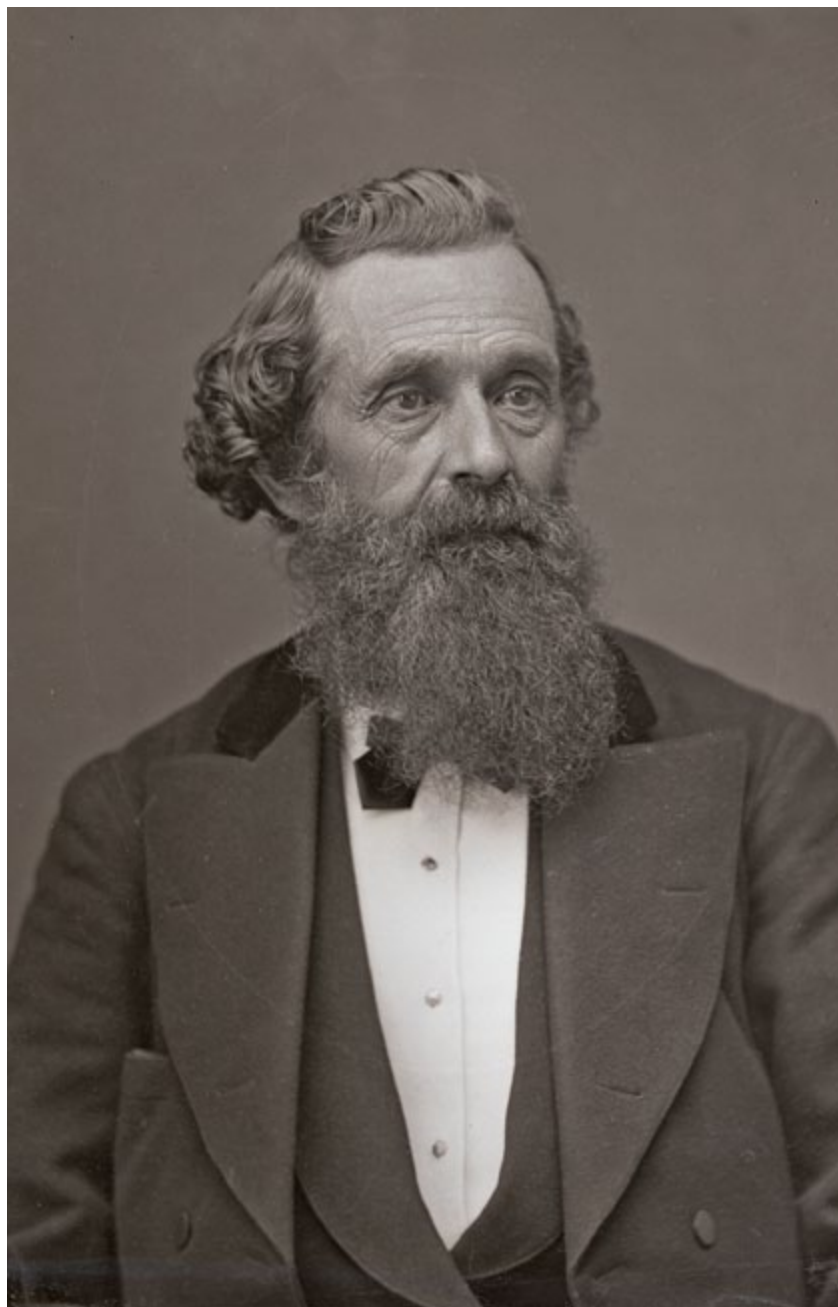
Trofast og energisk tjeneste i Guds rige

*»Når vi nu ved, at vores religion er sand,
burde vi være det mest hengivne folk på jordens
overflade for den sag, vi er gået ind i.«*

Fra Lorenzo Snows liv

Mod slutningen af 1851 udgav Det Første Præsidentskab et brev, hvori de bad alle medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum om »at træffe deres forberedelser til deres forskellige missioner« og vende tilbage til Salt Lake City i april 1853.¹ Således lakkede ældste Lorenzo Snows mission i Italien mod enden. I februar 1852 overdrog han ansvaret for arbejdet dér til bror John Daniel Malan, et nyt medlem, og rejste med ældste Jabez Woodard til Malta. Ældste Snow håbede på at finde et skib til Indien fra Malta. De første missionærer i Indien arbejdede under hans opsyn, og han nærrede et stærkt ønske om at slutte sig til dem. Derfra planlagde han den store verdensomsejling, idet han ville vende hjem over Stillehavet til det vestlige USA.²

Ældste Snows planer ændrede sig, da han og ældste Woodard nåede frem til Malta. Der fandt han ud af, at han var nødt til at blive på øen i adskillige uger, fordi et dampskib havde haft en maskinskade i Det Røde Hav. I stedet for at beklage sig over opholdet besluttede han sig for at komme i gang med arbejdet. I et brev dateret den 10. marts 1852 skrev han: »Jeg føler, at der vil komme meget godt ud af den måde, hvorpå Herren kan lede den tid, jeg nu har til rådighed, idet jeg er omgivet af et interessant folk og befinder mig på et vigtigt sted, hvorfra et stort værk kan udføres, som vil række ud til omkringliggende nationer.« Han fortalte senere, at han havde sendt bud om, at ældste Thomas Obray, en missionær i

Ældste Lorenzo Snow

Italien, »straks skulle komme og medbringe en stor portion pjecer og bøger.« Eftersom ældste Snow ikke helt vidste, hvad han og hans rejsefæller skulle på Malta, udtrykte han ønske om at oprette en gren af Kirken dér. Dette ville, sagde han, »løsne åndelige lænker for mange nationer, fordi malteserne gennem deres handelsrelationer sejlede rundt i Europa, Asien og Afrika.«³

Den første maj 1852 sendte ældste Snow et brev, hvori han rapporterede om fremgangen i arbejdet på Malta. Han skrev: »Folk kommer konstant forbi for at forhøre sig om denne mærkelige religion.« For et par aftener siden var der på et tidspunkt i vores private logi herrer fra hele otte forskellige lande, som var kommet fra forskellige dele af byen for at tale med os om vores lære. Blandt dem var nogle fra Polen og Grækenland, og de læser nu vores værker med særlig interesse. To intelligente og initiativrige unge mænd, førstegrøden af vores forkyndelse her på øen, vil være i stand til at bistå i den sag, vi arbejder for; en af dem, som vi har ordineret til ældste, taler flere sprog flydende.«³

Ældste Snow fik aldrig sin drøm om at tjene i Indien og sejle rundt om jorden opfyldt. I stedet arbejdede han flittigt på at udføre Herrens vilje under sit uforventede ophold på Malta og lagde grunden for missioneringen dér. Da han endelig var i stand til at gå ombord på et skib i maj 1852, tog han ikke mod øst men vest, idet han fulgte sine lederes instruks om at vende tilbage til Salt Lake City. Omkring to måneder senere organiserede ældsterne Woodard og Obray en gren af Kirken på Malta⁵ (se forslag 1 på s. 189).

Lorenzo Snows lærdomme

Eftersom vi har modtaget evangeliets fylde, tjener vi som ambassadører for Kristus.

Vi vidner for hele verden om det, vi gennem guddommelig åbenbaring, ja, gennem Helligåndens tilkendegivelser ved, nemlig at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, og at han åbenbarede sig for Joseph Smith i egen person, som han fordem gjorde det for sine apostle, efter at han var opstået fra graven, og han fortalte Joseph de himmelske sandheder, som menneskeheden alene kan frelses ved. Dette ... er en meget vigtig og ansvarsfuld position at indtage,

velvidende at når vi gør det, vil Gud holde os ansvarlige for de dispositioner, vi træffer i dette hellige værk, som han har betroet os.

Ligesom apostlene trådte frem for verden, efter de var blevet udsendt af den opstandne Forløser for at forkynde rigets evangelium for alle nationer med løfte om Helligåndsgaven gennem håndspålæggelse til alle, som troede deres ord, vil vi også træde frem. Ligesom de i kraft af deres kald forkyndte med al overbevisning på trods af forfølgelse og modgang, at evangeliet var Guds kraft til frelse for alle som tror og adlyder, således forkynder vi også. Og ligesom de forkyndte tro på Herren, Jesus Kristus, dåb til syndernes forladelse og håndspålæggelse til modtagelse af Helligåndsgaven af personer, der er behørigt bemyndigede, som værende afgørende for frelse, således gør vi også. Og ligesom de gennem Helligåndens kraft blev vidner om Herren, Jesus Kristus, og trofaste budbringere af hans evangeliske budskab til hele den ikke-jødiske verden, således er vi i og ved den samme Helligånd blevet vidner om ham, og er kaldet ved det samme guddommelige og hellige kald, derfor indtager vi samme stilling.

Og når vi har antaget denne stilling, antager vi også alle ansvar som ambassadører for Kristus, vi bliver ansvarlige for vores individuelle gøren og laden og for, hvordan vi bruger de talenter og evner, som Herren har givet os⁶ (se forslag 2 på s. 189).

Medlemskab af Kirken er et kald til at hjælpe andre med at modtage frelse.

Når Herren kalder et menneske eller en gruppe af mennesker ud af verden, er det ikke altid med den hensigt at gavne det bestemte menneske eller den gruppe. Herren har ikke blot frelsen af en lille gruppe mennesker kaldet sidste dages hellige i sinde ... men frelse for alle mennesker, både levende og døde. Da Herren kaldte Abraham, gav han ham bestemte løfter omkring den herlighed, som han og hans efterkommere ville opnå, og i de løfter finder vi disse bemærkelsesværdige ord: at i ham og hans afkom skal alle jordens nationer velsignes (se 1 Mos 22:15-18; Abr 2:9-11) ... Herren havde ikke gjort det sådan, at det alene var Abraham og hans efterkommere, der skulle velsignes, men alle familier på jorden ...

Da Jesus kom til verden, kom han ikke alene til fordel for Israel eller som offer for Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere, men til gavn for hele den menneskelige familie, så alle mennesker i ham er velsignede, og alle mennesker gennem ham kan blive frelst. Og hans mission var at sørge for en måde, hvorigennem hele den menneskelige familie kan modtage det evige evangeliums velsigelser, og som jeg siger, ikke blot Israel, men hele den menneskelige race, og ikke blot dem, der er på jorden, men også dem i åndeverdenen ...

Vi har det samme præstedømme som Jesus havde, og vi må gøre, som han gjorde, ofre vore egne ønsker og følelser, som han gjorde, måske ikke dø som martyrer som ham, men vi er nødt til at ofre noget for at udføre Guds planer, ellers er vi ikke værdige til dette hellige præstedømme eller til at være frelsere for verden. Guds hensigt er ikke alene at gøre os til frelsere for de mange, der lever her på jorden nu, men for alle i åndeverdenen: Han vil ikke alene sætte os i en position, hvor vi kan redde os selv, men han vil gøre os kompetente til at bistå i forløsningen af mange af den Almagtigets børn⁷ (se forslag 3 på s. 189).

Ethvert kald og ansvar er vigtigt i Herrens værk.

Nu er spørgsmålet så, om vi forstår vores stilling? Forstår vi fuldt ud, hvilket arbejde det er, vi har påtaget os at udføre? Sommetider fristes jeg til at tro, at nogle af vore brødre, ældster i Israel, er alt for rede og villige til undgå de forpligtelser, de har i henhold til deres pagter. Den tro, de engang havde, synes næsten udslidt, og de virker til at falde tilbage i stille tilfredshed med bare at være medlemmer af Kirken af navn.

Der er andre, som tænker, at fordi deres navn ikke er så kendt, måske fordi de færdes ... i snævre kredse, så gør det ikke så meget, hvilke vaner de tillægger sig, eller hvilket eksempel de viser deres børn. Men hvis de havde ansvarsfulde stillinger såsom Kirkens præsident eller hans rådgiver, eller hvis de tilhørte De Tolv Apostles Kvorum, eller var præsident for højrådet, for højpræsterne eller halvfjerdserne, så ville de synes, at det var vigtigt, hvordan de opførte sig. Heri viser de stor svaghed eller grov uvidenhed, deres lamper

*Dersom du passer din pligt, er du i besiddelse af det,
som verden hverken kan give eller tage væk.*

er ved at dø ud, eller også har de aldrig forstået den position, de påtog sig ved at påtage sig evangeliets ansvar.

I en lignelse, som Frelseren fortalte, får vi at vide, at det med Himmeriget er som en mand, der skal rejse udenlands og betror sine tjenere sin formue. Den ene gav han fem talenter, en anden to og en tredje én talent. Den, der havde fået de fem talenter gik hen og handlede og tjente fem talenter mere, han fordoblede den del, han var blevet betroet, og han, der var blevet betroet med to talenter, gik også hen og tjente to mere. Men den, der havde fået én talent, gik hen og gravede et hul i jorden og gemte sin herres penge. Han betragtede uden tvivl sit ansvar som værende så småt, at han ikke kunne stille meget op og som følge deraf, ville han ikke udøve så ubetydeligt et talent (se Matt 25:14-30). Passer dette ikke ret godt på visse af vore ældster? En ældste siger: »Jeg er kun tømmer eller

skrædder eller måske murerarbejdsmand, og derfor kan det ikke betyde meget, hvordan jeg optræder, om jeg ærligt eller ej udfører mine pligter i min ydmyge sfære. Men det ville være *helt anderledes*, hvis jeg indtog en mere ansvarsfuld eller prominent stilling.«

Stop, min bror, lad dig ikke bedrage af sådanne besnærende anskuelser. Det er sandt, at du måske kun er murerarbejdsmand, men husk på, at du er ældste i Israel, du er ambassadør for Herren, Jesus Kristus, og dersom du passer din pligt, er du i besiddelse af det, som verden hverken kan give eller tage væk; og du holdes ansvarlig for Gud for din ærlige brug af det talent, han har betroet dig, hvad enten det er stort eller småt.

Igen udøver I en vis grad af indflydelse, og uanset hvor lille den er, påvirker den nogen eller nogle personer, og resultatet af den indflydelse, I udøver, vil I blive holdt mere eller mindre ansvarlige for. Derfor vil I, uanset om I erkender det eller ej, have opnået en betydning i Guds og menneskers øjne, der ikke kan overses, og hvorfra I ikke kan afløses, hvis I ønsker at opretholde det navn, I bærer.

Hvad er udsigterne for et sådant individ? Jeg siger, at hvis han ærer sit kald og findes trofast i den tillid, der hviler på ham, så er hans mulighed for frelse og ophøjelse i Guds rige mindst lige så god som nogen anden mands. Dersom han forstår sin position og lever derefter, er hans udsigter lige så lovende som enhver anden mands, der nogensinde har levet siden Adams dage og indtil nu; og det er lige så vigtigt, at han opfører sig ordentlig i den sfære, han bevæger sig i, som det er for enhver anden, som måtte være kaldet til at handle i en mere fremtrædende position, eller som, med andre ord, har fået ansvar for en større række talenter ...

Herren kræver ikke så meget af den, der kun har fået ét talent, som af ham, der har fået mere end ét, men der kræves i henhold til det, man har. Lad derfor alle være ved godt mod og stræbe efter at udvikle de respektive talenter, de har; og lad ham med det ene talent bruge det og ikke grave det ned i jorden; det vil sige lad ham, der er blevet begavet med lidt, forbedre sig og ikke klage, fordi han fra naturens side ikke er blevet så begunstiget som sin bror. Lad os derfor være tilfredse med vores lod i livet, og er det ikke så

eftertragtelsesværdigt, som vi kunne ønske, så bør vi med passende flid stræbe efter at forbedre det og altid føle taknemlighed for vores liv og især for Guds Ånd, som vi har modtaget gennem lydighed mod evangeliet ...

Jeg husker at have læst en anekdote ... om en mand, der på grund af sin visdom og fædrelandskærlighed havde vundet et stort ry, men som på grund af misundelse blev tildelt en stilling, som blev betragtet som en stor degradering. Det siges, at da han påtog sig opgaven, kom han med denne bemærkelsesværdige bemærkning: »I fald embedet ikke ærer mig, så ærer jeg embedet.« Mange vanskeligheder kunne undgås og vores forhold og situation kunne være langt mere opmuntrende, hvis vi alle ærede det embede, vi er kaldet til at udfylde. Vi har lært, at Herren selv lavede klæder til vore første forældre eller med andre ord, at han ved den lejlighed optrådte som skrædder, og også at Jesus Kristus var tømrer. Frelseren må have været en meget ærværdig og ærlig tømrer, ellers ville han aldrig have opnået den position, han senere gjorde. Hvis vi kunne få brødrene og søstrene til at indse vigtigheden af at være oprigtige og trofaste i deres respektive kaldelser, ville megen af den irritation og de bekymringer, vi oplever, være afværget, og Guds værk rulle frem med større hastighed, og alle hans planer ville kunne udføres hurtigere, og som folk ville vi være bedre beredt til at gøre hans vilje, end vi er nu ...

Må Gud velsigne jer, mine brødre og søstre, og gøre jer i stand til altid at handle som kloge tjenere over det, som I er blevet betroet⁸ (se forslag 4 på s. 189).

Når vi tjener Gud med tro, energi og livsglæde, vil han styrke og hjælpe os til at opnå det, vi skal.

Jeg siger, lad menneskene tjene Gud trofast og energisk og være glade ... Der er tider, hvor mennesker kommer i situationer, hvor det kan være meget svært, om ikke umuligt at bevare en livsglad indstilling. Men sådanne tider er der meget få af.⁹

Når vi nu ved, at vores religion er sand, burde vi være det mest hengivne folk på jordens overflade for den sag, vi er gået ind i. Når vi nu ved eller burde vide, at det evangelium, vi har modtaget,

lover os alt, hvad hjertet kan begære, hvis vi er trofaste, så bør vi være meget trofaste, hengivne, energiske og ambitiøse med at udføre Herrens planer og ønsker, som han fra tid til anden åbenbarer gennem sine tjenere. Vi bør ikke være lunkne eller undladende i udførelsen af vore pligter, men vi bør af hele vores sjæl, sind og styrke prøve på at forstå ånden i vores kaldelse og beskaffenheden af det værk, vi er engagerede i.

Da Jesus var på jorden, befalede han sine disciple at gå ud og forkynde evangeliet uden taske eller pung uden tanke for, hvad de skulle spise eller drikke, eller hvorfra de skulle få klæder, men blot gå ud og vidne om de ting, som var blevet åbenbaret for dem. Ved at gøre det sikrede de sig den Almægtiges velsignelser, og deres gerning blev kronet med succes. De var sikre på succes; ingen kraft kunne komme på tværs og forhindre dem i at høste den mest betryggende succes, for de gik frem i den Almægtiges styrke for at gøre hans vilje, og det var hans gerning at opretholde og støtte dem og give dem alle mulige former for succes. Gennem lydighed mod Herrens bud sikrede de sig livets velsignelser med det privilegium at komme frem i den første opstandelses morgen, og de havde en forvisning om, at ingen magt på jorden med held kunne hindre deres arbejde. Den slags udsigter ville jeg have været glad for, hvis jeg var i deres sted eller noget andet sted, for i det eftertænksomme sind er tanken om endelig succes i enhver gerning meget behagelig.

Havde apostlene fx i stedet for at gøre det, de var blevet befalet, tænkt, at de ved at gøre noget andet kunne opnå det samme, ville de ikke have klaret deres forehavender så godt, ej heller ville de have haft den samme forvisning om succes, som utvivlsomt har været en kilde til konstant glæde og tilfredshed under alle de prøver og forfølgelser, de var udsat for ...

Havde apostlene eller halvfjerdserne på Jesu tid forestillet sig, at de kunne udføre deres missioner ved at bygge en ark ligesom Noa gjorde, eller bygge kornkamre eller forråd som Josef gjorde, ville de have begået en alvorlig fejl.

I Egypten blev Josef kaldet til at udføre en vis type pligter, som blev fordret af ham. Han blev ikke kaldet til at forkynde evangeliet uden pung eller taske, men til at bygge forrådskamre og bruge al sin indflydelse på Egyptens konge, adel og folket, så de kunne

gemme af deres korn til magre tider ... Tænk nu om Josef var gået ud og havde bygget en ark, så ville det ikke være blevet accepteret af Herren, og han ville heller ikke være i stand til at redde egypterne eller sin fars hus. Hvis Noa, da han fik befaling om at bygge arken, i stedet havde bygget kornkamre, så ville han og hans hus ikke være blevet reddet. Så hvad angår os, når der påhviler os visse pligter ... uanset hvad det er, der fordres af os i den Almægtiges rige, så er vi nødt til at vandre i ånden af disse krav og udføre dem, hvis vi vil opnå magt og indflydelse hos vor Gud¹⁰ (se forslag 5 på s. 189).

**Herrens værk kan være vanskeligt,
men det bringer stor glæde.**

I forbindelse med dette værk møder vi mange ting, som ikke er behagelige, men der er stor glæde forbundet med det. Når vi ser tilbage på vores beslutning om at hengive os til sandhedens sag og holde vore pagter, føler vi stor glæde, fordi essensen i vores kald er vigtig for os, og uden den kan vi ikke holde til tempoet i Guds rige.¹¹

Vi bør forny vore pagter over for Gud og de hellige engle om, at vi med Guds hjælp vil tjene ham mere trofast i kommende år, end vi har gjort tidligere, at vore handlinger, ånd og indflydelse i vores offentlige og private liv vil svare til mottoet: »Guds rige eller intet.« Jeg stoler på ... at vi vil hengive os fuldt og helt til at tjene vor Gud i grundlæggelsen af hans Zion på jorden, at vi vil arbejde nidkært for sandhed og retfærdighed på jorden, indtil det bliver en fryd for os at være så engagerede, at det bliver helt naturligt for os at tjene Gud og holde hans befalinger og at iagttage den celestiale lov, og at vi således må nyde Helligånden i vores hjerte, så vi kan overvinde verden og grundfæste den celestiale lov i vores sind og adfærd; at vi må forstå os selv og vore privilegier, så vi i dette liv må kunne sikre en betragtelig del af de velsignelser, der knytter sig til den celestiale lov, og som skal nydes i celestial herlighed¹² (se forslag 6 på s. 189).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs beretningen på side 179-181. Hvilke ord vil du bruge til at beskrive Lorenzo Snows indstilling til at tjene Herren? Tænk over, hvad du kan gøre for at følge hans eksempel.
2. Fundér over det afsnit, der begynder på side 181. Hvorfor tror du, at medlemskab af Kirken indebærer så stort et ansvar? Hvad tror du, det betyder at være ambassadør for Kristus?
3. Præsident Snow underviste om, at vore kaldelser i Kirken er muligheder for at bistå i forløsningen af Guds børn (s. 182-183). Hvordan kan denne forståelse påvirke den måde, vi tjener på i Kirken?
4. Præsident Snow sagde, at vi bør tjene flittigt, uanset hvor små vore ansvar måtte synes at være (s. 183-186). Hvornår har du set en person ære en tilsyneladende lille kaldelse eller opgave?
5. Læs det afsnit, der begynder på s. 186. På hvilke måder kan tro, energi og livsglæde påvirke vores tjeneste?
6. Læs det sidste afsnit i kapitlet (s. 188). Hvornår har du oplevet glæden ved at tjene i Herrens rige? Hvordan kan vi finde glæde i vores tjeneste, når vore opgaver ikke er behagelige? Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn og unge til at tjene Herren trofast?

Skriftstedshenvisninger: Sl 100:2; 1 Kor 12:12-31; Jakob 1:6-7; 2:3; Mosi 4:26-27; L&P 64:33-34; 72:3; 76:5-6; 107:99-100; 121:34-36

Til underviseren: »Lyt oprigtigt til elevens kommentarer. Dit eksempel vil opmuntre dem til at lytte opmærksomt til hinanden. Hvis du ikke forstår en elevs spørgsmål, kan du sige: »Jeg er ikke sikker på, at jeg forstår spørgsmålet. Kan du forklare det nærmere?« eller »Kan du give mig et eksempel på, hvad du mener?« (Se *Undervisning, den største kaldelse* s. 64).

Noter

1. Se Brigham Young, Heber C. Kimball og Willard Richards, »Sixth General Epistle of the Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints«, *Millennial Star*, 15. jan. 1852, s. 25.
2. Se »Address to the Saints in Great Britain«, *Millennial Star*, 1. dec. 1851, s. 365.
3. »The Gospel in Malta«, *Millennial Star*, 24. apr. 1852, s. 141-142.
4. »The Malta Mission«, *Millennial Star*, 5. juni 1852, s. 236.
5. Se Jabez Woodard, »Italian Correspondence«, *Millennial Star*, 18. sep. 1852, s. 476.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. feb. 1877, s. 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. feb. 1883, s. 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. feb. 1877, s. 1.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 30. mar. 1897, s. 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. mar. 1868, s. 2.
11. *Millennial Star*, 29. okt. 1888, s. 690.
12. Conference Report, apr. 1880, s. 81.

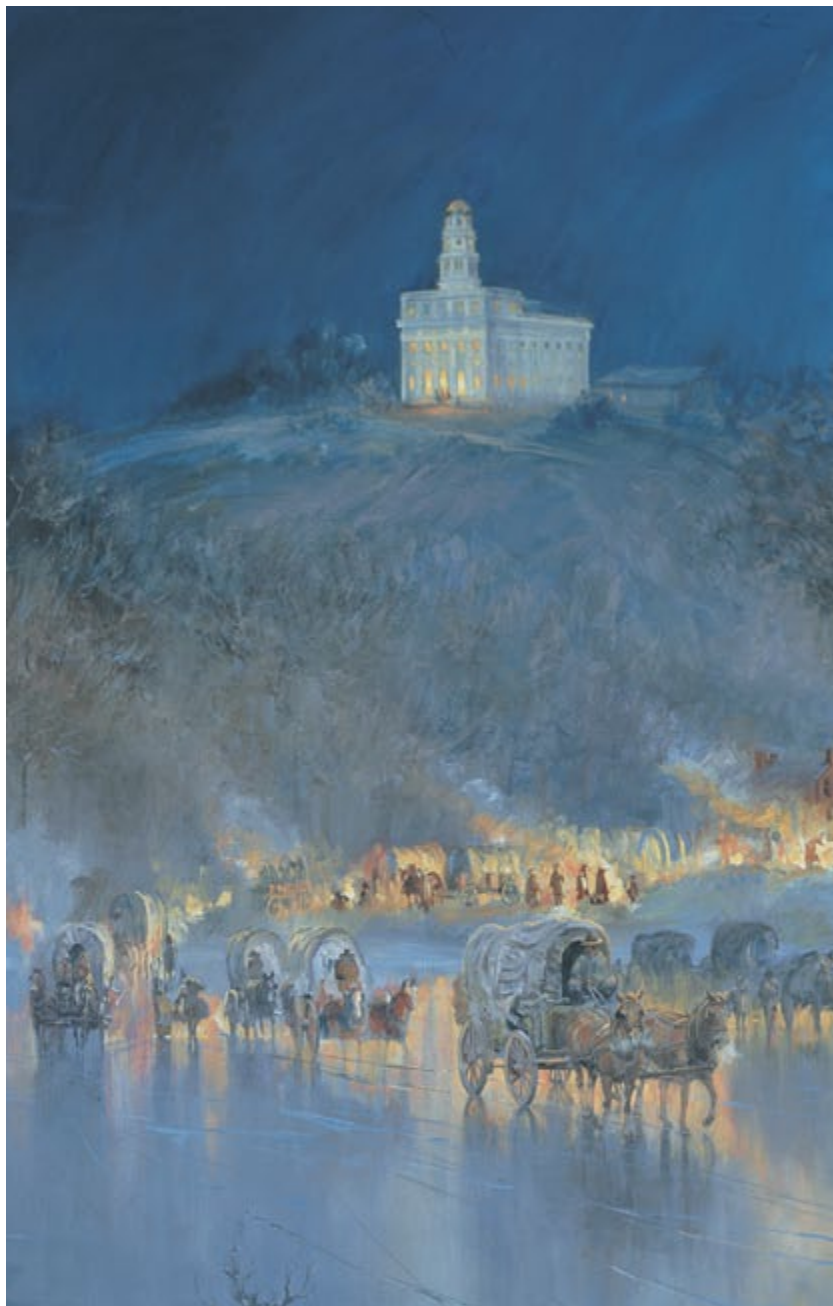
»Så vi må blive ét«

»Den Almægtiges røst kalder os ud af forvirringen ... og til at danne et fællesskab og et kærligt broderskab, i hvilket vi bør elske hinanden, som vi elsker os selv.«

Fra Lorenzo Snows liv

I nden de hellige blev uddrevet fra Nauvoo, mødtes Kirkens ledende brødre i templet. De indgik pagt om, at de »med alle midler og al den indflydelse, de havde til rådighed, aldrig ville stoppe deres indsats for, at de hellige, som var tvunget til at forlade Nauvoo, kunne slå sig ned på et samlingssted for de hellige.«¹ Fast besluttet på at holde denne pagt oprettede præsident Brigham Young Emigrationsfonden i 1849. Under dette program udlånte Kirken penge til emigrerende hellige med aftale om, at de ville betale deres lån tilbage efter at være ankommet til Utah og have fundet arbejde.

Præsident Young kaldte ældste Lorenzo Snow og andre til at skaffe midler til denne fond. Det var svært for ældste Snow at bede de hellige om bidrag – de var selv fattige, de var blevet fordrevet fra sted til sted, inden de slog sig ned i Saltsødalen. Han skrev i sin dagbog: »Udførelsen af missionen med at skaffe midler fra de hellige, som efter at være blevet røvet og udplyndret, havde foretaget en rejse på mere end 1600 kilometer og kun lige havde slået sig ned i et tørt, øde område i den amerikanske ørken, oplevede jeg som en lidt umulig opgave. Med meget få undtagelser havde folk meget lidt eller intet, de kunne undvære.« Men hvor ældste Snow end henvendte sig, gav folk alt det, de kunne. Han fortalte: »Den indsats og villighed, som blev udvist alle steder, at presse lidt ud af den smule man havde – følelsen af gavmildhed og sjælelig storhed, som jeg mødte alle vegne midt i fattigdommen, de hjertelige hilsener jeg modtog, selv hvor fattigdommen var den fremherskende måde at

*Inden de hellige forlod Nauwoo, indgik præstedømmelederne
pagt om at hjælpe alle de hellige, som ønskede at udvandre.*

leve på, fyldte mit hjerte med en utrolig glæde. En mand insisterede på, at jeg skulle tage hans eneste ko. Han sagde, at Herren havde udfriet ham og velsignet ham til at kunne forlade det gamle land og komme til et fredeligt land; og ved at give sin eneste ko følte han, at han blot gjorde sin pligt, og hvad han ville forvente af andre, hvis situationen havde været omvendt.»

Efter at have indsamlet i det nordlige Utah sagde ældste Snow: »De hellige åbnede deres hjerte, og i betragtning af deres vilkår gav de gavmildt og rigeligt, og jeg behøver vel ikke sige af et glad hjerte.«²

Selvom folk hver især kun havde lidt at give, så velsignede deres samlede indsats mange liv. Emigrationsfonden udvidede sine aktiviteter udover det oprindeligt tiltænkte og hjalp flere end blot de medlemmer af Kirken, som havde været i Nauvoo. Den fortsatte i 38 år og hjalp titusindvis af omvendte fra mange andre lande til at samles med de øvrige hellige (se forslag 1 på s. 199).

Lorenzo Snøws lærdomme

Når vi er forenede i evangeliet, viser Herren sin karakter gennem os.

Jesus Kristus bad sin Fader om, at de, som han havde taget ud af verden, måtte være ét ligesom han og Faderen var ét, og han bad om, at Faderen ville vise dem samme kærlighed, som han havde vist ham, og at han kunne være i dem og Faderen i ham, således at alle kunne være ét. Der er noget meget vigtigt i dette, og vi er nødt til at øve os, indtil vi bliver ligesom Faderen og Sønnen, ét i alt.³

I de vers, jeg har læst (Joh 17:19-21), vises vigtigheden og nødvendigheden af, at apostlene var ét, således at Herrens hensigter kunne træde i kraft i verden. For medmindre apostlene og de, som troede på dem, var forenede, kunne verden ikke tro på Frelserens mission og hensigter. Derfor bad Jesus til Faderen om, at alle dem, som Faderen havde givet ham, måtte være ét, som han og Faderen var ét, således at verden måtte tro på, at Faderen havde sendt ham. Dette er rent faktisk det, som Herren havde planlagt, der skulle ske gennem Israel ved at føre dem ud af egyptisk trældom. Han ønskede at gøre dem til et forenet folk, et ejendomsfolk, en nation som Gud kunne vise hæder og respekt, således at verden kunne

komme til tro, og at de kunne modtage de velsignelser, som han ønskede at skænke dem, eftersom alle af den menneskelige race er Guds børn; og hvis Israel havde efterkommet hans krav, ville verden utvivlsomt have draget stor nytte derved, og Guds hensigter været virkeliggjort. Herren ønskede at vise sin karakter og himlens karakter, og han ønskede at udrække sin kærlighed og sine velsignelser til hele den menneskelige familie gennem Israel, men Israel var ulydig og gav ikke agt på hans røst ...

Hvis vi har splittelse i vor midte, hvis vi er splittede enten åndeligt eller timeligt, så kan vi aldrig blive det folk, som Herren har tiltænkt, vi skulle være, ej heller kan vi blive redskaber i hans hænder til at få verden til at tro på, at det hellige præstedømme er blevet gengivet, og at vi har det evige evangelium. For at vi kan fremme Guds planer, er vi nødt til at gøre som Jesus gjorde – underkaste os Faderens vilje, ikke blot i én ting, men i alle ting, og leve, så Guds vilje kan være i os⁴ (se forslag 2 på s. 199).

Enighed er afgørende i Kirken og i vores familie.

Der bør være større enighed blandt os, end vi ser i dag. Der er fuldkommen enighed i De Tolv Apostles Kvorum. Bør der ikke herske fuldkommen enhed i det kvorum? Helt sikkert, alle vil sige jo, fuldkommen enighed i De Tolv Apostles Kvorum ... Og der hersker også fuldkommen enighed i Det Første Præsidentskab, og skulle der ikke det? Enhver vil sige, at det skal der bestemte. Og bør der ikke herske fuldkommen enighed blandt de syv præsidenter for De Halvfjerds? Helt sikkert, istemmer vi alle. Bør der ikke være fuldkommen enighed blandt højrådet og de forskellige stave i Zion? Selvfølgelig bør der det, og der er en måde at opnå den enighed på. Og det samme gælder for andre organisationer og kvorummer. Bør der ikke herske fuldkommen enighed i stavens præsidentskaber? Helt sikkert, og hvis jeg var stavspræsident, ville jeg ikke lukke et øje, førend der var enighed mellem mig og mine rådgivere. Bør der ikke være enighed mellem biskoppen og hans rådgivere? Det bør der helt bestemt være.

Hvad er så vigtigst? Burde der ikke herske enighed i familien? ... Det bør der helt bestemt. Og burde nogen mand være tilfreds,

hvorfor skulle nogen ægtemand og far i en familie hvile roligt, før end han har sikret fuldkommen enighed, for så vidt det overhovedet lader sig gøre at opnå? Og i denne henseende bør faderen blive lige så fuldkommen, som en mand i dette liv kan blive fuldkommen for sin familie. Og hustruen bør blive så fuldkommen, som en kvinde overhovedet kan blive i dette liv. Og så er de beredte til at gøre deres børn lige så perfekte, som de er villige og i stand til at blive. Og faderen og moderen bør være meget forsigtige. Hustruen bør aldrig tale respektløst til sin mand i nærheden af deres børn. Hvis hun synes, at hendes mand har handlet forkert (og det kan han have gjort), bør hun aldrig påtale det foran deres børn. Hun bør tale med ham, hvor børnene ikke kan høre det, og påpege hans fejl på en venlig måde, men aldrig tale respektløs om faderen i nærheden af børnene. Og det samme gælder faderen. Han har ingen ret til at tale respektløst om sin hustru i børnenes nærvær. Og jeg beder til, at Gud vil give ægtemand og hustru føling med og forståelse for at korrigere sig i sådanne anliggender. Jeg ved, at mange af de problemer, vi ser dukke op for tiden, og den mangel på respekt, som vi ser i forbindelse med præstedømmet blandt de unge mennesker, skyldes det faktum, at der har været problemer i hjemmet, og der har været udtrykt mangel på respekt fra faderen mod moderen eller fra moderen mod faderen i børnenes nærvær. Nu er det sådan, at jeg ved, at dette er sandt⁵ (se forslag 3 på s. 199).

Vi bliver som ét, når vi hjælper hinanden med at sikre fred og glæde.

Vi taler en hel del om princippet om at elske vores næste, som vi elsker os selv. Vi taler om det, og sommetider tænker vi over det, men hvor meget går vi egentligt ind i kernen af disse ting og ser, at problemet ligger hos os selv? Vi må forstå, at vi er nødt til at handle på visse principper, ved hvilke vi kan knyttes sammen som et folk, knytte følelsesmæssige bånd, så vi kan blive ét, og dette kan aldrig lade sig gøre, medmindre visse ting bliver gjort, vel at mærke ting som kræver, at vi yder vores del.

Hvordan vil I gå i gang med at knytte jer til hinanden? Hvordan vil et menneske gå i gang med af forene sig med sin næste? Hvis to mænd, der ikke tidligere har kendt hinanden, skal omgås hinanden,

Burde der ikke herske enighed i familien? ... Det bør der helt bestemt.

hvordan vil de så sikre sig hinandens venskab, sympati og hengivenhed? Noget måtte gøres, og ikke kun af den ene part, men måtte også gøres af den anden. Det ville ikke række for den ene at gøre noget, det ville ikke række, at den ene nærrede disse følelser og gjorde arbejdet selv, men for at blive som ét hvad angår meninger og hengivenhed – må begge parter udføre det påkrævede ...

Noget må gøres af begge parter for at sikre hinandens venskab og knytte os som samfund ...

Lad jeres sind oplyses til at kunne forstå og se jeres omkringværende venners interesser, og hvor det er i jeres magt at sikre goder for jeres venner, så gør det, og ved at gøre det, vil I opdage, at de ting, som I har brug for, vil tilfalde jer hurtigere, end hvis I blot arbejdede for sikre dem til jer selv uafhængigt af jeres venners interesser. Jeg ved, at dette er et godt og vigtigt princip ...

Vi er nødt til at vide, at det tilkommer os at lære at sikre fred og glæde for dem omkring os, og aldrig vælge en kurs, hvor vi tramper på vores næstes følelser og rettigheder. Hvis en mand træder på sin

brors rettigheder, hvor lang tid vil det så tage ham at ødelægge den tillid, der hidtil har været mellem dem? Og når den én gang er ødelagt, hvor lang tid tager det så at opbygge de følelser, der engang var mellem dem? Det vil tage lang tid. Dette føler jeg, at vi må have for øje i vore tanker, i vores færden og i vores lønlige meditation; vi ønsker at lade vores sind reflektere over det bedste for alle omkring os og huske, at de har rettigheder og privilegier præcis som os selv; vi bør have dette fast forankret i vores sind.

Tag nu for eksempel en mand, som konstant søger at fremme sine medmenneskers interesse, og som ønsker, at alle de ting, som tilhører hans brødre, velsignes, han vil på den måde skabe glæde i sig selv og omkring sig. Tag for eksempel en mand, som følger den modsatte kurs, og som i stedet for at søge at velsigne og gavne andre, finder fejl og trækker ned, vil han gøre de samme fremskridt? Det vil han helt sikkert ikke ...

Hvis vi føler, at det er vores pligt at arbejde mere ambitiøst, end vi hidtil har gjort for at skabe tillid, vil vi gøre fremskridt, hvis det står i vores magt at yde timelige velsignelser og tjenester for at skabe venner omkring os. På denne og ingen anden måde kan vi knyttes sammen og vise, at vi nærer venlige og broderlige følelser. Vi må vise denne følelse gennem vore gerninger ... i stedet for at give en person hånden og sige ›Gud velsigne dig, min gode ven‹ og den næste dag blot trampe på hans følelser uden nogen tanke på, hvad vi tidligere har sagt.⁶

Når en mand ikke er villig til at yde ofre til gavn for sine brødre, og når han ved, at han træder på deres følelser ... så står denne mand sig ikke godt for Herren, og hvor er kærligheden i det menneske til hans bror?

Når en bror ikke er villig til at lide for sin bror, hvordan er det så muligt at vise den kærlighed, han har til ham? Jeg siger jer, at det skyldes vores dårskab og svaghed, at vi ikke bærer over med vore brødre, men krænker de vore rettigheder, så slår vi straks igen, og træder de os over tærne, så tramper vi straks på deres ... Når jeg ser en bror, som er blevet forurettet, og han så vender sig om og overfalder udådsmanden, så påtaler jeg, hvor langt den bror er fra pligtens sti, og jeg fortæller ham, at han er nødt til at lære at styre sig selv, ellers vil han aldrig blive frelst i Guds rige.⁷

Jeg vil læse nogle vers fra Lære og Pagter:

»Mine disciple i fordums dage søgte anledning til at finde fejl hos hinanden og tilgav ikke hinanden af hjertet; og på grund af dette onde blev de plaget og revset hårdt.

Derfor siger jeg jer, at I bør tilgive hinanden; for den, som ikke tilgiver sin broder hans overtrædelser, står fordømt over for Herren; for i ham forbliver en større synd« (L&P 64:8-9) ...

Som jeg læste her, var der en ting, som Frelserens disciple ikke opnåede – det lykkedes dem ikke at opnå den forening i ånd og følelser, som de burde have haft, og Herren revsede dem for det. Herren fordrer af menneskene, at de tilgiver hinanden helt op til 70 gange 7 gange. Og selvom vedkommende ikke beder om tilgivelse, skal vi tilgive ... Vi lærer, at den, som ikke tilgiver sin bror, gør sig skyldig i en større synd, end den, der har forurettet ham. Herren fordrer, at vi elsker vores næste som os selv – en ret svær ting under mange omstændigheder, men vi er nødt til at nå det mål af fuldkommenhed, og vi vil nå det⁸ (se forslag 4 på s. 199).

Når vi bliver forenede i evangeliet, vokser vi i lys og intelligens og forbereder os til at dvæle i Guds nærhed.

Vi bør være tæt knyttede og handle som David og Jonathan, som hjertevenner (se 1 Sam 18:1) og hellere lade vores arm hugge af end at skade hinanden. Sikke et mægtigt folk vi kunne være, hvis vi befandt os i den tilstand, og vi er nødt til at nå frem til den, uanset hvor få venskabelige følelser vi udøver i øjeblikket. Jeg kan kun sige til jer, at dagen vil komme, hvor vi må være som ét, hvis vi skal gøre os håb om at komme i Guds nærhed. Vi skal lære at elske vores næste som os selv. Vi er nødt til nå dertil, uanset hvor langt vi er fra det nu, det er ligegyldigt, vi må lære disse principper og rodfæste dem i hjertet. Jeg ser dette tydeligt, og det er grunden til, at jeg taler om disse ting på den måde, jeg gør, for jeg ønsker at indpode dem i sindet hos de hellige, og at de dagligt nærer disse følelser.⁹

Den Almægtiges røst kalder os ud af forvirringen, som er Babylon, og til at danne et fællesskab og et kærligt broderskab, i hvilket vi bør elske hinanden, som vi elsker os selv. Når vi fraviger denne hensigt, trækker Guds Ånd sig tilbage fra os i en grad, så

den næsten er helt væk. Men hvis vi fortsætter med at opfylde de pagter, vi har indgået, da vi modtog evangeliet, sker der en tilsvarende forøgelse af lys og intelligens, og i det ligger der en kraftfuld forberedelse til det, som skal komme. Og på grund af vores trofasthed og agtpågivenhed mod de pagter, vi har indgået, vil det grundlag, vi står på, blive som himlens søjler – urokkelige¹⁰ (se forslag 5 nedenfor).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Opsummer Lorenzo Snøvs erfaring med Den Vedvarende Emigrationsfond (s. 191-193). Hvilke muligheder har vi i Kirken i dag for at give penge eller andre goder til at hjælpe andre? Hvorledes kan disse bestræbelser hjælpe os til at blive ét?
2. Tænk over præsident Snøvs belæring om, hvorfor Herren ønsker, at vi skal være forenede (s. 193-194). Hvorfor tror du, at det er mere sandsynligt, at andre mennesker får et vidnesbyrd om Herren og hans genoprettede kirke, når de ser, at vi er forenede? Hvordan kan deres følelser ændre sig, hvis de ser, at vi er splittede?
3. Gennemgå det afsnit, der begynder nederst på s. 194. Hvordan kan dette råd anvendes i vores hjem? Overvej hvad du kan gøre for at opmuntre til større enighed i dine familierelationer.
4. Hvordan kan vi opleve at være ét i vores hjælpeforening eller præstedømmekvorum, selvom vi har forskellige interesser og opfattelser? (Se eksempler på s. 195-198). På hvilke måder har du haft gavn af sammenhold i din familie? I Kirken? I samfundet?
5. Hvorfor tror du, at kærlighed til hinanden kan gøre os til »et mægtigt folk«? Hvordan påvirker kærlighed til andre den måde, vi lever på? Når du tænker over eller drøfter disse spørgsmål, så gennemgå de to sidste afsnit af kapitlet på (s. 198-199).

Skriftstedshenvisninger: Sl 133; Joh 13:34-35; Rom 12:5; Mosi 18:21; 4 Ne 1:15-17; L&P 51:9; Moses 7:18

Til underviseren: »Den højeste, overbevisende og omvendende kraft ved undervisning i evangeliet tilkendegiver sig, når en inspireret lærer siger: »Jeg ved gennem Helligåndens kraft, ved Helligåndens åbenbaringer til min sjæl, at de lærdomme, som jeg har belært om, er sande« (Bruce R. McConkie, citeret i *Undervisning, den største kaldelse* s. 43).

Noter

1. Citeret i Brigham Young, Heber C. Kimball og Willard Richards, »Important from Salt Lake City«, *Millennial Star*, 15. apr. 1850, s. 120; se også Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 107.
2. I *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, s. 108.
3. *Deseret News*, 14. jan. 1857, s. 355.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. jan. 1883, s. 1.
5. Conference Report, okt. 1897, s. 32-33.
6. *Deseret News*, 11. mar. 1857, s. 3; i den originale kilde er s. 3 ukorrekt angivet som s. 419.
7. *Deseret News*, 14. jan. 1857, s. 355.
8. I Conference Report, apr. 1898, s. 61, 63.
9. *Deseret News*, 11. okt. 1857, s. 4.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 28. juni 1899, s. 4.

Præstedømmet – »til frelse for hele den menneskelige familie«

»Det præstedømme, vi bærer, er blevet åbenbaret til frelse for hele den menneskelige familie. Det bør vi lægge os stærkt og virksomt på sinde.«

Fra Lorenzo Snows liv

Ældste Lorenzo Snow blev ordineret til apostel den 12. februar 1849. Otte måneder senere blev han kaldet til at oprette en mission i Italien. Sammen med andre brødre, der var blevet kaldet til at tjene, tog han af sted på denne mission den 19. oktober 1849. Han og hans rejsefæller foretog den lange rejse til fods, på hesteryg og med skib.

Ved ankomsten til Italien i juni 1850 opdagede han og hans kamerater, at folk i de større italienske byer ikke var rede til at modtage evangeliet. Men et folk kendt som valdenserne tiltrak sig hans opmærksomhed, og han følte sig inspireret til at arbejde blandt dem. Valdenserne havde i flere århundreder levet i den afsides region, Piedmont – en bjergdal lige syd for den italiensk-schweiziske grænse og øst for grænsen til Frankrig. De havde bygget deres samfund på et ønske om en religiøs reform; de hengav sig til studium af Bibelen og fulgte Frelserens apostles eksempel.

Ældste Snow fortalte, at da han overvejede at forkynde evangeliet blandt valdenserne, »syntes en bølge af lys at skylle ind i mit sind.«¹ Men trods disse forsikringer, følte han, at det ville være uklogt at begynde decideret missionering straks, fordi Kirkens fjender havde omdelt publikationer blandt folk med løgne om Kirken.² Ældste Snow fortalte: »Da jeg følte, at det var Åndens vilje, at vi skulle begynde med at gå stille og roligt frem, underkastede jeg mig himlens vilje.«³

Et nutidigt fotografi fra Piedmont-regionen i Italien, hvor ældste Lorenzo Snow tjente som missionær i begyndelsen af 1850'erne.

Selvom missionærerne ikke straks gik i gang med at forkynde, sørgede ældste Snow for at få udgivet nogle pamfletter på italiensk og fransk. Desuden viste han og hans kammerater velvilje mod folk omkring dem. »Vi bestræbte os hårdt på at lægge en grundvold, vi senere kunne bygge på,« sagde han, »vi forberedte stille og roligt folks sind på at modtage evangeliet ved at opbygge venskabelige følelser hos dem omkring os. Alligevel syntes det meget mærkeligt, og det holdt hårdt for min tålmodighed, at være mellem interessante mennesker i uger og måneder uden at være aktivt og offentligt engageret i at fortælle om de betydningsfulde principper, som jeg var blevet udsendt for at udbrede.«⁴

Valdensernes følelser omkring Kirken begyndte at ændre sig påfaldende, efter ældste Snow forrettede en præstedømmevelsignelse for en dreng, som var blevet meget syg. Ældste Snow skrev følgende i sin dagbog:

»6. sep. Denne morgen var min opmærksomhed rettet mod Joseph Guy, en treårig dreng, vores værts yngste barn. Mange venner havde besøgt barnet, der, for så vidt det var menneskeligt muligt at vurdere, ikke havde langt igen. Jeg gik ind for at se til ham om eftermiddagen: Døden havde taget tag i hans krop; hans tidligere så sunde statur var nu reduceret til et skelet, og det var kun ved nøje observation, at vi kunne se, at han var i live.«

Bekymret over modstanden mod at forkynde evangeliet og for den lille Joseph Guy, henvendte ældste Snow sig til Herren om hjælp den aften. Han mindedes senere: »Før jeg gik til ro, påkaldte jeg Herren for at hjælpe os på det tidspunkt. Mine følelser ved den lejlighed vil jeg ikke glemme lige med det samme.

7. sep. Denne morgen foreslog jeg ... at vi fastede og trak os tilbage i bjergene for at bede. Inden vi tog af sted, gik vi ind og så til barnet; hans øjeæbler vendte opad. Hans øjenlåg faldt i; hans ansigt og ører var tynde og havde en marmoragtig nuance, som varslede snarlig opløsning. Dødens kolde sved dækkede hans krop, og livets kraft ville snart ebbe ud. Madame Guy og andre kvinder græd, mens monsieur Guy hang med hovedet.« Hviskende til ældste Snow og de andre missionærer, sagde monsieur Guy: »Han dør. Han dør.«

Ældste Snow fortsatte: »Efter en stille stund på bjerget væk fra enhver sandsynlig forstyrrelse, påkaldte vi Herren i højtidelig bøn om at redde barnets liv. Da jeg tænkte over den kurs, vi ønskede at følge, de påstande vi snart ville fremlægge for verden, anså jeg denne omstændighed for at være af umådelig betydning. Jeg kender ikke til noget offer, som jeg ikke var villig til at yde, for at Herren ville opfylde vores ønske.«

Da de vendte tilbage til familien Guy den eftermiddag, gav ældste Snow Joseph en præstedømmevelsignelse. Da de tog hen for at se til familien nogle få timer senere, fortalte Josephs far med et taknemligt smil, at drengen havde det meget bedre.

»8. sep. Barnet havde haft det så godt, at forældrene var i stand til at hvile sig, hvilket de ikke havde kunnet gøre et stykke tid. I dag kunne de gå fra ham og passe deres arbejde.« Da Josephs mor udtrykte sin glæde over drengens bedring, svarede ældste Snow: »Det har Gud i himlen gjort for dig.«

»Fra det øjeblik begyndte han at komme sig,« fortalte ældste Snow, »og med hjertet fyldt af taknemlighed mod vor himmelske Fader er jeg glad for at kunne sige, at han inden for få dage stod ud af sengen og sluttede sig til sine små legekammerater.«⁵

Efter denne oplevelse følte ældste Snow, at omstændighederne var »så gode, som man kunne forvente« for at Herrens værk kunne gå fremad blandt folket. Den 19. september 1850, præcis 11 måneder efter at han var taget hjemmefra for at tjene i Italien, fortalte han sine kammerater, at de skulle »begynde deres offentlige virke«. De steg atter op på et bjerg, hvor ældste Snow indviede landet til forkyndelse af det gengivne evangelium.⁶

Ældste Snows ord til madame Guy – »det har Gud i himlen gjort for dig« – afspejlede hans belæringer om præstedømmet livet igennem. Han mindede de hellige om, at »Guds herlighed og kraft skulle tilkendes gives« til gavn for andre gennem præstedømmebærernes virke⁷ (se forslag 1 på s. 210).

Lorenzo Snows lærdomme

Præstedømmebærere er budbringere for den Almægtige med myndighed fra himlen til at forrette hellige ordinancer.

Vi, de sidste dages hellige, erklærer at have modtaget det evige evangeliums fylde fra Gud; vi erklærer at være i besiddelse af det hellige præstedømme – Guds uddelegerede myndighed til menneskene, i kraft af hvilket vi forretter dets ordinancer med hans accept.⁸

Ethvert menneske, som ydmyger sig for Gud og lader sig nedsænke i vandet efter at have omvendt sig til syndernes forladelse, vil modtage Helligåndsgaven gennem håndspåleggelse. Kan jeg give den til ham? Nej, jeg er blot en budbringer for den Almægtige, som har fået overdraget myndighed; jeg forretter ganske enkelt nedsænkning i vand til syndernes forladelse, idet jeg har fået myndighed til at gøre det. Jeg lægger blot mine hænder på hans hoved til modtagelse af Helligånden, derefter godkender Gud, fra sin bolig, min myndighed, at jeg er hans budbringer og overdrager Helligånden til personen.⁹

Når jeg har døbt folk og forrettet ordinancerne i dette hellige præstedømme, har Gud bekræftet denne forrettelse ved at tildele Helligånden, der overbeviser de personer, jeg har betjent, om at myndigheden er uddelegeret fra himlen. Og enhver ældste, der er gået ud for at forkynde det evige evangelium, og som handlede ifølge ånden i kaldet, kan bære det samme vidnesbyrd om, at Guds herlighed og kraft gennem deres forrettelser af disse hellige ordinancer er blevet tilkendegivet på overbevisende vis på hovedet af dem, som de har betjent. Dette er vores vidnesbyrd; dette var vidnesbyrdet i 1830 hos en bestemt person, der stod frem og hævdede, at Gud havde bemyndiget ham til at døbe folk til syndernes forladelse og give dem håndspåleggelse til modtagelse af Helligånden, som kunne give dem en viden fra de evige verdener om, at han havde denne myndighed. Denne person var Joseph Smith, og han bekræftede denne myndighed, som var blevet ham givet af hellige engle, på andre, der blev sendt ud for at bære vidnesbyrd for verden. De, der ville modtage disse hellige ordinancer, ville

Alle trofaste medlemmer af Kirken velsignes gennem præstedømmets ordinancer og pagter.

modtage vidnesbyrd fra den Almægtige om, at de var bemyndiget til at forrette disse. Og dette er vores vidnesbyrd, og det er mit vidnesbyrd til dette folk og til verden.¹⁰

Hvor i verden kan man finde en gruppe prædikanter, som tør fremkomme med de påstande som vore ældster gør? Hvor er den mand eller den gruppe mænd, som tør præsentere sig for verden og sige, at de er blevet bemyndiget af Gud til at forrette visse ordinancer for menneskene, gennem hvilke de kan modtage åbenbaring fra Gud? Enhver, som fremførte en lære af denne slags, ville snart blive afsløret, hvis han var en bedrager – han ville sætte sig selv i en meget farlig situation, og det ville snart blive opdaget, dersom han ikke havde en sådan myndighed. Vore ældster tør dog at fremlægge dette ... Gud har sendt sine hellige engle fra himlen og gengivet menneskene myndigheden til at forrette evangeliets ordinancer¹¹ (se forslag 2 på s. 210).

Præstedømmet hjælper os til at finde glæde i dette liv og gennem evigheden.

Præstedømmet er blevet gengivet; det er blevet givet til menneskene, således at alle, der gerne vil være gode og glade, kan nyde dette privilegium gennem det. Evangeliet lærer os, hvordan man kan blive storhertet, god og glad. Ånden i Kristi evangelium underviser i alle de ting, der er nødvendige for vores nuværende og fremtidige velfærd.

Vi har de ting for øje i dag, og vi bør altid have dem for øje. Se 25 år eller blot 10 år tilbage, og der er mange, som har været i Kirken så længe, og se hvad vi har opnået. Vi har større indblik og forstår tingene bedre, derfor er vi bedre beredte på de ting, der kommer til jorden, end vi var for 10, 15, 20 eller 25 år siden, så vi ved, hvordan vi skal gøre os nyttige, og vi ved, hvordan tingene skal gøres ...

Formålet med præstedømmet er at gøre alle mennesker glade, sprede information, gøre alle mennesker delagtige i de samme vel-signelser, når de tager del i det.¹²

Af denne grund er det hellige præstedømme blevet givet os i vor tid, for at lede og fuldkommengøre Guds hellige her, og i samme målestok som vi arbejder på at opnå intelligens, integritet og trofasthed i denne verden ... vil det følge os i den ophøjede tilstand, vi vil fremstå i på den anden side af sløret.¹³

Herren har sagt, at han vil give os alt det, han har i henhold til den ed og pagt, som knytter sig til præstedømmet (se L&P 84:33-44). Ingen bør betvivle det, som Jesus siger, og som står i Johannes' Åbenbaring: »Den, der sejrer, vil jeg give sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min fader på hans trone« (Åb 3:21). Kan der siges noget større end det? Sammenfatter det ikke det hele?¹⁴

Evangeliet, som vi har modtaget, er blevet åbenbaret fra himlen, og præstedømmet, som vi bærer, er blevet åbenbaret til frelse for hele den menneskelige familie. Det bør vi lægge os stærkt og virksomt på sinde¹⁵ (se forslag 3 på s. 210).

Apostlene Peter, Jakob og Johannes overdrog Det Melkisedekske Præstedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery.

Retskafne præstedømmebærere stræber flittigt og energisk efter åndelige gaver, der kan hjælpe dem til at tjene andre.

Til mine brødre i præstedømmet vil jeg gerne give et par ord som råd, vejledning og formaning. Der hviler et stort og helligt ansvar på jer, som ikke kun handler om frelse af denne generation, men også om mange af de generationer, der er gået forud og dem, der skal komme. Emmanuels rige er atter grundlagt på jorden, og dets herlige banner må udfoldes for alle nationer og riger, en advarselsrøst ... må lyde til alle mennesker, I er dem, Herren har udvalgt til dette, selv Josefs førstefødte, til at samle folket (se 5 Mos 33:13-17). I kan absolut ikke være for ivrige, eller for ihærdigt engagerede i at stræbe efter, hvordan I bedst højner jeres hellige embeder til stor gavn for jer selv og menneskeheden.¹⁶

Der er mænd i denne kirke, der er så godhjertede som nogen, men som mangler tro og energi, og som ikke rigtigt opnår det, der er deres privilegium at modtage. Dersom deres tro, deres energi og beslutsomhed modsvarede deres gode følelser og ønsker, deres ærlighed og godhed, så ville de sandelig være mægtige mænd i Israel, og sygdom og lidelser og den ondes magt ville flygte fra dem som avner for vinden. Alligevel siger vi, at vi er et godt folk, og at vi ikke blot gør som andre, men gør store fremskridt i retskaffenhed for Gud, og det gør vi uden tvivl. Men jeg ønsker at indprente jer, mine brødre og søstre, at der er ældster iblandt os, som er udrustet med åndelige gaver, som kan bringes i anvendelse ved Helligåndens hjælp. Evangeliets gaver må forædles gennem flid og udholdenhed. Når de gamle profeter ønskede en særlig velsignelse eller en vigtig kundskab, åbenbaring eller vision, fastede og bad de sommetider i dagevis, ja, i uger med det formål.¹⁷

Mine unge brødre, når tingene går jer imod, når alt ser sort ud, så gør jeres pligt, så bliver I stærke mænd, mægtige mænd; de syge vil blive helbredt under jeres administration; djævlene vil flygte fra jer; de døde vil blive opvakt; og alt, hvad menneskene nogensinde har kunnet udrette fra Adams tid, vil I være i stand til at gøre gennem Guds kraft og en behørig ambition.¹⁸

Renhed, dyd, troskab og gudelighed må søges med et stærkt ønske, ellers kan kronen ikke vindes. Disse principper må integreres i os, væves ind i vores natur og blive en del af os og gøre os til en kerne, en kilde af sandhed, af retsindighed, retfærdighed og nåde, af alt som er godt og storladent, så der fra os kan udgå lys, liv, kraft og lov til at lede, styre og hjælpe med at redde en omflakkende verden; idet vi handler som Guds sønner på vegne af vor himmelske Fader. Vi forventer i opstandelsen at udøve kraften af vores præstedømme – vi kan kun udøve denne, for så vidt vi sikrer dets retfærdighed og fuldkommenhed; disse kvalifikationer har man kun, hvis de er blevet efterstræbt og opnået, så i opstandelsens morgen vil vi kun besidde de erhvervelser, vi har sikret i denne verden! Gudelighed kan ikke *overdrages*, den må *tilegnes*, et faktum som den religiøse verden på mærkelig og sørgelig vis virker uvidende om. Søg efter at gavne andre, så vil andre stræbe efter at gavne jer;

og lad ham, som vil være stor, være god, søge fællesskabets interesse og være tjener for alle.¹⁹

Som Guds hellige, Israels ældster, bør vi være villige til at tilegne tid og arbejde, yde ethvert nødvendigt offer for at opnå passende åndelige kvalifikationer, som kan være yderst nyttige i vore mange kaldelser. Og må Herren i ethvert hjerte indblæse vigtigheden af disse ting, når vi med flid og energi stræber efter de gaver og de kræfter, som evangeliet giver løfte om, hvis vi har været lydige.²⁰ (se forslag 4 nedenfor).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Gennemgå beretningen på s. 201-204. På hvilke måder kan bærere af Det Melkisedekske Præstedømme forberede sig på at give præstedømmevelsignelser? Hvad kan vi alle gøre for at forberede os på at modtage præstedømmevelsignelser?
2. Læs det afsnit, der begynder på s. 205. På hvilke måder viser præstedømmeordinancer Guds kraft i vores liv?
3. På hvilke måder hjælper præstedømmeordinancer og -velsignelser os alle til at finde lykke i dette liv? Hvordan hjælper de os med at sikre evig lykke? Tænk over præsident Snows belæring på side 207 i forbindelse med disse spørgsmål.
4. Gennemgå de åndelige gaver, som præsident Snow opfordrer præstedømmebærerne til at fremelske på side 208-210. Hvad mener du, det betyder at fremelske en åndelig gave? Hvordan gælder dette råd alle Kirkens medlemmers bestræbelse?

Skriftstedshenvisninger: Jakob 5:14-15; Alma 13:2-16; L&P 84:19-22; 128:8-14; TA 1:3, 5

Til underviseren: »For at hjælpe deltagerne til at forberede sig på at besvare spørgsmål, kan du, inden noget læses op eller præsenteres, fortælle, at du vil stille spørgsmål til dem ... Du kan for eksempel sige: »Lyt mens jeg læser dette afsnit, så I kan fortælle om det, I finder interessant« eller »se om I kan forstå, hvad Herren fortæller

os om tro, mens disse skriftsteder bliver læst op« (se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 69).

Noter

1. Se brev til Brigham Young, i *The Italian Mission*, 1851, s. 11.
2. Se »Organization of the Church in Italy«, *Millennial Star*, 15. dec. 1850, s. 371.
3. Brev til Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 14.
4. Brev til Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 14.
5. Citat fra »Organization of the Church in Italy«, s. 371.
6. Se brev til Brigham Young, i *The Italian Mission*, s. 15.
7. Conference Report, apr. 1880, s. 81.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. jan. 1877, s. 1.
9. *Deseret News*, 24. jan. 1872, s. 598.
10. I Conference Report, apr. 1880, s. 81-82.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2. dec. 1879, s. 1.
12. *Deseret News*, 15. maj 1861, s. 81-82.
13. *Deseret Evening News*, 6. apr. 1880, s. 2; fra en detaljeret omskrivning af en tale af Lorenzo Snow fra generalkonferencen i april 1880.
14. »The Object of This Probation«, *Deseret News: Semi-Weekly*, 4. maj 1894, s. 7.
15. Fra Journal History, 11. juli 1865, s. 2.
16. »Address to the Saints in Great Britain«, *Millennial Star*, 1. dec. 1851, s. 362.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15. aug. 1882, s. 1.
18. I »Anniversary Exercises«, *Deseret Evening News*, 7. apr. 1899, s. 9.
19. »Address to the Saints in Great Britain«, s. 362-363.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15. aug. 1882, s. 1.

*Trofaste kirkeledere følger Herrens formaning til
Peter: »Vogt mine får« (Joh 21:16-17).*

Ledelse i Kirken og uselvvisk tjeneste

*»Vi er jeres tjenere i Herren og ønsker det
bedste for jer og for alle mennesker.«*

Fra Lorenzo Snows liv

Fra oktober 1840 til januar 1843 præsiderede Lorenzo Snow over Kirken i London og omegn i England. Han førte tilsyn med præstedømmeledere og underviste dem sommetider personligt og andre gange i rådgivende breve. Kort tid før han sluttede sin mission i England, skrev han til to »præsiderende ældster i London«, der tjente i en kaldelse, der i dag svarer til grenspræsident. I sit brev fortalte han om en oplevelse, han havde haft med en leder af en anden gren i området.

Ældste Snow beskrev denne leder som »fejlfri udadtil«. Manden var »ambitiøs i at fremme sagen« og havde evnen til at sikre, »at alle indtog deres pladser og gjorde deres pligt«. Han var flittig, »arbejdede selv mere for sagen end de andre«. Men til trods for denne mands udvortes fremtoning af trofasthed, blev grenen ved med at have problemer, som syntes at centrere sig om ham. Ældste Snow prøvede i en tid at finde årsagen til problemerne, og han irettesatte venligt grenens medlemmer for at ikke at støtte deres leder. Så begyndte han at spekulere på, om lederen »måske besad en eller anden hemmelig, indre indstilling, som han ikke var opmærksom på, som ikke viste sig åbenlyst«, men som førte til vanskelighederne i grenen. Ældste Snow fortalte:

»Jeg bad følgelig til Herren om at give mig gaven til at kunne skelne i denne sag. Min bøn blev besvaret, jeg fandt ud af, at broderen besad en slags halvskjult, fordækt ånd af selvforherligelse, som var hans drivkraft i det meste af det, han gjorde. Han kunne

sende en bror ud for at passe en aftale, men nærede et undertrykt ønske om selv at få æren for det. Hvis aftalen ikke blev overholdt, så irettesatte han den skyldige, ikke fordi Herrens værk led nogen skade, eller fordi broderen var gået glip af en velsignelse, men fordi han afskyede ikke at blive adlydt. I et tilfælde, hvor et antal mennesker blev døbt af en bror, frydede hans hjerte sig ikke så meget over, at disse mennesker blev bragt ind i pagten, men fordi det blev gjort under hans opsyn, og han nærede et hemmeligt ønske om, at ingen person under hans ledelse skulle have for megen ære, medmindre hans eget navn blev nævnt i samme anledning.«

Ældste Snow bemærkede, at hvis et medlem i grenen havde held med en opgave, men ikke fulgte lederens råd til punkt og prikke, så havde lederen »en ånd af misundelse ... som lå på lur under overfladen trods det, at der blev udtrykt påskønnelse.« Han fortsatte: »Denne ånd var skjult, dens resultater kom ikke åbenlyst til udtryk, men det ville den gøre, hvis den ikke blev korrigeret, den var et indbygget onde, som med tiden ville ødelægge hans brugbarhed. Den bragte ham meget unødigt besvær i udførelsen af hans kald; og den udgjorde også en konstant kilde til ubehag i hans eget sind. Ivrig efter at fremme Guds sag, men altid på en måde, så hans bidrag var synligt i alt. Ivrig efter at give vejledning, men omhyggelig med at sætte sit fulde navn på den.«

Ældste Snow skrev ikke dette brev for at fordømme den lokale leder. Hans hensigt med at skrive var at hjælpe andre ledere – således at den stolte indstilling, han beskrev, »kunne ses, genkendes og undgås« blandt dem. Han advarede om, at mange mennesker, »som oprigtigt anså sig selv for at være blottet for denne selvforherligende indstilling, ved et nærmere eftersyn på de motiver, som styrede deres adfærd, til deres overraskelse ville opdage, at denne indstilling var drivkraften bag mange af deres handlinger.«

Efter at være kommet med denne advarsel sagde han: »For at blive, som Gud ønsker os, må vi glæde os over andres fremskridt, ligesom vi glæder os over vore egne fremskridt; glæde os over at Zions sag fremmes, uagtet hvem Forsynet befaler at gøre det og ikke lade misundelsen slå rod i os, når et svagere redskab end os kaldes til større ære; vær tilfredse med at højne et mindre embede, indtil I kaldes til et større; vær tilfredse med at udføre de små ting

og kræve ikke ære for at gøre de store.« Han sammenlignede Kirken med en stor bygning, hvor de enkelte hellige var dele af den bygning og sagde, at vi aldrig bør »føle os så stolte, at vi ikke af og til kan beskæres, vinkles, udskæres og kløves for at passe ind på den plads, vi skal indtage i den åndelige bygning.«

Ældste Snow afsluttede brevet med disse ord: »Dersom en præsiderende ældste kun stræber efter at blive, som han kan og bør blive og udrydder selvisheden og altid handler til gode for sit folk, og er ydmyg, efterstræber ikke at gøre for meget på for lidt tid, eller være for stor, før han er vokset nok til, så vil han aldrig fejle i at højne sit embede sømmeligt, ej heller vil han mangle Guds kraft til at udføre hans vise hensigter«¹ (se forslag 1 på s. 219).

Lorenzo Snows lærdomme

Herren har givet lederne i hans kirke et guddommeligt påbud: »Vogt mine får!«

Lad enhver mand, som har en officiel kaldelse, og som Gud har betroet med sit hellige og guddommelige præstedømme, tænke på, hvad Frelseren sagde til de tolv apostle, lige inden han indgik til sin Faders nærhed – »Vogt mine får« (Joh 21:16-17). Og han fortsatte med at sige dette, indtil hans apostle blev bedrøvede over, at han blev ved med at sige det. Men han sagde – »Vær hyrde for mine får«. Det vil sige: »Gå fremad af hele dit hjerte og vær fuldt ud hengiven i min sag. Disse mennesker i verden er mine brødre og søstre. Jeg nærer meget stærke følelser for dem. Pas godt på mit folk. Vogt mine får. Gå ud og forkynd evangeliet. Jeg vil belønne jer for alle jeres ofre. Tro ikke, at I kan yde for stort et offer for at fremme dette værk.« Han kaldte dem af et inderligt hjerte til at udføre dette værk. Og nu kalder jeg alle, som bærer dette præstedømme, de præsiderende ledere i staven og biskopperne og højrådet, til at gå ud og vogte fårene. Nær interesse for dem ... Arbejd for dem, og begræns ikke jeres tanker og følelser til jeres personlige vinding. Så vil Gud give jer åbenbaring på åbenbaring, inspiration på inspiration og lære jer, hvordan I skal sikre de helliges interesse i sager, der angår både deres timelige og åndelige velfærd² (se forslag 2 på s. 219).

**Ledere og lærere er kaldede til at følge
Frelserens eksempel og tjene i kærlighed,
ikke for at forherlige sig selv.**

Hvorfor kaldes en mand til at fungere som præsident over et folk? Er det i orden at opnå indflydelse for derefter at bruge denne indflydelse til egen vinding? Nej, tværtimod, i en sådan stilling er han kaldet til at handle efter det samme princip, som gjorde, at præstedømmet blev givet til Guds Søn, nemlig at han skulle yde ofre. For sig selv? Nej, til bedste for de mennesker, som han præsiderer over. Kræves det af ham, at han ofrer sig på korset som Frelseren gjorde? Nej, men at han bliver sine brødres tjener, ikke deres herre, og arbejder for at fremme deres interesser og velfærd. Ikke for at udøve den opnåede indflydelse til egen vinding eller til fordel for sin familie, slægtninge eller personlige venner, men for at anse alle for sine brødre, der har rettigheder, som han selv har, og derfor stræbe efter at velsigne og gavne alle lige, i forhold til de talenter og den værdighed, de har, og ved at gøre dette udvikler han de faderlige følelser, som altid bor i hjertet hos Faderen ...

Lad de mænd, som prædiker blandt de hellige, indse, hvorfor præstedømmet blev overdraget dem, lad dem vide og føle, hvorfor de blev kaldet til dette eller hint embede, således at de kan handle i Mesterens ånd, han som tjente alle, så de kan lære at betænke og påskønne andres velfærd, lige så nidkært som deres egen ... Så vil de forstå meningen med de to store bud, som hele loven og profeterne hviler på, som Frelseren sagde, nemlig at »elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl, og af hele dit sind« og »Du skal elske din næste som dig selv« (se Matt 22:37-40).³

Bed en bøn, før I underviser, og lad det være denne: Bed Herren om, at I må sige noget i jeres tale, som vil være til gavn for dem, I taler til. Glem alt om, hvorvidt det er noget, der føjer noget til jeres egen ære eller ej, husk ganske enkelt på, at I er kaldede til at tale til det publikum, og at de ønsker at høre noget, som vil være til gavn for dem. Det kan kun komme fra Herren. Så bekymr jer ikke om ... de, der hører jer, siger, at det var en smuk tale. Bryd jer ikke om alt det, men fjern enhver selvished i jeres sind, så Herren kan indgyde jer noget, som kan være til gavn for folk⁴ (se forslag 3 på s. 219).

For I vil rent faktisk opdage, at talent er spredt på de mange og sjældent samlet hos et enkelt individ.

Vise ledere påskønner andres talenter og giver folk mulighed for at tjene.

Ud fra det faktum, at de elsker ham, og de kender ham for hans retskaffenhed og ærlighed og hans tilbøjelighed til at arbejde for Guds og folkets interesser og er villig til at påtage sig ethvert offer, som måtte kræves af ham, har han deres tillid, og når han nu engang er i besiddelse af så hellig en tillid, hvad kan han så gøre for at tilfredsstille folks sind, som i større eller mindre grad altid gør fremskridt? Lad en sådan mand trække på hjælp fra de af sine brødre, som er mest egnede, og lad dem dele hans ansvar. For I vil opdage, at talent er spredt på de mange og sjældent samlet hos et enkelt menneske, og det skal blot have en mulighed for at blive udviklet. Han kan måske sige til en bror: »Bror dit eller dat, du er bedre egnet til at udfylde denne stilling, end jeg er« eller til en anden: »Du er den bedste mand til dette område,« og så videre, indtil han trækker på alle talenter, og frem for at mindske folks tillid til ham, øges den ved en sådan kurs.⁵ (se forslag 4 på s. 219).

Den passende måde at lede på er gennem ydmyghed, et godt eksempel og omsorg for andres velfærd.

Autoritær hersken er ikke en sømmelig måde at lede de hellige på, men søg hellere efter at tjene i en ånd af ydmyghed, visdom og godhed, og undervis ikke nær så meget i teori som i praksis. Selvom man kan undervise med en engels veltalenhed, er det alligevel ens gode vaner, det gode eksempel, den konstante manifestation af en helhjertet indsats for folkets bedste, der underviser langt mere veltalende og effektivt.⁶

Hvis I vil være så trofaste og forenede, som Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum er trofaste og forenede, og I vil følge os, som vi følger Kristus, så skal det gå jer vel. Vi er opsatte på at udføre vores pligt og tjene Herren og arbejde til bedste for hans folk og udførelsen af hans værk. Vi er jeres tjenere i Herren og ønsker det bedste for jer og alle mennesker.

Herren har ikke udvalgt de store og lærde i verden til at udføre sit værk på jorden. Det er ikke dem, der er blevet trænet og uddannet på universiteter og lærerseminarier, men ydmyge og hengivne mænd for hans sag, som han har udvalgt til at varetage sin kirkes forretninger, mænd der er villige til at lade sig lede og vejlede af Helligånden, og som af nødvendighed vil give ham æren, velvidende at de af sig selv intet formår. Jeg kan forsikre jer, brødre og søstre, at jeg ingen ambition havde om at påtage mig det ansvar, som nu hviler på mig. Hvis jeg på hæderlig vis kunne have undvejet det, stod jeg ikke her i denne position i dag. Jeg har aldrig bedt om den, ej heller har jeg bedt nogen af mine brødre om at hjælpe mig med at opnå denne stilling, men Herren har åbenbaret for mig og mine brødre, at dette var hans vilje, og det ligger ikke i min natur at undvige ansvar eller nægte at påtage mig nogen kaldelse, som Herren fordrer, at jeg påtager mig.⁷

Jeg vil stræbe efter at være selvopofrende for jeres og Guds riges bedste. Jeg vil tjene jer efter min bedste viden og forståelse under henvisning til det, der vil fremme jeres interesser i forbindelse med den Almægtiges interesser. Dette vil jeg gøre, og må Herren hjælpe mig⁸ (se forslag 5 på næste side).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Hvordan angår Lorenzo Snows brev til ledere i England os? (s. 213-215) Hvad kan følgerne for eksempel være, hvis vi har en selvforherligende ånd i vore kirkekaldelser? Hvordan kan vi højne vore kald uden at hævde os selv?
2. Studér det afsnit, der begynder på s. 215. Hvordan kan ledere vogte Kristi får? Hvad har kirkeledere gjort for at være »hyrde« for dig? Hvilke karaktertræk beundrer du ved disse ledere?
3. Læs præsident Snows advarsel om selvhævdelse (s. 216). Genlæs derefter det tredje afsnit på s. 214. Hvorfor bør vi granske vore motiver, når vi tjener? Overvej bønsumt dine motiver for at tjene i Kirken.
4. Tænk over det afsnit, der begynder på s. 217. Hvordan påvirker det en menighed, når ledere deler nogle ansvarsopgaver med andre medlemmer? Hvilke resultater har du set, når medlemmer af Kirken med forskellige talenter og erfaringer har arbejdet sammen om et fælles mål?
5. Præsident Snow kom med dette råd: »Autoritær hersken er ikke en sømmelig måde at lede de hellige på« (s. 218). Hvad kunne være nogle mulige følger af autoritær hersken fra kirkelederes side? Fra forældres side? Hvad er mulige resultater af ydmygt lederskab?

Skriftstedshenvisninger: Matt 6:24; 20:25-28; 23:5; Mark 10:42-45; Joh 13:13-17; 2 Ne 26:29; 28:30-31; Mosi 2:11-19; 3 Ne 27:27; L&P 46:7-11; 50:26; 121:34-46

Til underviseren: »Spørgsmål, der er skrevet på tavlen, inden klassen begynder, vil hjælpe eleverne med at tænke på relevante ting, inden lektionen begynder« (se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 93).

Noter

1. Brev fra Lorenzo Snow til William Lewzey og William Major, nov. 1842, i Lorenzo Snow, Letterbook, 1839-1846, Church History Library.
2. *Deseret News*, 14. jan. 1880, s. 787.
3. *Deseret News*, 13. juni 1877, s. 290-291.
4. *Improvement Era*, juli 1899, s. 709.
5. *Deseret News*, 13. juni 1877, s. 290.
6. »Address to the Saints in Great Britain», *Millennial Star*, 1. dec. 1851, s. 362.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 4. okt. 1898, s. 1.
8. I Conference Report, okt. 1898, s. 54.

Missionering: »For at nå ethvert menneskes hjerte«

»Der er en måde at nå ethvert menneskeligt hjerte på, og det er jeres ansvar at finde ind til hjertet hos dem, I er kaldet til at tjene.«

Fra Lorenzo Snows liv

Lorenzo Snow blev døbt i Kirtland i Ohio, hvor han studerede hebraisk i en klasse sammen med profeten Joseph Smith og andre ledere i Kirken. Han håbede på, at han en dag ville få sig en »klassisk uddannelse« på et universitet i det østlige USA.¹ Men mens han arbejdede sig hen mod dette mål, begyndte han at mærke noget, der trak i en anden retning. Han mindedes senere:

»Jeg modtog evangeliets sandheder med et åbent hjerte, og jeg var fuldt opsat på ikke at lade det blive ved det ... Jeg begyndte at bekymre mig over, hvorvidt det, efter at have modtaget denne vidunderlige kundskab, var rigtigt af mig ikke at vidne om den. Unge mænd, der havde været udsendt på mission, vendte tilbage og vidnede om de velsignelser, de havde opnået ... og jeg begyndte at tænke, at i stedet for at forberede mig til et østligt universitet, burde jeg begynde at bære vidnesbyrd om det, Herren så rigt havde givet mig kundskab om. På samme tid passede det mig ikke at opgive mine planer om uddannelse, fordi det længe havde ligget mig på sinde, og dengang havde jeg muligheden for og midlerne til at gøre det.«

Idet han kæmpede med sine følelser, spurgte han en god ven til råds: »Jeg fortalte ham, hvad jeg ønskede, og han sagde: »Bror Snow, jeg ville ikke give andre det samme råd i disse omstændigheder, som jeg giver dig nu. Hvis jeg var i dit sted, ville jeg gå videre med mine planer og få mig en uddannelse.« Det var lige,

Når et menneske modtager kundskab, føler han sig tilskyndet til at dele den med andre; når en mand er glad, lærer den ånd, han har, ham at stræbe efter at gøre andre glade.

hvad jeg ønskede, at han skulle sige, og det glædede mig. For en tid var jeg tilfreds, men da jeg i løbet af vinteren hørte disse unge ældster vidne om deres succes med at forkynde evangeliet, tænkte jeg endnu mere over det. Herren havde givet mig en kundskab om, at han ville komme til jorden, og der var en nødvendig forberedelse at træffe i den forbindelse: Han havde givet mig alt, hvad jeg havde bedt om og mere til; for den dåb jeg havde modtaget af Helligånden og den fuldkomne viden, der var givet mig, var mere virkelig og overbevisende end nedsænkningen i det kolde vand, og jeg følte, at der hvilede et ansvar på mig. Så jeg smækkede mine bøger i og lagde latinen og det græske til side.«²

Efter Lorenzo Snow havde truffet denne beslutning, var han på mission i delstaten Ohio i 1837. Han tjente senere på andre missioner – først i delstaterne Missouri, Illinois, Kentucky og Ohio, og dernæst i England, Italien, Hawaii, det nordvestlige USA og delstaten Wyoming. Mens han var i England, skrev han et brev til sin tante og forklarede, hvorfor han var villig til at forlade sit hjem og tjene som missionær: »Tanken om, at jeg er mellem 6000 og 8000 kilometer væk fra mit barndomshjem og alle mine tidlige, kære minder, afføder naturligvis spørgsmålet: *Hvorfor er jeg her?* ... Jeg er her, fordi Gud har talt og oprejst en profet, gennem hvilken han har gengivet det evige evangeliums fylde med alle dets gaver, kræfter, ordinancer og velsignelser og med en formaning til alle mennesker: *»Omvend jeg for Himmeriget er nær.»* Ved Guds forsyn er jeg blevet kaldet som repræsentant for at bringe dette budskab ud til jordens folkeslag, hvilket jeg indser giver mig et stort ansvar, som jeg ikke kan løfte uden den Almægtiges hjælp.«³

Præsident Snow var altid taknemlig for den beslutning, han traf om at tjene Herren som missionær. I september 1901 sagde han i en alder af 87 år: »Selv nu har jeg fornøjelse af at mindes mine dage som missionær. De følelser, der opstod gennem disse særlige oplevelser, er blevet en del af mit væsen«⁴ (se forslag 1 på s. 230).

Lorenzo Snows lærdomme

Eftersom vi har modtaget evangeliets fylde, ønsker vi, at andre skal kunne glæde sig over de samme velsignelser.

Når et menneske modtager kundskab, føler han sig tilskyndet til at dele den med andre; når en mand er glad, lærer den ånd, han har, ham at stræbe efter at gøre andre glade ... Er der nogen chance for, at et menneske bliver lykkeligt uden kundskab om Kristi evangelium? ... Selvom mennesker i verden prøver at gøre sig lykkelige, har de ikke megen succes med deres forehavende. De kan ikke blive lykkelige på anden måde end ved at tage imod evangeliets fylde, som lærer os, at vi ikke skal vente, til vi indgår i evigheden, før vi kan være lykkelige; men det lærer os her at stræbe efter at gøre os selv og dem omkring os glade ved den Almægtiges velsignelser.

Dette bør derfor være vores mål og motivation: At lære at være til nytte; at være frelsere for vore medmennesker; at lære hvordan man redder dem; at formidle dem en kundskab om de principper, som er nødvendige for at løfte sig til samme grad af intelligens, som vi selv har.⁵

Gå ud og gør jer til venner med dem omkring jer, eller udvælg en person og prøv at opbygge vedkommendes følelser, tro, forhold og sind, prøv at oplyse dem, og dersom de er syndere, så stræb efter at hjælpe dem til at omvende sig fra deres synder og befri sig fra det fangenskab, de er i, for at tage del i det lys og den frihed, I nyder, for på den måde kan I gøre godt med den viden, som Herren har tildelt jer⁶ (se forslag 2 på s. 234).

Missionærer er villige til at ofre for at hjælpe andre til at komme til kundskab om sandheden.

De hellige havde knapt fået bosat sig i disse dale (i Utah), før Herrens tjenere rettede deres opmærksomhed mod det store missionsansvar, der hvilede på Kirken.

Vi var fattige og kæmpede for at gøre landet beboeligt, men vi kunne ikke negligere den pligt, vi havde, til at forkynde evangeliet i udlandet, for Herren havde givet befaling om, at det skulle

forkyndes for hele verden. Det er et af beviserne på guddommeligheden i dette værk, at de sidste dages hellige midt i uddrivelse og forfølgelse trofast stræbte efter at udføre denne befaling fra Herren.

Ved generalkonferencen i Kirken i oktober 1849 – kun to år efter pionererne var ankommet til Saltsødalen – blev en række ældster kaldt på mission i forskellige dele af verden. Fire af De Tolv Apostle blev kaldet til at stå i spidsen. Apostlen Erastus Snow blev kaldet til Skandinavien, apostlen John Taylor til Frankrig, jeg blev kaldet til Italien og apostlen Franklin D. Richards til England, hvor der allerede var dannet en mission. I de ugunstige forhold, vi befandt os under, var vore familier forarmede, og det var en tung opgave for os, men Herren havde kaldt, og vi var parate til at følge, uanset hvilket offer det indebar.⁷

Vi har viet vores liv, som ikke er os så dyrebart, for at verden må kunne forstå, at der er en Gud i de evige verdener; så de kan komme til forståelse af, at Gud i dag har anliggender med menneskenes børn. Verden henfalder i vantro følelser og meninger. Selv blandt kristne mennesker er der tusindvis, ja titusindvis, som, selv om de ikke er villige til at indrømme det, fordi det ikke er velanset, ikke tror på, at Gud har noget med menneskenes børn at gøre. Vi er nødt til at stå frem og ofre noget, for at den tro og kundskab kan nå ud til menneskenes børn.⁸

Når vi kalder vore unge missionærer til jordens nationer, så tager de den sag i betragtning, og de har hørt om de tidligere udsendte missionærers erfaringer rundt om i verden, og det er ikke en af de mest frydefulde ting for en person at forvente at skulle gå gennem prøver og vanskeligheder, som de kan se, de skal igennem. Men dyden ligger i deres villighed til at gå i gang og efterkomme kravene.⁹

Der er visse ting ved en mission, som ikke er spor behagelige for vore unge ældster. De ved, at de skal opgive alle hjemmets behageligheder, de forstår, at de skal ud blandt mennesker, som ikke altid vil føle taknemlighed for det, de har at sige til dem; og alligevel føler de på den anden side, at de er i besiddelse af livets frø, og kan de finde en ærlig mand eller kvinde, så vil Herrens Ånd virke i deres hjerte, og de vil måske tage imod det herlige budskab, de har. Dette giver dem glæde og tilfredshed. En anden ting, som de ser i

Tænk ikke på jeres egne interesser, så vil jeres fremgang være stor og herlig, og hele Kirken vil kunne mærke indsatsen af jeres arbejde.

denne oplevelse, er en chance for at sikre sig noget, som vil være af stor værdi for dem i deres fremtidige pligter. Det er besynderligt at tænke på, at blandt de tusindvis af breve, jeg har modtaget fra dem, som er blevet kaldet til at tage på mission – mest unge mænd – kan jeg kun komme i tanke om et brev med et afslag. Hvordan kan det være? Det er, fordi kærlighedens og udødelighedens ånd, den Almægtiges Ånd, er i disse unge ældster. De har modtaget tilkendegivelser, der inspirerer dem til at gøre det, som de ellers intet incitament ville have for at gøre¹⁰ (se forslag 3 på s. 230-231).

Missionærer bør aldrig glemme, at de er himlens ambassadører, budbringere af gode og herlige tidender.

Vi sender vore ældster ud for at forkynde evangeliet. Hvem sender dem? ... Israels Gud sender dem ud. Det er hans værk. Der findes intet jordisk menneske, der er mere interesseret i en ældstes succes, når han forkynder evangeliet, end Herren er, som sendte ham ud for at forkynde for folk, som er Herrens børn. Han skabte dem i hin verden, og de er kommet her, fordi Herren ønskede, at de skulle komme.¹¹

Vi føler, at I missionærer vil få stor succes, for vi har følt og ved, at I er blevet kaldet af Gud. Menneskers visdom ville aldrig have udtænkt et værk som dette. Jeg forbavses, når jeg tænker over dets storhed. Jeg kan sige, at dette er selve det arbejde, der er brug for lige nu: og jeg føler, at I vil tage fat på det af hele jeres sjæl. Fremelsk den ånd, som Jesus talte om, da han sagde, at han kun gjorde det, som Faderen ville, at han skulle gøre (se Joh 5:30).

Glem alt om jeres vanskeligheder og tilsyneladende tab; tænk ikke på jeres egne interesser, så vil jeres fremgang blive stor og herlig, og hele Kirken vil kunne mærke indsatsen af jeres arbejde.

Glem alt om ligegyldigheden hos dem, I kommer til at arbejde blandt, og de små skuffelser, I møder der. Herrens Ånd vil være med jer, og I vil påvirke ånden hos dem, I tjener, og overvinde deres ligegyldighed ... I vil blive tilfredse, når I har udført det arbejde, I er blevet udsendt for at gøre ...

I har fået den største myndighed overdraget på jer, men dette behøver I ikke at tale om. I vil opdage, at der ingen grund er til at tale om det; Herrens Ånd vil bekræfte det, og folk vil mærke, at I har den, og denne bekræftelse og følelse vil være jeres autoritet.

I vil møde nogle, der tænker, at de ved mere, end I gør, men hvis I gør jeres pligt som foreslået, vil de, før I forlader dem, føle, at I har lidt mere end de har, og at I har velsignet og hjulpet dem ...

Prøv at komme godt ud af det med dem, I er sendt til. Den ydmyghed, I udviser, og Herrens Ånd, der hviler på jer, vil vise jeres egnethed til den stilling, I er kaldet til at indtage. Prøv at forstå den menneskelige natur og handl i overensstemmelse dermed for at gøre alle glade og alt acceptabelt ...

Der er en måde at nå ethvert menneskeligt hjerte på, og det er jeres ansvar at finde ind til hjertet hos dem, I er kaldet til at tjene ...

Jeg føler trang til at sige: Gud velsigne jer. I vil blive indsat, før I tager af sted, og vi vil bede for jer og følge jer med den største interesse. Vær sagtom og ydmyg af hjertet. Når I ser ud over en forsamling, er der måske to motiver, som inspirerer jer; for det første, at I må tale godt og som taler gøre et godt indtryk på tilhørerne, og dernæst melder spørgsmålet sig, hvorfor er jeg her? For at plante livets frø i hjertet på disse tilhørere, og der bør opstå en bøn

i jeres hjerte, der siger: »O, Herre, vil du skænke mig Ånden til at kunne røre hjertet hos dette folk?« Denne korte bøn er alt, I ældster behøver. Det er alt, I behøver sige. »Må jeg kunne sige noget, der frelser disse sjæle?« Det er det, Det Første Præsidentskab ... og alle jeres brødre ønsker af jer.¹²

Ret jeres opmærksomhed mod at pudse jeres åndelige rustning. Jeg har opdaget, at når jeg lægger mine timelige anliggender til side, så rettes mine øjne mod åndelige ting. Bed, brødre, og tro ikke, at det skader at faste ... Vær ikke for spøgefulde, og vær påpasselige med ikke at støde Ånden. På min mission opdagede jeg efter en uge eller to, at jeg kunne glemme det derhjemme, og Guds Ånd opmuntrede mig. Ånden drages af frihed og glæde, men bliv ikke overstadige ... Bed altid om, at I må have Guds Ånd hos jer fra isse til tå.¹³

De ældster, der arbejder i vingården, må aldrig tabe det af syne, at de er ambassadører for himlen, at de er budbringere af gode tidender til mennesker, der ikke kender Herren ...

Da profeten Joseph Smith sendte de første ældster ud til et fremmed land, forudså han den modtagelse, de ville få, og han sagde til dem, at relativt få ville tage imod dem som Guds tjenere, de fleste ville afvise dem og ikke vise deres budskab nogen opmærksomhed. Dette har været Guds tjeneres lod fra tidernes morgen, og vi må være tilfredse med resultaterne af samvittighedsfuldt arbejde, også selv om det gennem os blot er få, som er kommet til kundskab om sandheden ...

Jeg håber og beder til, at ingen arbejdende ældste ... vil glemme, hvem han er og give efter for verdens fristelser. Der findes kun en sikker måde at styre uden om dem på, og det er ved bevidst at undgå ondt, ja i enhver skikkelse. Fristelser vil I møde i en eller anden form. Det er agendaen for fjenden af vores frelse, men det er Israels ældsters opgave at hæve sig over fristelse, og for at kunne gøre dette med held må de bevare sig uplettede af verden ... For så vidt de udvikler og nærer ånden i deres mission og indser vigtigheden af deres høje kald fra Jesus Kristus og lever i ånden af samme, vil de være i stand til at vejlede og redde mennesker, afspejle himlens lys for dem og være ulig noget andet menneske; men hvis de træder ind på fjendens område og tager del i verdens ånd, bliver de

berøvet deres styrke og bliver ligesom andre mennesker, og de er ikke egnede til andet end at vende hjem og søbe i den faldnes sorg og forvolde hjertesorg hos deres kære på grund af deres tilstand ... For så vidt at de fortsat søger Herren i ydmyghed og alene har øjet henvendt på hans ære og herlighed og i deres hjerte higer efter menneskesjælenes frelse og gør alt, hvad de kan, for at tilvejebringe deres frelse, vil de nyde glæde hævet over enhver beskrivelse for deres arbejde i kødet, og de vil til sidst blive delagtige med Faderen og Sønnen i ting, som er for store og herlige for dødelige at begribe eller fatte¹⁴ (se forslag 4 og 5 på s. 231).

Hjertet fryder sig, når vi hjælper andre til at modtage evangeliets fylde.

Vi antager ... fra vores side, at for at udføre dette værk kræves stor tålmodighed, tro, flid, nidkærhed, ihærdighed og udholdenhed, som nødvendigvis må udøves og udvises. I de byer ... hvor tusindvis med tiden modtog evangeliet, blev der i adskillige tilfælde tilbragt måneder med tilsyneladende frugtesløst arbejde, inden en passende opmærksomhed og overholdelse af disse principper kunne tilvejebringes ... Vi må i nogle tilfælde ikke blot bruge måneder, men endog år; men vi føler os forsikrede om, at vi til sidst gennem tro, bøn og Herrens velsignelse vil overvinde alle disse vanskeligheder til Guds hæder og herlighed, og desuden vil vi selv have glæden ved at vide, at vi har *gjort vores pligt*, og vore klæder er uplettede af menneskenes blod.¹⁵

Ved en lejlighed, inden jeg tog videre til Italien, besøgte jeg konferencerne i Manchester, Macclesfield, Birmingham, Cheltenham, London, Southampton og i Sydengland. Jeg havde fornøjelsen af at møde mange af dem, jeg havde været med til at føre ind i Kirken otte år tidligere; og jeg behøver vel næppe at fortælle jer, at mødet med disse mennesker var en sand glæde, som altid har været en fryd at tænke på. Apostlen Johannes sagde i sin tid: »Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet; for vi elsker brødrene. Den, der ikke elsker, bliver i døden« (1 Joh 3:14). Denne kærlighed, der findes i hjertet hos missionærældster fra vores kirke til mennesker i verden, som er dem relativt fremmede, samt den kærlighed, som mennesker, der har fået evangeliets budskab, føler for de ældster,

som bragte det, er i sig selv et tilstrækkeligt vidnesbyrd til at overbevise det ærlige hjerte om, at kilden er guddommelig, og at Gud er med os. Denne hellige følelse, som vækkes i os af Helligånden, har allerede udskilt os som et folk fra resten af den menneskelige familie; og det er denne følelse, som vil revolutionere hele verden og overbevise det ikke-troende menneske om, at Gud ikke alene er Fader til os alle, men at vi er hans venner og tjenere.¹⁶

Jeg har viet mit liv til at tjene Herren; *alt* har jeg lagt på offeralteret, så jeg kan ære ham, gøre hans vilje på antagelig vis og forkynde livets principper blandt menneskenes børn. Når jeg tænker over fortiden og ser, hvordan Herrens hånd på forunderlig vis har åbnet en udvej for mig og udover enhver forventning har hjulpet mig i alt omkring disse missioner, så føler jeg mig dobbelt så tilskyndet til at stræbe fremad i fremtiden; mit sprog kan ikke beskrive den dybe taknemlighed, mit hjerte rummer, for hans velsignelser. Må den Højstes velsignelser udøses over de brødre og hellige, hvis gavmilde sjæl og interesse for Guds værk har vist sig i disse missioner med samme gavmildhed, og når de engang skal høre lyden af tusinder og titusinder fra disse folkeslag råbe den Almægtiges pris for åbenbaringens lys, så vil deres hjerte også fryde sig i glad forvisning om, at de spillede en rolle i tilvejebringelsen af denne herlige forløsning¹⁷ (se forslag 6 på s. 231).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Læs s. 221-223 og tænk over Lorenzo Snows svar på spørgsmålet: »Hvorfor er jeg her?« Hvordan kan dette spørgsmål påvirke alle Kirkens medlemmer i vore muligheder for at dele evangeliet med andre?
2. Tænk over præsident Snows råd i afsnittet, der begynder øverst på s. 224. Tænk over, hvordan du kan følge dette råd og hjælpe en person med at finde sand glæde.
3. Præsident Snow fortalte om ofre, som han og andre havde ydet for at forkynde evangeliet (s. 224-226). Hvilke eksempler har

du set på mennesker, som har ofret for at forkynde evangeliet? Hvorfor tror du, at mennesker er villige til at yde disse ofre?

4. Hvordan kan tilsagnene på s. 226-227 hjælpe en fuldtidsmissionær? Hvordan kan de hjælpe os hver især, når vi fortæller om evangeliet? På hvilke måder kan vi bruge denne lære til at hjælpe nogen, som tvivler på, hvorvidt de skal tjene på en mission?
5. Når du genlæser præsident Snows råd på s. 228-229, så tænk over, hvordan det gælder for alle medlemmer af Kirken. For eksempel: Hvad tror I, det betyder at »glemme sine egne interesser«? På hvilke forskellige måder kan vi finde ind til »ethvert menneskeligt hjerte«?
6. Læs det sidste afsnit i kapitlet, hvor præsident Snow fortæller om den varige glæde ved missionering. Hvornår har du oplevet glæden ved missionering? Hvorfor har vi sommetider brug for at være tålmodige, inden vi fuldt ud kan opleve denne glæde?

Skrifstedshenvisninger: Alma 26:1-8, 35-37; L&P 12:7-8; 18:10-16; 84:88

Til underviseren: »Bed deltagerne om at vælge et afsnit og læse det i stilhed. Tilskynd dem til at samles i grupper på to eller tre personer, der valgte det samme afsnit, og tale om det, de lærte« (fra s. vii i dette hæfte).

Noter

1. Journal and Letterbook, 1836-1845, Church History Library, s. 33; se også »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. juli 1901, s. 22.
2. »The Grand Destiny of Man«, s. 22.
3. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 48.
4. »Letter from President Snow«, *Millennial Star*, 12. sep. 1901, s. 595.
5. *Deseret News*, 15. maj 1861, s. 82.
6. *Deseret News*, 11. mar. 1857, s. 3; i den originale kilde er s. 3 ukorrekt angivet som s. 419.
7. I »Scandinavians at Saltair«, *Deseret Evening News*, 17. aug. 1901, s. 8.
8. I »Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave«, *Millennial Star*, 29. aug. 1887, s. 549.
9. I »Report of the Funeral Services Held over the Remains of Daniel Wells Grant«, *Millennial Star*, 20. juni 1895, s. 386.
10. I Conference Report, apr. 1901, s. 2-3
11. *Deseret News*, 12. maj 1894, s. 637.

12. »Instructions to Missionaries«, *Improvement Era*, Dec. 1899, s. 126-129; Lorenzo Snow kom med dette råd til brødre, som lige var blevet kaldet til at tjene som missionærer for Den Gensidige Uddannelses Forening (GUF). Hans tale er indeholdt i *Improvement Era* med forklaringen om, at den var »fuld af nyttige råd og vejledning til alle, der arbejder for sagen«.
13. I *Journal History*, 9. apr. 1862, s. 4.
14. »Letter from President Snow«, s. 595-596.
15. »The Malta Mission«, *Millennial Star*, 5. juni 1852, s. 237.
16. »Letter from President Snow«, s. 595.
17. »Address to the Saints in Great Britain«, *Millennial Star*, 1. dec. 1851, s. 365.

Guds rige går fremad

»Det tilkommer dem, som vedstår at være engageret i Guds værk at fortsætte; at gå frem ... Så længe der er skridt fremad, der skal tages, så skal det skridt tages.«

Fra Lorenzo Snows liv

I 1844, mens Lorenzo Snow udførte en opgave i det østlige USA, fandt han ud af, at profeten Joseph Smith og hans bror, Hyrum, havde lidt martyrdøden. Han sagde: »Nyheden om denne sørgelige begivenhed kom totalt uventet og ramte mig med en dyb forbløffelse og sorg, som intet sprog kan udtrykke.« Efter instruktion fra De Tolv Apostles Kvorum traf han forberedelser til at vende hjem til Nauvoo i Illinois.¹

Han mindedes senere: »Mens Joseph levede, var der nogle, der tænkte, at denne kirke ikke kunne gå frem uden Josephs vejledning, og da tiden kom, hvor han gennem sit martyrium gik fra denne verden til åndeverdenen, var hellige over hele Guds rige meget urolige. Det var noget uventet. De havde ingen anelse om, hvordan tingene ville fortsætte derefter. Ansvar for at lede Kirken hvilede derpå på De Tolv Apostles Kvorum; og gennem Guds velsignelser til dem og med inspirationens ånd i deres hjerte og under den Almægtiges vejledning gik riget fremad.«²

Kirkens anden præsident, Brigham Young, døde i 1877, efter at have ledet Kirken i 33 år. Ældste Lorenzo Snow, der dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, var endnu engang vidne til et skifte i Kirkens tidlige lederskab. Han sagde senere, at præsident Youngs »død var kommet uventet. De hellige var ikke forberedt på det. Og alligevel gik Guds rige frem.«³

Da John Taylor, Kirkens tredje præsident, døde i 1887, forsikrede ældste Snow de hellige om, at »Herren har anset det for passende

Præsident Snow vidnede om gengivelsen af evangeliet gennem profeten Joseph Smith.

at kalde vores elskede bror, præsident Taylor, til sig, væk fra denne verdens lidelse og martyrier, og Kirken går stadig fremad.«⁴

I 1898, omtrent elleve år efter at have trøstet de hellige ved præsident Taylors begravelse, havde Lorenzo Snow selv brug for trøst. Han virkede på det tidspunkt som præsident for De Tolv Apostles Kvorum. Præsident Wilford Woodruff virkede som præsident for Kirken, og hans fysiske helbred svigtede. Præsident Snow vidste, at han i henhold til den fastlagte rækkefølge i præsidentskabet skulle præsidere over Kirken, hvis han levede længere end præsident Woodruff. En aften følte han sig særligt tynget af denne mulighed. Han følte sig utilstrækkelig til at påtage sig lederskabet af Kirken, og han gik alene ind i et værelse i templet i Salt Lake City for at bede. Han bad Gud om at lade præsident Woodruff leve, men han lovede også, at han ville udføre enhver pligt, som Gud krævede af ham.

Præsident Woodruff døde den 2. september 1898 ikke længe efter præsident Snows inderlige bøn i templet. Præsident Snow var i Brigham City, ca. 100 kilometer nord for Salt Lake City, da han modtog meddelelsen. Han traf forberedelser til at rejse til Salt Lake City med toget samme aften. Da han ankom, gik han igen ind i et værelse i templet for at bede alene. Han udtrykte sin utilstrækkelighedsfølelse, men også sin villighed til at udføre Herrens vilje. Han bad om vejledning og ventede på svar, men der kom intet. Så gik han ud af værelset.

Da han kom ud i den store forhal, modtog han det svar – og den bekræftelse – han havde søgt. Foran ham stod den opstandne Frelser, som fortalte ham, hvad han skulle gøre. Præsident Snow fortalte senere sit barnebarn, Alice Pond, om denne oplevelse. Alice skrev den samtale ned, som hun havde haft med sin farfar i templet i Salt Lake City.

»I den store korridor, der fører hen til det celestiale værelse, gik jeg nogle skridt foran farfar, da han standsede mig og sagde: ›Vent lidt, Allie, der er noget, jeg gerne vil fortælle dig. Det var lige her, at Herren Jesus Kristus viste sig for mig efter præsident Woodruffs død. Han gav mig besked om at reorganisere Kirkens Første Præsidentskab med det samme og ikke vente, som det var sket efter de forrige præsidenters død, og at jeg skulle efterfølge præsident Woodruff.‹

Så trådte farfar et skridt nærmere, rakte sin venstre hånd frem og sagde: »Han stod lige her, omtrent en meter over gulvet. Det så ud som om, at han stod på en massiv guldplade.«

Bedstefar fortalte mig, hvilken herlig person Frelseren er og beskrev hans hænder, fødder, ansigt og smukke, hvide klæder, der alle var så strålende hvide og klare, at han knap kunne se på ham.

Så trådte farfar et skridt nærmere, lagde sin højre hånd på mit hoved og sagde: »Kære barnebarn, jeg vil gerne, at du husker, at dette er din farfars vidnesbyrd, og du hørte, at han af egen mund fortalte dig, at han rent faktisk så Frelseren her i templet og talte med ham ansigt til ansigt.«⁵

Det, at Frelseren besøgte præsident Snow, var en hellig bekræftelse af en sandhed, som han havde kendt i mange år – nemlig at Jesus Kristus er overhoved for Kirken. Inspireret af denne sandhed vidnede præsident Snow ofte om, at Kirken fortsat ville gå fremad på trods af modstand. Han udtrykte sin taknemlighed for privilegiet af at deltage i fremgangen for Herrens sidste dages-værk. Ved generalkonferencen i oktober 1898, hvor han blev opretholdt som præsident for Kirken, sagde han: »Lad os beslutte i hjertet, lad os indvendigt vidne for Herren, at vi vil blive et bedre folk, et mere forenet folk ved vores næste konference, end vi er i dag. Denne bør være følelsen og beslutningen hos enhver mand og kvinde, der er til stede i denne højtidelige forsamling. Jeg føler i mit hjerte, at jeg vil prøve at være mere hengiven, end jeg tidligere har været for Guds riges interesser og i at udføre hans planer.«⁶ (se forslag 1 på s. 242).

Lorenzo Snows lærdomme

Som opfyldelse af profeti har Herren genoprettet sin kirke på jorden.

Som en Guds tjener vidner jeg om åbenbarelse af hans vilje i det 19. århundrede. Den lød ved hans egen røst fra himlen, gennem personlig åbenbaring af hans Søn og hellige engles betjening. Han befaler alle folk overalt at omvende sig, at opgive deres onde forehavender og uretfærdige ønsker, at lade sig døbe ved nedsænkning til forladelse for deres synder, så de kan modtage Helligånden og indgå i fællesskab med ham. Han påbegyndte forløsningsværket,

*Brødre og søstre, Gud har oprettet sin kirke og rige på jorden
til gavn og velsignelse for den menneskelige familie.*

som forudsagt af alle de hellige profeter, vismænd og seere fra alle tider og af alle racer.⁷

Mormonisme, et øgenavn for de sidste dages helliges religion, påstår ikke at være noget nyt, undtagen for denne generation. Den hævder at være den oprindelige frelsesplan, indstiftet i himlen, før denne jord blev til og åbenbaret fra Gud til menneskene i forskellige tidsaldre. At Adam, Enok, Noa, Abraham, Moses og andre fordums værdige havde denne religion successivt, i forskellige uddelinger, det tror vi som folk sandelig på ... Kort fortalt er mormonisme den oprindelige kristne religion, der er genoprettet, det oldgamle evangelium, der er kommet tilbage – denne gang for at indvarsle den sidste uddeling, indlede begyndelsen til tusindårsriget og færdiggøre arbejdet med forløsningen af denne planet.⁸

Vi kan se den Almægtiges hånd i grundlæggelsen af et rige, som blev omtalt for længe siden af profeten Daniel – et rige, som skal vokse og sprede sig til det fylder hele jorden (se Daniel 2:44), hvor lys og intelligens skal være så udbredt, at det ikke længere vil være nødvendigt for noget menneske at sige til sin bror: »Kend Herren!« For alle kender mig, fra den mindste til den største, siger Herren« (se Jer 31:34), og hvor Herrens Ånd skal udgydes over alt kød i en sådan grad, at deres sønner og døtre skal profetere, deres gamle have drømme, deres unge skal se syner (se Joel 3:1), og ingen skal forvolde ondt eller ødelæggelse på Herrens hellige bjerg (se Es 11:9) ⁹ (se forslag 2 på s. 242).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er bygget på en sikker grundvold, og den vil fortsætte med at gå frem trods modstand.

Brødre og søstre, Gud har oprettet sin kirke og sit rige på jorden til gavn og velsignelse for hele den menneskelige familie for at lede dem ind på sandhedens sti, forberede dem til ophøjelse i hans nærhed og på hans herlige tilbagevenden og rige på jorden. Hans planer vil blive udført trods al den modstand, som kan opbydes af ugudelige mennesker og mørkets kræfter. Alt som står i vejen for dette værk, vil blive ryddet af vejen. Intet vil være i stand til at modstå hans kraft, men alt, som han har bestemt, vil blive fuldført helt

og aldeles. Guds kærlighed til sit folk vil fortsætte og holde stand, og de skal triumfere i hans vælde.¹⁰

Skal vi så tale om, at dette rige skal ødelægges! ... Hvorfor, I kan lige så godt prøve at rive stjernerne ned fra himmelhvælvingen eller månen eller solen ud af deres bane! Det kan aldrig lade sig gøre, for dette er den Almægtiges værk.¹¹

Guds rige rykker frem med styrke og kraft og med stor og strålende succes.¹²

Dette værk er bygget på en sikker grundvold, grundlagt på tidernes klippe ... Uanset hvem, der er faldet fra på vejen, og hvis tro der forliste, så vil Kirken gå frem.¹³

Kirken vil bestå, for den hviler på et fast grundlag. Den er ikke menneskeskabt, den stammer ikke fra et studium af Det Gamle Testamente eller Det Nye Testamente, den er ikke et resultat af indlæring, vi har modtaget på et universitet eller et seminarium, men den er kommet direkte fra Herren. Herren har vist os den gennem princippet om Helligåndens lys, og ethvert menneske kan modtage den samme ånd ...

Han giver os viden om, hvad vi skal gøre, for så vidt vi er villige til at ofre vores liv frem for at handle stik imod den viden. Han viser os det celestiale riges hemmelighed, og han kommunikerer konstant ting til os, som vi ikke vidste noget om før. Denne viden og intelligens vokser konstant i os ...

Vi har modtaget for megen kundskab til at lade vore mål forpurre. Lad dem, som ønsker at forfølge eller forkaste mormonismen, gøre det ... Det er vores opgave at vokse i kundskab om Gud, holde Guds befalinger, være trofaste og fortsætte med at vokse og blive mere og mere fuldkomne, efterhånden som vi bliver ældre¹⁴ (se forslag 3 på s. 242).

**Vi er Guds folk, og han vil beskytte os, når vi
går fremad og gør alt, som han fordrer.**

I mange tilfælde ... hvor udslettelsen af Guds folk syntes uundgåelig, og der ingen udvej var ... dukkede der pludselig noget eller nogen op til deres undsætning, som afvendte den forestående

udslettelse. Dette så vi i tilfældet med israelitterne, der blev ledet af Moses. Da de kom til Det Røde Hav med egypternes hær i hælene, klar til at udrydde dem, syntes der ikke at være nogen udvej, men i selv samme øjeblik udfrielsen var påkrævet, se da viste den sig, og de blev udfriet (se 1 Mos 14:10-25).

Sådan har det været, og sådan vil det altid være med os. Selvom vore vanskeligheder måtte synes store, vil der alligevel blive sørget for en udvej, hvis vi udfører de pligter, der påhviler os som Guds børn. Men i fremtiden kan det blive nødvendigt – og dette er en pointe, som jeg ønsker at fremhæve – for nogle af de hellige at handle som dronning Ester, og være villige til at ofre alt, hvad der kræves af dem med det formål at udvirke udfrielse for de sidste dages hellige.

Først og fremmest bør vi vide, at vi er Guds folk ... Det er vores opgave at gå frem som Ester, og være villige til at risikere alt for folkets frelse. Da hun tog opgaven på sig, sagde Ester: »Skal jeg dø, så lad mig dø!« (se Est 4:3-16) ... Men Guds folk vil ikke blive udryddet. Der vil altid være en vædder i krattet til deres udfrielse (se 1 Mos 22:13) ...

Herren har sagt: »Jeg har besluttet i mit hjerte ... at jeg vil afprøve jer i alt, om I vil forblive i min pagt, selv til døden, så I kan findes værdige. For hvis I ikke vil forblive i min pagt, så er I mig ikke værdige« (se L&P 98:14-15). Vi har noget at leve for, og vi har alt at dø for. Men disse sager handler ikke om død. Der er frelse, og der er liv, hvis Guds folk – de som kalder sig efter Herren Jesu Kristi navn – vil holde hans bud og handle udadledigt for ham. Det er ikke en del af den Almægtiges plan at lade sit folk udrydde. Hvis vi handler ret og holder hans bud, vil han helt sikkert udfri os af vore vanskeligheder¹⁵ (se forslag 4 på s. 242).

Tiden er inde til at ydmyge os for Gud og udføre det værk, som han har betroet os.

For dem, der vedstår sig at være engageret i hans værk, er opgaven at bevæge sig fremad, gå fremad ... uden at knurre eller at skulle nødes til det; så længe der er et skridt fremad at tage, så skal det skridt tages.¹⁶

Tiden er nu inde for de sidste dages hellige til at ydmyge sig for den Almægtige ... Tiden er nu inde for de sidste dages hellige til at finde ud af, hvad det er, de har forpligtet sig til, det er på tide, at de sidste dages hellige omvender sig fra deres synder og tåbeligheder og påkalder den Almægtige, så hans hjælp kan gives ... så vi kan gå fremad og fuldføre det store værk, som han har betroet i vores varetægt.¹⁷

Vi er engageret i Guds værk. Fremtidsudsigterne er herlige, men lad os i alt vi gør, huske, at vi er Guds tjenere, og udfører hans vilje. Lad ikke vores retskaffenhed lide skade, men lad os vores tro øges gennem hele livet. Jeg ville være tilfreds med at bidrage der, hvor Forsynet har sat mig, og spørge Herren, hvad jeg kan gøre for at hjælpe med at opbygge Guds rige derfra og hjælpe mig med at kunne sørge for min familie.¹⁸

Vi kan øge vores kundskab, kraft og evne til at opbygge Guds rige på jorden, hvilket opnås gennem vores flid, ydmyghed og trofasthed mod de pagter, vi har indgået.¹⁹

På grund af vores uvidenhed eller manglende forståelse af Herrens veje og hans hensigter kan det ske, at vi på vores færd fremad med at udføre programmet sommetider kommer til et sted, hvor vi gør holdt. Men rent faktisk er der ikke sådanne ting indlagt i programmet, og det kan der ikke være, så længe folk fortsætter med deres arbejde og sætter deres lid til Guds løfter ...

Lad enhver mand være trofast og meget flittig til at holde Guds bud og fremelske ønsket om at gøre godt omkring sig, og hvis vi, når vi ser tilbage, opdager, at vi ikke har handlet helt i overensstemmelse med vores samvittighed og pligt, så lad os godtgøre det for Gud og mennesker, så vi kan være beredte på enhver ting, der måtte ske. Lad arbejdet med at bygge templer og kirker fortsætte; lad os fortsætte med at uddanne vore børn og opfostre dem i frygt for Herren, og lad stadig evangeliet blive bragt ud til fjerne folkeslag ...

Dette er Guds værk, og han leder dets kurs og fremgang på jorden, og dette værk bør altid ligge os stærkt på sinde; og så længe vi befinder os på pligtens sti, kan vi være sikre på at være faste,

urokkelige og opsatte på vore mål og således vise verden vores tro og hengivenhed for de sandhedsprincipper, Gud har åbenbaret ...

Herren vil sandsynligvis lægge et tungt åg på os, der vil kræve store ofre af hans folk. Spørgsmålet er så, er vi villige til at yde det offer? Dette værk er den Almægtiges værk, og de velsignelser, som vi ser hen til og som er blevet lovet, vil komme, efter vi er blevet prøvet og har bestået prøven. Jeg prøver ikke at sige til dette folk, at der foran dem ligger eller ikke ligger svære prøver, som de vil blive kaldet til at klare. For mig er spørgsmålet, om jeg er parat til at modtage og anvende enhver af de velsignelser, Herren har i vente til mig eller hans folk, på en rigtig og sømmelig måde, eller sagt på en anden måde, er jeg parat til at yde de ofre, som han måtte fordre af mig? Jeg giver ikke meget for nogen religion, som ikke er værd at leve eller dø for; og jeg giver ikke meget for den mand, som ikke er villig til at ofre alt for sin religion.

Så jeg siger til alle og en, stræb fremad! Gå fremad og se Herrens frelse, stå ikke stille²⁰ (se forslag 5 på s. 243).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på s. v-vii.

1. Gennemgå beretningen på s. 233-236. Hvad tror du, der menes med at sige, at Guds rige bevæger sig fremad? Hvilke oplevelser har hjulpet dig til at se, at Guds rige går fremad?
2. I sidste afsnit på s. 238 omtaler præsident Snow fire profetier i Det Gamle Testamente. På hvilke måder er disse profetier blevet opfyldt i dag?
3. Studér præsident Snøws lære om, hvordan Kirken går fremad trods modstand (s. 238-239). Hvordan kan denne lære hjælpe os, når folk forfølger os på grund af vores tro? Hvordan har du håndteret, at andre har opponeret mod dit vidnesbyrd?
4. Gennemgå det tredje og fjerde afsnit på side 240. Når det fordrer, at vi yder ofre, hvad kan vi så lære af Esters eksempel? I sådanne situationer, hvordan tror du så, at det hjælper os at »vide, at vi er Guds folk«?

5. I det sidste afsnit i dette kapitel råder præsident Snow medlemmerne til at opbygge Guds rige, der hvor Herren har sat dem. Hvordan hjælper forældres indsats i hjemmet med at opbygge Guds rige over hele jorden? Hvordan kan hjemme- og besøglslærere hjælpe med at opbygge Guds rige?

Skriftstedshenvisninger: Matt 24:14; Eter 12:27; Moro 7:33; L&P 12:7-9; 65:1-6; 128:19-23

Til underviseren: »Det er ofte en hjælp at begynde at tænke på en kommende lektion hurtigt efter, at du har undervist i den foregående lektion. Du vil sikkert være mest opmærksom på dem, som du underviser, og deres behov og interesser lige efter, at du har været sammen med dem« (se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 97).

Noter

1. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 79-82.
2. I »Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave«, *Millennial Star*, 29. aug. 1887, s. 549.
3. I »Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave«, s. 549.
4. I »Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave«, s. 549.
5. Alice Pond, i LeRoi C. Snow, »An Experience of My Father's«, *Improvement Era*, sep. 1933, s. 677; se også korrespondancen mellem ældste John A. Widtsøe og Noah S. Pond, Alice Armeda Snow Young Ponds ægtemand, 30. okt. 1945 og 12. nov. 1946, Kirkens Historiske Bibliotek. Alice havde i begyndelsen af tyverne fået sin begavelse og var blevet beseglet til sin ægtemand, da præsident Snow delte denne oplevelse med hende i templet.
6. Conference Report, okt. 1898, s. 55.
7. »Greeting to the World by President Lorenzo Snow«, *Deseret Evening News*, 1. jan. 1901, s. 5.
8. »Mormonism by Its Head«, *The Land of Sunshine*, okt. 1901, s. 252.
9. *Deseret News*, 24. jan. 1872, s. 597.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 4. okt. 1898, s. 1.
11. *Deseret News*, 24. jan. 1872, s. 598.
12. *Deseret News*, 4. nov. 1893, s. 609.
13. *Millennial Star*, 12. maj. 1890, s. 293; fra en detaljeret omskrivning af en tale af Lorenzo Snow fra generalkonferencen i april 1890.
14. I Conference Report, apr. 1900, s. 3-4
15. *Deseret News*, 22. nov. 1882, s. 690.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27. juni 1882, s. 1.
17. *Deseret News*, 22. nov. 1882, s. 690.
18. Fra Journal History, 11. juli 1865, s. 2.
19. *Deseret News*, 15. maj 1861, s. 82.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27. juni 1882, s. 1.

*Selv efter de store manifestationer i templet i Kirtland,
faldt mange hellige i Kirtland fra.*

Elsk Gud mere end vi elsker verden

»Vi må nå op ... på et højere niveau: vi må elske Gud mere, end vi elsker verden.«

Fra Lorenzo Snows liv

Kort tid efter Lorenzo Snow var blevet døbt og bekræftet i Kirtland i Ohio, vendte et antal sidste dages hellige, inklusive nogle ledere i Kirken, sig mod profeten Joseph Smith. Ifølge Lorenzo Snow blev denne apostasi affødt af spekulation eller med andre ord, usædvanlige og risikable forretninger i håb om hurtigt og stort afkast. Blændede af ønsket om verdens timelige ting vendte folk sig væk fra evangeliets bestandige velsignelser.

Omkring 50 år senere talte præsident Snow, som dengang var præsident for De Tolv Apostles Kvorum, til en gruppe sidste dages hellige i Logan i Utah. Han fortalte om den modstand, han havde set i Kirtland, og advarede dem om, at de snart ville opleve lignende prøver. »Noget nærmer sig i hast, som vil prøve jer, måske på en måde, som I aldrig er blevet prøvet før,« sagde han. »Alt, hvad der er nødvendigt for os at gøre nu, er at se, hvor vore fejl og svagheder ligger, hvis vi har nogen. Hvis vi ikke har været trofaste i fortiden, så lad os forny vore pagter med Gud og gennem faste og bøn beslutte, at vi vil opnå tilgivelse for vore syndere, så den Almægtiges Ånd må hvile på os, så vi måske kan undslippe de voldsomme fristelser, der nærmer sig. Sorte skyer tårner sig op. I så, hvad resultatene af denne spekulationsånd var i Kirtland. Så vær forsigtige.«¹

Eftersom præsident Snows advarsel også gælder de sidste dages hellige i dag, er meget af hans tale inddraget i dette kapitel. Han sagde: »Måske kan nogle få ord om vores forhold på den tid i Kirtland vise sig at være til gavn for os i fremtiden – måske kan vi lære noget af dem«² (se forslag 1 på s. 251).

Lorenzo Snows lærdomme

Når folk lader verdslighed gennemtrænge deres hjerte og sind, vender de ryggen til evige principper.

Jeg husker meget klart de svære tider, vi oplevede i Kirtland ... hvor Guds profet boede, hvor Gud selv, ja Jesus, Guds Søn, viste sig for ham i al sin herlighed. Han stod på brystværnet af talerstolen i templet, som var bygget efter befaling. Under hans fødder var der et flisegulv af det pure guld i en farve som rav. Hans hår var hvidt som den rene sne. Hans ansigt strålede klarere end solen i al sin styrke. Hans stemme var som lyden af brusende vande (se L&P 110). Denne vidunderlige manifestation fandt sted i det tempel, der var blevet rejst til hans ære. Jeg var i Kirtland på det tidspunkt, hvor vi gennemlevede nogle ting, som jeg sommetider tænker, at vi er begyndt at gentage. Forholdene omkring de sidste dages hellige var på det tidspunkt af en besynderlig natur; i det mindste var den effekt, de havde på folket, af en besynderlig karakter ... På det tidspunkt hærgede der en spekulationsbølge blandt folk i dette land. Der var pengespekulationer, bankspekulationer, spekulationer i jord, spekulationer i byggelodder og alle mulige andre typer af spekulationer. Denne spekulationsånd opstod ude i verden og skyllede ind over de hellige som en stor eller rivende strøm, og mange faldt og faldt fra Kirken.³

Nogle af de hellige i Kirtland begyndte at spekulere; de glemte deres religion, de glemte de principper, de havde fået åbenbaret, og mange af dem faldt ind i tidsånden og blev revet med af spekulation. Der opstod vanskeligheder – misundelse og kiv – og Herren, der var misfornøjet med dem, bragte ødelæggelse i deres midte, og folket blev splittet.⁴

Lige inden dette store frafald havde Herren udøst vidunderlige velsignelser over folket. Evangeliets gaver var blevet udøst i bemærkelsesværdig udstrækning – i evighedens fylde. De havde besøg af engle. Som jeg nævnte før, havde Guds Søn talt med sine tjenere. Ved indvielsen af templet var velsignelserne, som folket modtog, forunderlige. I den tid, hvor Guds milde gaver blev givet os så gavmildt, deltog jeg selv i forskellige møder i templet. Vi havde bønnemøder, vidnesbyrds møder, og de vidnesbyrd, som brødrene

og søstre kunne bære, var vidunderlige. De profeterede, de talte i tunger og kunne udlægge tungemål i bemærkelsesværdig grad. Disse velsignelser var næsten universelle blandt folket i Kirtland. Dengang var de hengivne; de følte, at de kunne ofre alt, hvad de ejede. De følte, at de næsten dvælede i Guds nærhed, og det var naturligt, at de følte således under en sådan forunderlig indflydelse.

Alle disse velsignelser og mange andre, som jeg ikke har tid til at nævne, nød de sidste dages hellige godt af lige før den tid, da denne spekulationsånd begyndte at gennemtrænge folks hjerte. Man kunne have troet, at ingen fristelse kunne have overvundet de hellige efter at have modtaget disse vidunderlige tilkendegivelser. Men det gjorde den, og den spredte dem for alle vinde.

Hvor enestående det end måtte synes, så gennemtrængte denne ånd af spekulation De Tolv Apostles Kvorum og De Halvfjerds' Præsidium; der var faktisk ikke noget kvorum i Kirken, som ikke blev mere eller mindre berørt af denne spekulationsånd. Efterhånden som den tog til, fulgte uenigheden. Brødre og søstre begyndte at bagvaske og skændes med hinanden, fordi de havde forskellige interesser.

Vil dette blive tilfældet med de sidste dages hellige, jeg taler til nu? Jeg frygter, at det er på vej, men hvorvidt det kommer til at påvirke jer, er ikke op til mig at sige. I vil dog opleve det, og måske er det nødvendigt, at I gør ...

Halvdelen af De Tolv Apostles Kvorum faldt for denne onde indflydelse i Kirtland. Det var denne spekulation, denne kærlighed til guld – verdens gud – som affødte dette bedrøvelige resultat. Og hvis det havde den påvirkning på dem, som besad det højeste præstedømme på jorden, hvordan vil det så påvirke os, som måske ikke har den intelligens, viden og erfaring, som de havde? ...

I er et godt folk ... Gud elsker jer. Han fryder sig over jeres retfærdighed, og han ønsker ikke en gentagelse af de episoder ... man så i Kirtland. Det er der ingen grund til. Vi sidder selv inde med kraften til at redde os fra de ting, som splittede de hellige i Kirtland og væltede halvdelen af De Tolv. Herren ønsker ikke at skulle vidne lignende episoder i disse sidste dage.⁵

De sidste dages hellige bør være alt for vise og intelligente til at falde i fælder af den art. Det kan ikke svare sig. Det kan ikke svare sig for et menneske at vende ryggen til disse herlige principper og de ting, som er modtaget fra de evige verdener – at vende ryggen til dette og glide ind i og hengive sig til verdens værdiløse ting, det vil ikke gavne os. Uanset hvilken fristelse, der måtte møde os, eller som vi står over for nu, bør vi lære af historien og ikke lade os overvinde, for det vil vi fortryde bitterligt⁶ (se forslag 2 på s. 251).

Vi har indgået pagt om at udskille os fra verden og indvie os selv til Guds rige.

Verdens gud er guld og sølv. Det er den gud, verden tilbeder. Det er almagt for dem, selvom de måske ikke er villige til at indrømme det. Nu har Gud i sin forudseenhed udformet det således, at de sidste dages hellige bør vise, hvorvidt de er kommet til kundskab om Guds visdom og magt, så de ikke kan overvindes af verdens gud. Det er et punkt, vi må nå frem til. Vi må nå frem til en anden standard, et højere niveau: Vi må elske Gud mere end vi elsker verden, mere end vi elsker guld og sølv, og elske vores næste som os selv.⁷

Hvis vi ... ikke holder de pagter, vi har indgået, det vil sige, bruger vores tid, talenter og evner til at opbygge Guds rige på jorden, hvordan kan vi så med rimelighed forvente at komme frem i den første opstandelses morgen, hvis vi ikke kendes fra det store forløsningsværk? Hvis vi i vores adfærd, vaner og handlinger efterligner ... verden, og dermed kendes som af verden, tror I så, mine brødre, at Gud vil skænke os de velsigner, vi ønsker at arve? Det kan jeg godt fortælle jer, at han ikke vil! ... Vi er nødt til at bygge os selv op i himmelsk retfærdighed og så Guds retfærdighed i vores hjerte. Herren sagde til profeten Jeremias: »Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk« Jer 31:33. Det er det Herren prøver at gøre, og det vil han opnå hos os, hvis vi tilpasser os hans vilje.⁸

I disse tider med korrupsion og ugudelighed i verden, takker jeg Gud for, at vi har hellige og retskafne mænd og kvinder, som tilegner sig de store talenter, som Gud har skænket dem, til hans pris og ære. Og lad mig desuden sige, at der er tusindvis af dydige og hæderlige mænd og kvinder, som Herren har samlet rundt i verden, som også

er villige til at indvie deres tid og talenter for at bistå i udførelsen af Guds værk til gavn for hans børn⁹ (se forslag 3 på s. 251).

Vi følger Frelserens eksempel, når vi nægter at bytte evighedens herlighed for verdens rigdom.

I kan forvente ... at møde hindringer på livets vej, som vil prøve jer til det yderste, og nogle af jer vil fristes til at vige fra sandhedens og ærens sti og ligesom Esau føle lyst til at ofre evighedens herlighed for nogle få øjeblikkes tilfredsstillelse og glæde (se 1 Mos 25:29-34); når det sker ... så grib jeres mulighed for at følge Frelserens eksempel, der, da han blev tilbudt verdens herlighed, hvis han ville gøre noget tåbeligt, svarede fristeren: »*Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene*« (se Luk 4:5-8).¹⁰

Når jeg tænker over livet, synes denne verden kortvarig sammenlignet med evigheden; vores intelligens, vores indre guddommelighed har altid eksisteret, den blev aldrig skabt, og den vil altid eksistere gennem al evighed (se L&P 93:29). I lyset af disse kendsgerninger klæder det som intelligente væsener os at indse, at dette liv afsluttes på nogle få dage, derefter følger evigt liv; og i samme forhold som vi har holdt budene, vil vi have en fordel frem for dem, som ikke gjorde det.¹¹

Evangeliet knytter tilhængernes hjerte sammen, det gør ikke forskel, det skelner ikke mellem rig og fattig, som individer er vi alle forpligtede til at udføre de pligter, som hviler på os ... Lad mig stille spørgsmålet: Hvem ejer noget, hvem kan virkeligt og sandfærdigt kalde noget af denne verdens gods for sit? Det kan jeg ikke, jeg er blot forvalter over lidt, og brugen og fordelingen står jeg til regnskab for hos Gud. De sidste dages hellige har modtaget evangeliets lov gennem åbenbaring fra Gud, og den er så enkelt skrevet, at alle kan forstå den. Og hvis vi forstod og fattede den position, som vi indtog, da vi indgik pagt gennem dåb til syndernes forladelse, så må vi stadig være bevidste om, at den lov fordrer, at vi *først* søger Guds rige, og at vores tid, talenter og evner skal bruges til gavn for dets fremme (se Matt 6:33; 3 Ne 13:33). Hvis det ikke forholder sig således, hvordan kan vi så herefter forvente, når denne jord skal gøres til hjem for Gud og hans Søn, at vi kan arve evigt liv og regere med ham?

Ligesom den rige, unge mand, der talte med Frelseren, (se Matt 19:16-22), er nogle mennesker i dag fristede til at vende sig væk fra dem, der har behov for hjælp.

Hvem tilkommer det at sige, at den rige eller den, der har mange talenter, har bedre håb eller udsigt til at arve disse velsignelser end den fattige, eller den som kun har ét talent? Som jeg forstår det, så er den mand, der arbejder på værkstedet, hvad enten det er som skrædder, tømrer, skomager eller andet produktivt, og som lever efter evangeliets lov og er ærlig og trofast i sit kald, akkurat lige så berettiget til at modtage disse og alle øvrige velsignelser i den nye og evigtvarende pagt som enhver anden mand. Gennem sin trofasthed skal han arve troner, riger og magt, og hans børn skal blive så talrige som himlens stjerner eller sandet ved havets bred. Hvem, spørger jeg, har lysere fremtidsudsigter end dette?¹² (se forslag 3 på næste side).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på side v-vii.

1. Tænk over beretningen på side 245-246. Hvad er det ved verdslighed, der fører til, at mennesker glemmer deres religion? Hvordan kan vi tage vare på vore timelige behov uden at lade os overvinde af verdslighed?
2. Tænk over det afsnit, der begynder på side 246. Hvordan kan vores kærlighed til Gud hjælpe os til ikke at blive overmandet af verdslighed?
3. Præsident Snow belærte om, at vi har indgået pagt om at bruge vores tid, talenter og evner til at opbygge Guds rige på jorden (s. 248). Tænk over, hvad du kan gøre for at holde denne pagt.
4. Læs det sidste afsnit i kapitlet igen. På hvilke måder kan følgende sandheder hjælpe os til at holde vore pagter? Denne verden er kortvarig sammenlignet med evigheden. Ingen kan »virkeligt og sandfærdigt kalde noget af denne verdens gods for sit.«

Skriftstedshenvisninger: Matt 6:19-24; Joh 17:15; 1 Joh 2:15-17; Jakob 2:13-19; Morm 8:35-39; L&P 38:39; 63:47-48; 104:13-18

Til underviseren: Samtaler i små grupper »giver mange mennesker mulighed for at deltage i en lektion. Enkeltpersoner, der for det meste er tilbageholdende med at deltage, kan komme frem med ideer i små grupper, som de ikke ville give udtryk for foran hele klassen« (se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 181).

Noter

1. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 4. juni 1899, s. 4.	7. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 4. juni 1899, s. 4.
2. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 4. juni 1899, s. 4.	8. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 23. jan. 1877, s. 1.
3. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 4. juni 1899, s. 4.	9. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 4. juni 1899, s. 4.
4. <i>Deseret News</i> , 11. apr. 1888, s. 200; fra en detaljeret omskrivning af tale af Lorenzo Snow fra generalkonferencen i april 1888.	10. Eliza R. Snow Smith, <i>Biography and Family Record of Lorenzo Snow</i> , 1884, s. 486.
5. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 4. juni 1899, s. 4.	11. <i>Brigham City Bugler, Supplement</i> , 1. aug. 1891, s. 2.
6. <i>Deseret News</i> , 11. apr. 1888, s. 200.	12. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 23. jan. 1877, s. 1.

Da de rejste gennem staten Iowa, fik familien Snow hjælp af en person, som de havde hjulpet dagen før.

Gør godt mod andre

»Fremelsk en ånd af barmhjertighed; vær rede til at gøre mere for andre, end I ville forvente fra dem, hvis situationen var omvendt.«

Fra Lorenzo Snows liv

Lorenzo Snow og hans familie var nogle af de første sidste dages hellige, som udvandrede fra Nauvoo i Illinois. I en gruppe med andre familier drog de mod vest til staten Iowa i februar 1846. Vejrforholdene gjorde deres rejse svær – dag efter dag kæmpede de sig gennem regn, sne og mudder.

En dag under deres rejse bad et medlem af gruppen familien Snow om hjælp. Lorenzo Snow skrev i sin dagbog, at en mand »bad om lov til at sætte sin rejsekiste i min vogn, da der ikke var plads andre steder.« Vognen var »allerede godt læsset med så meget, som vi synes, vi kunne have med,« mindedes Lorenzo, men jeg »sagde alligevel, at han kunne stille den ind og slå følge med os«.

Den næste aften havde familien det, som Lorenzo kaldte »en meget ubehagelig oplevelse«. En vognaksel knækkede. Han fortalte: »Det regnede tungt, og det var ret koldt. Vi slog straks vores telt op og lavede et godt bål af valnøddetræ ... Vandet og mudderet var dybt, og vi kunne ikke komme til vognen uden at soppe rundt ... Vi var omkring 24 kilometer fra lejren og 15 kilometer fra det nærmeste hus, og ingen af os var mekanikere, så udsigten til at få vognen repareret var ikke opmuntrende.«

Helt uventet kom hjælpen fra den mand, som de havde hjulpet dagen forinden. »Jeg klagede over mit uheld,« skrev Lorenzo, »da han kom hen til mig og fortalte, at han ernærede sig som vognmager, og at han meget nemt kunne reparere min vogn ... Så snart vejret tillod det, gik bror Wilson (det var navnet på den førnævnte

person) i gang med arbejdet og lavede en vognaksel, der var meget bedre, end den der knækkede. Da vores vogn var blevet repareret, forlod vi stedet, hvor vi havde opholdt os i flere dage på grund af regn og mudder.«

For Lorenzo Snow var denne oplevelse endnu en værdifuld lektie om tjeneste og sammenhold. Han skrev i sin dagbog: »At gøre nogen en tjeneste fører ofte til, man får en anden.«¹ (se forslag 1 på s. 258).

Lorenzo Snows lærdomme

Vi er børn af den samme himmelske Fader, og vi er blevet sendt til verden for at gøre godt mod hinanden.

Vi er børn af den samme Fader i de celestiale verdener ... Hvis vi kendte hinanden, som vi burde ... ville vore sympatier være varmere, end de er for nærværende, og der ville være et ønske fra alle mennesker om at udtænke, hvordan de kunne gøre deres brødre godt, hvordan de kunne lindre deres sorg og opbygge dem i sandhed, og hvordan de kunne fjerne mørket fra deres sind. Hvis vi forstår hinanden og det forhold, som vi har til hinanden, burde vi føle anderledes, end vi gør; men denne viden kan kun opnås, når vi opnår livets Ånd, og efterhånden som vi ønsker at opbygge hinanden i retskaffenhed.²

Vi er blevet sendt til verden for at gøre godt mod andre; og ved at gøre godt mod andre, gør vi os selv godt. Dette bør vi altid huske på, ægtemand over for sin hustru, hustruen over for sine børn, børnene mod deres forældre og forældrene mod børnene. Der er altid en mulighed for at gøre godt mod andre.³

Jeg beder til Gud i Jesu Kristi navn om, at I og jeg hver dag må prøve at være bare en lille smule mere trofaste, at vi må prøve at være lidt bedre i dag, end vi var i går, at vi må prøve at have lidt mere kærlighed og hengivenhed mod vores næste. Vi har fået at vide, at loven og profeten hviler på dette: »Du skal elske Herren, din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind ...« og »Du skal elske din næste som dig selv« (se Matt 22:37-40). »Gør mod andre, som vi ønsker, de skal gøre mod os.« Dette er i

overensstemmelse med loven og profeterne (se Matt 7:12). Disse principper må og skal vi lære ... Vi bør være venner overalt og med alle. Der er ingen sidste dages hellige, der hader verden; vi er venner med verden, det er vi forpligtet til, for så vidt angår dem. Vi må lære at udstrække vores næstekærlighed og arbejde for hele menneskehedens bedste. Dette er de sidste dages helliges mission – ikke bare at holde kærligheden for os selv, men om nødvendigt sprede den til hele menneskeheden.⁴

Vær retskaffen, retfærdig og nådig, udøv en ånd af ædelhed og gudelighed i alle jeres hensigter og beslutninger – i alle jeres handlinger og al jeres færd. Fremelsk en ånd af barmhjertighed; vær rede til at gøre mere for andre, end I ville forvente fra dem, hvis situationen var omvendt. Hav ambitioner om at være stor – ikke i verdslig målestok, men i Guds øjne, og vær stor på denne måde: »*Elsk Herren, din Gud af hele din sjæl, sind og styrke, og din næste som dig selv.*« I må elske alle mennesker, for de er jeres brødre, Guds børn. Bed uophørligt for denne filantropiske ånd, denne udvidelse af tanke og følelse og for kraften og evnen til at arbejde ærligt til fremme af Messias' rige⁵ (se forslag 2 på s. 259).

Vores glæde øges, når vi hjælper andre til at finde glæde.

Vi bør nære et stærkt ønske om at gøre godt mod andre. Vi skal ikke tænke så meget på os selv. Det gode vil komme til os, hvis vi kan fokusere på andre end os selv i en vis udstrækning og prøve at gøre andre glade og føre dem lidt nærmere på Herren ... Når I er lidt triste, så se jer omkring efter en, som har det værre end jer; gå hen til vedkommende og find ud af, hvad problemet er, og prøv så at løse det med den visdom, som Gud har givet jer, og før I ved af det, er jeres tristhed borte, I føler jer lette, og Herrens Ånd hviler på jer, og alt virker lysere⁶ (se forslag 3 på s. 259).

Når vi først sørger for andre, forbedrer vi hastigt os selv.

Noget af det bedste en ung mand eller ung kvinde kan være opmærksom på i forbindelse med at prøve at have det godt, er at sørge for, at andre har det godt og ikke have noget imod at bruge

lidt tid på at hjælpe andre. Den bedste måde at forbedre os selv på er ved at arbejde hårdt for at gøre godt mod andre. Husk altid på det.⁷

I enhver form for studium er en mand nødt til at vedblive med at studere, og efter at have deltaget i et kursus må han gennemgå stoffet igen og arbejde videre for at mestre det, og han kommer aldrig til at mestre det bedre end ved at kommunikere sin kundskab, mens han er optaget af at tilegne sig den. Lad ham gå i gang med at arbejde og samle sine venner og stræbe efter at give dem samme kundskab, som han har modtaget, og så vil han opdage, at han bliver oplyst af dette på en måde, som han ikke ville have kendt til uden at have fulgt det undervisningskursus og delt den information, han er i besiddelse af, med andre. Alle, der har været skolelærer forstår, hvad jeg taler om her ...

Lad en mand huske, at der er andre, der befinder sig i mørke, som ikke er kommet så langt, hvad angår kundskab, visdom og intelligens, og lad ham dele den kundskab, intelligens og kraft med sine venner og brødre, for så vidt han er nået længere, end de er, og ved at gøre det, vil han snart opdage, at hans forstand udvikles, og at det lys og den kundskab, han har opnået, vil øges og mange-dobles endnu hurtigere ...

Hvis I ønsker at sikre jer jeres venners venskab og hengivenhed, så gå i gang og trøst dem med det lys, I har modtaget; husk, at de velsignelser er kommet fra Gud og ved at gøre det, gør I blot, hvad ethvert menneske bør gøre ...

For at et menneske kan sikre sig de højeste og største velsignelser, sikre sig den Almægtiges godkendelse og for fortsat at udvikle sig i de ting, der hører retfærdigheden til, må han gøre alt, så godt han kan. Lad ham gå til værks og være villig til at ofre til gavn for sine venner. Hvis han ønsker at opbygge sig selv, er det bedste grundlag at gøre det på at opbygge sine venner ...

Lad jeres sind oplyses, så I kan forstå og se jeres omkringværende venners interesser, og hvor det er i jeres magt at sikre goder for jeres venner, så gør det, og ved at gøre det, vil I opdage, at de ting, som I har brug for, vil tilfalde jer hurtigere, end hvis I blot

»Lad jeres sind oplyses, så I kan forstå og se jeres omkringværende venners interesser.«

arbejdede for sikre dem til jer selv, uafhængigt af jeres venners interesser. Jeg ved, at dette er et godt og vigtigt princip⁸ (se forslag 4 på s. 259).

Når vi ofrer til gavn for andre, tilegner vi os himmelske egenskaber.

Vi er nødt til at kunne mærke ... at der er andre mennesker end os; vi er nødt til at vise hensyn til andres hjerte og følelser og blive mere gudelige, end vi er nu ...

Der må finde en vis selvopofrelse sted til bedste for dem, vi omgås. Dette ser vi hos Frelseren og hos bror Joseph, og vi ser det hos vores præsident, Brigham Young. Jesus, bror Joseph og bror Brigham har altid været villige til at ofre alt, hvad de ejer, til bedste for folket. Det er det, der giver bror Brigham kraft hos Gud og

kraft blandt folket, det er denne selvopofrelse, som han viser hele tiden. Sådan er det også for andre, for så vidt de er villige til at ofre for andre. De udvikler guddommelige egenskaber, og den evige verdens velsignelser hviler på dem, og det er dem, som ikke alene vil sikre sig retten i denne verden, men de vil sikre sig evighedens velsignelser. I samme udstrækning, som I ... ofrer jer for hinanden, vil I gøre fremskridt i det, der hører Gud til. Hvis I ønsker at tillægge jer guddommelige egenskaber og komme i himlen, så ønsker I at følge samme kurs som himlens engle. Hvis I ønsker at vide, hvordan I kan gøre fremskridt, kan jeg sige jer, det er ved at udvikle guddommelige egenskaber ...

Mennesker kan nyde himlen omkring sig på alle steder. Vi må arbejde hårdt for dette; vi må gå til værks og opbygge himlen på jorden uanset onderne omkring os, djævlene omkring os, og på trods af den ugudelighed, der findes, må vi stadig skride til værks og opbygge himlen på jorden.

Et menneske vil ikke kunne nyde himlen, før vedkommende lærer dette og handler efter himlens principper. Tag nu for eksempel visse personer, og tænk på de omstændigheder, der omgav dem for 20 år siden ... dengang nød de en vis glæde, fred og lykke på trods af, at forholdene var ubehagelige. Nu har de sikret sig komfortable forhold og de timelige midler, der dækker deres timelige ønsker og behov, men de har ikke sikret sig venner, fællesskabet med deres brødre, de er ulykkelige, og det er mere end for 20 år siden ...

Må Herren velsigne jer brødre og søstre, og må I tænke over disse ting, og må vi elske hinanden og leve således, at vi kan ophøje os selv, for så vidt som Herren vil give os visdom og evne og sikre tilliden til hinanden⁹ (se forslag 5 på s. 259).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på side v-vii.

1. Gennemgå beretningen på side 253 og 254. Hvornår har du set, at det at gøre nogen en tjeneste ofte fører til, at man får en anden?

2. Præsident Lorenzo Snow mindede os om, at vi alle er Guds børn (s. 254-255). Hvordan bør denne viden påvirke vore handlinger over for hinanden? Hvilke muligheder giver Hjælpeforeningen kvinder for at gøre godt mod andre? Hvilke muligheder giver et præstedømmekvorum mænd for at gøre godt mod andre?
3. Tænk over det lille afsnit på side 255. Hvorfor øges vores glæde, når vi hjælper andre til at finde glæde? Hvordan kan forældre hjælpe deres børn med at lære denne sandhed?
4. Hvorfor tror du, at vi vokser i visdom, når vi deler vores kundskab med andre? (se eksempler på s. 255-257). Hvilke oplevelser har du haft, der har vist dig sandheden i dette princip?
5. Læs det afsnit, der begynder på side 257. Hvorfor tror du, at enkle tjenestegerninger rummer kraft til at føre os nærmere på himlen? Når du overvejer budskabet i dette kapitel, så tænk over, hvad du kan gøre for at gøre dit hjem til et himmelsk sted.

Skriptstedshenvisninger: Matt 25:31-45; Luk 6:36-38; Mosi 2:17; 4:14-27; L&P 81:5; 82:3

Til underviseren: »Det er bedre blot at fokusere på nogle få gode ideer og en god samtale – og en god læring – end det er at haste sig igennem og prøve på at undervise i hvert eneste ord, der står i hæftet ... En ufortrøvet atmosfære er afgørende, hvis du vil have Herrens Ånd til stede i din klasse« (Jeffrey R. Holland, »Teaching and Learning in the Church«, *Ensign*, juni 2007, s. 91).

Noter

1. Journal of Lorenzo Snow, 1841-1847, Church History Library, s. 39-42.
2. *Deseret News*, 28. jan. 1857, s. 371.
3. Conference Report, apr. 1899, s. 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 11. okt. 1887, s. 2.
5. Se Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884, s. 486-487.
6. I Conference Report, apr. 1899, s. 2-3
7. *Improvement Era*, juli 1901, s. 714.
8. *Deseret News*, 11. mar. 1857, s. 3; i den originale kilde er s. 3 ukorrekt angivet som s. 419.
9. *Deseret News*, 11. mar. 1857, s. 4.

Profeten Joseph Smith var en Guds mand, fuldt optaget af at udføre sit kald.

Profeten Joseph Smith

»Jeg kendte Joseph Smith som en ærlig mand, en mand af sandfærdighed, ære og troskab, som var villig til at ofre alt, hvad han ejede, ja sit liv, som et vidnesbyrd for himlene og verden om, at han havde vidnet om sandheden til den menneskelige familie.«

Fra Lorenzo Snows liv

»Der er kun få nulevende mennesker, som kendte profeten Joseph Smith så godt, som jeg gjorde,« sagde præsident Snow i 1900. »Jeg var ofte sammen med ham. Jeg besøgte hans familie, sad ved hans bord, omgik ham under forskellige omstændigheder og rådførte mig med ham privat.«¹

Udover denne private omgang, så Lorenzo Snow også Joseph Smith i offentlig sammenhæng – i hans tjenestegerning som de helliges ven og som genoprettelsens profet. Han fortalte om et møde, hvor Joseph Smith deltog i det delvist opførte tempel i Nauvoo. Profeten gik op til forhøjningen ledsaget af en præst af en anden tro. Præsten »var meget højtidelig. Når der blev sagt noget, som forårsagede munterhed eller latter blandt folk, forblev han helt stille, og hans ansigtsudtryk viste ikke den mindste ændring.« I modsætning til det følte Joseph Smith sig »veltilpas den morgen« og kom med en kommentar, som »vakte en del latter blandt folk«, inden mødet begyndte. »Efter mødet var blevet indledt,« fortalte Lorenzo, »rejste præsident Smith sig op, og jeg har aldrig hørt ham tale med større kraft end ved denne lejlighed. Folk var henrykte, og han var fyldt med Guds Ånd og med stor kraft og veltalenhed.«²

Selvom præsident Snow var imponeret over de oplevelser, som han havde med Joseph Smith, så var hans vidnesbyrd om profetens mission ikke baseret på disse oplevelser. Han erklærede gentagne

gange, at han havde modtaget sit vidnesbyrd fra Helligånden. Han sagde: »Hverken jeg eller nogen anden har et øjeblik haft grund til at tvivle på, at Joseph Smith var en mand af sandhed og ære. Men jeg gik aldrig ud og forkyndte dette evangeliums principper alene på grund af den information, som jeg havde modtaget gennem ham eller noget andet menneske, men jeg troede på hans ord, for de kom til mig som sandhedsord fra en mand, som Gud inspirerede ... Guds Ånd, Helligånden, som alle mennesker kan modtage og nyde ... bekræftede sandheden af det, han havde fortalt mig, og det blev en viden for mig, som intet menneske kan give eller fjerne»³ (se forslag 1 på s. 268).

Lorenzo Snows lærdomme

Da Joseph Smith modtog sit guddommelige kald, var han en ren, oprigtig og ærlig ung mand.

Joseph Smith, som Gud udvalgte til at grundlægge dette værk, var fattig og uuddannet, og tilhørte ikke en af de udbredte kristne trosretninger. Han var kun en dreng, ærlig, retskaffen og ubekendt med de trick, listigheder og sofisterier, som politikere og religiøse hyklere brugte til at opnå deres mål. Ligesom Moses i sin tid følte han sig utilstrækkelig og uegnet til opgaven, til at stå frem som en religiøs reformator i den mest upopulære position – for at kæmpe imod holdninger og trosretninger, som havde været fremherskende i århundreder og anerkendt og regnet som den højeste teologiske lærdom. Men Gud havde kaldet ham til at udfri de fattige og ærlige af hjertet fra alle nationer af deres åndelige og timelige trældom. Og Gud lovede ham, at hvem som helst, der ville modtage og adlyde hans budskab – som blev døbt til syndernes forladelse i en ren hensigt – kunne modtage guddommelige manifestationer, modtage Helligånden og de samme evangeliske velsignelser, som blev lovet og opnået gennem evangeliet, da de tidlige apostle forkyndte. Og dette budskab, dette løfte, trådte i kraft hvor som helst og til hvem som helst, ældsterne, Guds bemyndigede budbringere, bragte det. Således sagde Joseph, den uuddannede, den usofistikerede, den jævne, simple og ærlige dreng.⁴

Den første gang jeg så profeten Joseph Smith, var jeg omkring 18 år gammel. Det var omkring efteråret 1832. Der gik rygter om, at profeten skulle holde et møde i Hiram i Portage amt i Ohio, omkring tre kilometer fra min fars hjem. Min nysgerrighed var ret stor, for jeg havde hørt mange historier om ham, og jeg tænkte, at jeg ville benytte mig af lejligheden til at se og høre ham. Derfor tog jeg til Hiram i selskab med nogle familiemedlemmer på min fars side. Da vi nåede frem, var folk allerede samlet i en løvrig lund; der var mellem 150 og 200 mennesker samlet. Mødet var allerede begyndt, og Joseph Smith stod i døren til John Johnsons hus med ansigtet mod løvlunden og talte til folk. Jeg foretog en kritisk granskning af hans udseende, hans påklædning og hans væremåde, mens jeg lyttede til hans tale. Hans tale drejede sig hovedsageligt om hans egne oplevelser, især besøget af en engel, og han gav et stærkt og kraftfuldt vidnesbyrd om disse forunderlige manifestationer. Til at begynde med virkede han lidt tøvende og talte lidt lavmælt, men efterhånden som han fortsatte, blev han meget sikker og kraftfuld, og det syntes at påvirke alle tilhørerne med en følelse af, at han var ærlig og oprigtig. Det påvirkede i hvert fald mig på den måde og gjorde et indtryk på mig, som er forblevet hos mig indtil nu.⁵

Da jeg så på ham denne første gang og lyttede, tænkte jeg ved mig selv, at en mand, der kunne bære så vidunderligt et vidnesbyrd, som han gjorde, og være i besiddelse af et sådant ansigtsudtryk, næppe kunne være en falsk profet⁶ (se forslag 2 på s. 268).

Hele livet igennem bibeholdt profeten Joseph sin ærlighed og sin høje moralske karakter.

Joseph Smith, profeten, som jeg i årevis omgik på lige så ven-skabelig fod, som jeg gjorde med min bror, kender jeg som en ret-skaffen mand, en mand, der søgte menneskehedens bedste og var Guds befalinger hengiven alle de dage, han fik lov til at leve. Der har aldrig levet en mand, som besad en højere grad af integritet og hen-givenhed for menneskehedens bedste end profeten Joseph Smith.⁷

Jeg kendte Joseph Smith som en ærlig mand, en mand af sand-færdighed, ære og troskab, der var villig til at ofre alt, hvad han

ejede, ja sit liv, som et vidnesbyrd for himlen og jorden om, at han havde bragt sandheden til menneskeheden.⁸

Jeg vidste, at han var en Guds mand fuldt optaget af at udføre sit kald – en mand hvis retskaffenhed ikke stod til diskussion, og som var ærlig i alle sine forehavender. Ingen, der har været så velbekendt med ham, som jeg var, kunne finde nogen fejl ved ham, hvad hans karakter angik ... Jeg bærer vidnesbyrd om bror Joseph Smiths fine karakter, om hans ærlighed, hans troskab, hans trofasthed, hans generøsitet og godhjertethed, som menneske og Guds tjener⁹ (se forslag 2 på s. 268).

Uden skinhellighed kunne Joseph Smith deltage i uskyldig adspredelse så vel som undervise med Guds kraft.

Jeg deltog ... jævnligt i møder i templet og hørte profeten tale om de mest storslåede emner. Til tider var han fyldt med Helligånden, talte med en ærkeengels stemme og var fyldt med Guds kraft, hele hans person strålede, og ansigtet lyste ...

Til tider talte han om hverdagsagtige ting, og andre gange forklarede han rigets hemmeligheder. Overgangen var så synlig, at det virkede, som om han blev et himmelsk væsen, der talte til folk på jorden, og så vendte tilbage til mere velkendte emner ...

Joseph Smith var altid naturlig og yderst rolig, han blev aldrig forvirret eller irriteret over personer eller ting omkring ham. Mange præster besøgte ham og prøvede i et uopmærksomt øjeblik at fange ham i noget, som de mente var forkert, men når han ikke var i selskab med andre, var hans handlinger ikke anderledes. Han gjorde sig aldrig skyldig i hyklery. Han deltog i sund, sportslig udøvelse og tænkte ikke over, om det klædte ham at spille bold, løbe om kap eller deltage i andre udendørs sportsgrene. En præst, der var i profetens hjem, så ud af vinduet og fik øje på profeten, der var optaget af en brydekamp med en ven i haven. Dette, tillige med andre tilfælde af uskyldig fornøjelse, overbeviste præsten om profetens ærlighed og uhykleriske væsen ...

Ved en anden lejlighed fornøjede Joseph Smith sig med at spille bold med nogle af de unge mænd i Nauvoo. Da hans bror Hyrum

Joseph Smith nød »uskyldig adspredelse« med familie og venner.

så det, ønskede han at irrettesætte profeten og irrettesatte ham skarpt og sagde, at en sådan opførsel ikke sømmede sig for en Herrens profet. Profeten svarede med mild stemme: »Bror Hyrum, at jeg omgås disse drenge i harmløs leg, skader ikke mig på nogen måde, tværtimod, det gør dem glade og knytter os sammen.«¹⁰ (se forslag 3 på s. 268).

Styrket af Helligånden voksede Joseph Smith i åndelig kraft og indflydelse.

Joseph Smith, den store profet, var ikke en uddannet mand, da Gud udvalgte ham og fortalte ham om hans mission. Herren skænker den ulærde åndelige gaver og kundskab, og rigets storhed gøres

kendt for dem gennem Helligåndens kraft, og de bliver gradvist store i kundskab om de ting, der hører Gud til.¹¹

I den sidste del af sit liv blev Joseph Smith mester i at være en styrke for og kyndig i sin indflydelse på sine trosfæller. Dette faktum blev meget tydeligt for mig, da jeg vendte hjem fra en mission i Europa. Jeg lagde mærke til og bemærkede for ham, at han havde ændret sig meget, siden jeg så ham sidst, han var blevet stærkere og mere kraftfuld. Han indrømmede dette og sagde, at Herren havde begavet ham med yderligere dele af sin Ånd.

En dag sammenkaldte han brødrene i De Tolv Apostles Kvorum og andre prominente ældster i Kirken og udpegede dem til forskellige opgaver og missioner. Hver især sad de og ventede spændt på at høre profetens ord om deres fremtidige pligter. De følte, at de var i selskab med et højerestående væsen. I Kirtland syntes profeten ikke at besidde den styrke og kraft ... men som årene gik, blev han så stærk i Herrens kraft, at folk bemærkede det. Sådan var det ved denne lejlighed. Ældsterne indså hans enestående styrke. »Bror Brigham,« sagde han: »Jeg ønsker, at du tager østpå og varetager Kirkens forretninger i de østlige stater, og bror Kimball kan bistå dig.« Henvendt til en anden sagde han: »Du kan rette din opmærksomhed mod udgivelsen af vores avis,« og således udpegede han hver især til deres specielle mission; alle godtog vi hans ord som værende Guds vilje ...

Profeten havde kraften til at gøre et bemærkelsesværdigt indtryk på alle, som kom i nærheden af ham. Der var noget ved ham, som gik lige i hjertet. Dette var især tilfældet hos de brødre, som modtog deres kaldelse fra ham til at tage ud og forkynde evangeliet. Den inspiration, der strømmede fra ham, fyldte deres sjæl, og hans ord gennemtrængte det inderste af deres væsen. De elskede ham og troede på ham, og var rede til at gøre, hvad end han bad dem om for at fremme Guds værk. De blev fyldt med kraft i hans nærhed, og de frydede sig over vidnesbyrdet om hans profetiske mission. Der er mange mennesker i verden, der har en særlig ånd af venskablighed og varme, som alle, der møder dem, kan mærke. Jeg har mødt mange sådanne mennesker, men hidtil har jeg aldrig mødt et andet menneske, i hvis selskab jeg følte den særlige og kraftfulde indflydelse, som jeg gjorde i selskab med profeten Joseph Smith.

Det skyldes den store grad af Guds Ånd, han var i besiddelse af; blot et af hans håndtryk gjorde, at man blev fyldt med denne indflydelse, og enhver fintfølende person vidste, at han gav hånd til en ekstraordinær mand¹² (se forslag 4 på s. 268).

Enhver af os kan opnå et vidnesbyrd om, at Joseph Smith var profet, og at evangeliet blev gengivet gennem ham.

I mit hjerte og af et ærligt ønske modtog jeg Joseph Smiths budskab – jeg adlød denne form for lære, og jeg modtog på den mest håndgribelige og tilfredsstillende måde en guddommelig manifestation – den lovede velsignelse – en kundskab om dette værk. Er jeg det eneste vidne? Hvordan forholder det sig med de tusinder, jeg nu taler til? Er I også vidner?¹³

Hvad er vores vidnesbyrd? Det er dette: At dette er tidernes fyldest uddeling; at den engel, som Johannes Åbenbarer så flyve midt oppe under himlen med et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk – at den engel har vist sig og gengivet evangeliet til jorden, Joseph Smith er redskabet, hvorigennem denne gengivelse har fundet sted (se Åb 14:6).¹⁴

Joseph Smith bekræftede, at Peter, Jakob og Johannes besøgte ham og overdrog ham myndighed til at forrette evangeliets hellige ordinancer, gennem hvilke enhver oprigtig mand og kvinde loves Helligånden og en fuldkommen viden om denne lære.¹⁵

Joseph Smith var bemyndiget til at åbne en kanal og lægge en plan, hvorigennem mennesket kunne modtage kundskab om disse ting, så vi ikke efterlades afhængige af profeternes vidnesbyrd eller apostlenes fra fordums tid eller nu, eller af Mormons Bog eller af noget, som blev gjort eller sagt engang i fortiden, men at vi selv kan få det at vide. Det er en individuel kundskab.¹⁶

Jeg ved, at Joseph Smith var den levende Guds sande profet. Jeg vidner om, at han så og talte med Gud og med hans Søn, Jesus Kristus. Herren gav mig dette levende vidnesbyrd, og det har brændt i min sjæl lige siden, jeg modtog det. Nu giver jeg det til hele verden. Jeg vidner ikke blot for hele menneskeheden om, at Joseph Smith blev sendt af Gud, og at det værk, der blev grundlagt gennem ham,

er Guds værk, men jeg råder alle jordens nationer til at give agt på forudsigelser, profeten kom med, og på mest højtidelig vis vidner om, ved jeg, at de er sande¹⁷ (se forslag 5 og 6 nedenfor).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på side v-vii.

1. Prøv at se begivenheden på side 261 for dig. Hvad fortæller denne beretning om Joseph Smith?
2. Genlæs præsident Snows beskrivelse af Joseph Smiths karakter (s. 262-263). På hvilke måder tror du, at Joseph Smiths karakter hjalp ham til at være et redskab i Herrens hånd?
3. Hvilke tanker eller følelser har du omkring, at profeten Joseph Smith brugte tid på »uskyldig adspredelse«? (s. 264-265). Hvordan kan vi sikre, at vore adspredelser bidrager frem for at svække vores evne til at være fyldt med Helligånden?
4. På hvilke måder blev Joseph Smith gradvist stor i kundskab om de ting, der hører Gud til? (Se eksempler på s. 265-267). Hvad kan vi gøre for at følge profetens eksempel, når vi stræber efter at udvikle os åndeligt?
5. Læs det første afsnit på side 267, som om præsident Snow talte direkte til dig. Hvordan ville du svare på hans spørgsmål?
6. Gransk det afsnit, der begynder på side 267. Hvilke oplevelser har du haft, hvor du har været nødt til for dig selv at vide, at evangeliet er blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith? Hvilket råd vil du give et familiemedlem eller en ven, der ønsker at opnå et vidnesbyrd?

Skriftstedshenvisninger: L&P 1:17; 5:9-10; 35:17-18; 135:3; JS-H 1:1-26.

Til underviseren: »Når en person stiller et spørgsmål, så overvej at bede andre om at besvare det i stedet for at besvare det selv. Du kan for eksempel sige: »Det er et interessant spørgsmål. Hvad mener resten af jer?« eller »Er der nogen, der kan hjælpe med dette spørgsmål?« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 64).

Noter

1. Conference Report, okt. 1900, s. 61.
2. »Reminiscences of the Prophet Joseph Smith«, *Deseret News: Semi-Weekly*, 29. dec. 1899, s. 1.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27. juni 1882, s. 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9. mar. 1886, s. 1.
5. »Reminiscences of the Prophet Joseph Smith«, s. 1.
6. »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. juli 1901, s. 22.
7. Conference Report, apr. 1898, s. 64.
8. *Millennial Star*, 25. nov. 1889, s. 738; fra en detaljeret omskrivning af en tale af Lorenzo Snow fra generalkonferencen i okt. 1889.
9. *Millennial Star*, 27. juni 1895, s. 402.
10. »Reminiscences of the Prophet Joseph Smith«, s. 1.
11. *Fra Journal History*, 14. nov. 1898, s. 4; fra en detaljeret omskrivning af en tale af Lorenzo Snow fra en stavskonference i Box Elder Stake i nov. 1898.
12. »Reminiscences of the Prophet Joseph Smith«, s. 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9. mar. 1886, s. 1.
14. *Deseret News*, 22. nov. 1882, s. 690.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9. mar. 1886, s. 1.
16. *Deseret News*, 22. nov. 1882, s. 690.
17. »Reminiscences of the Prophet Joseph Smith«, s. 1.

Vi vidner for hele verden om, at vi gennem guddommelig åbenbaring, ja Helligåndens tilkendegivelser, ved, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn.

Tanker om Jesu Kristi mission

»Vi er alle afhængige af Jesus Kristus, af hans komme til verden for at åbne en udvej, hvorved vi kan sikres fred, glæde og ophøjelse.«

Fra Lorenzo Snows liv

I oktober 1872 udpegede præsident Brigham Young sin første-rådgiver George A. Smith til at rejse til visse lande i Europa og Mellemøsten. I et brev til præsident Smith sagde præsident Young og hans andenrådgiver, præsident Daniel H. Wells: »Vi ønsker, at du holder tæt øje med, hvilke åbninger der findes nu, eller hvor der kan arbejdes på nogle for at kunne præsentere evangeliet i de forskellige lande, du skal besøge.« Rejsen skulle slutte i det hellige land, hvor præsident Smith skulle »dedikere og indvie landet til Herren«. Præsident Young og Wells skrev: »Vi beder for, at du skærmes i fred og sikkerhed på din rejse, at du må blive rigt velsignet med visdomsord og flydende tale i alle dine samtaler omkring det hellige evangelium, så du kan fordrive fordomme og plante retfærdighedens frø blandt folk.«¹ Præsident Smith tog en lille gruppe sidste dages hellige med sig, deriblandt ældste Lorenzo Snow, som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Ældste Snows søster, Eliza R. Snow, der tjente som hovedpræsident for Hjælpeforeningen på det tidspunkt, var også en del af gruppen.

Når ældste Snow rejste, skrev han ofte breve, der beskrev geografien, arkitekturen og folks skikke og forhold. Men da han og hans rejsefæller besøgte områder i det hellige land ændrede tonen i hans breve sig. Hans tanker gik til Guds Søn, der havde været på de samme steder århundreder tidligere. Han skrev fx om en oplevelse i februar 1873, hvor gruppen nærmede sig byen Jerusalem:

»En times kørsel endnu ... så er vi i Jerusalem. Vi bevæger os fremad, og langt om længe kommer vi til en bakke, hvorfra vi kan

se den hellige by, Jerusalem. Til højre er Zions bjerg, Davids by. Til venstre rager Oliebjerget frem i sin ophøjede og golde afskygning, det var engang Frelserens foretrukne tilflugtssted, og det sidste sted hans hellige fødder betrådte, før han opsteg til sin Faders nærhed. Disse historisk interessante steder og deres forbindelse til mange hellige ting inspirerer til store og højtidelige tanker. Ja, der er Jerusalem, hvor Jesus levede, underviste og blev korsfæstet, hvor han råbte: »Det er fuldbragt – bøjede sit hoved og døde! Vi bevæger os langsomt og tankefuldt ned ad den snørklede vej fra bjerget ... indtil vi når frem til byen.«²

Efter at have været ved Jordanfloden skrev ældste Snow: »Da vi drak af dets ferske og friske vand og vaskede os i det hellige vandløb, gik vore tanker til barndommens dage, hvor vi plejede at læse de hellige skrifter, som beskrev de vigtige begivenheder, der havde fundet sted her – passagen med israelitterne, da vandløbet blev tørt, da præsterne, der bar den hellige ark på skuldrene, trådte ud i den strømfyldte flod; da floden delte sig for Elias, så han kunne gå tørskoet over, og han steg til himmels i en storm; og Elisa, da han kom tilbage, samlede resterne af Elias' kappe op, slog på vandet med den og sagde: »Hvor er nu Herren, Elias' Gud?« Og for tredje gang skilte Jordanfloden sig. Men en anden begivenhed af langt større interesse, der forbindes med dette sted, er vor Frelseres dåb, der omtales på følgende måde: »I de dage træder Johannes Døber frem og prædiker i Judæas ørken ... Da kommer Jesus fra Galilæa til Johannes ved Jordan for at blive døbt af ham (se Matt 3), og vi var lige ved eller nær det sted, hvor disse mindeværdige begivenheder fandt sted; vi står på bredden og ser ned i dalen, og vi bader i det samme vandløb, der stille vidnede disse ophøjede hændelser«³ (se forslag 1 på s. 277).

Lorenzo Snows lærdomme

Jesus Kristus kom til verden for at gøre Faderens vilje og åbne en udvej til vores fred, glæde og ophøjelse.

Dette evangelium er blevet forelagt verden på forskellige tidspunkter. Det var kendt af profeterne. De forstod tydeligt og klart, at Jesus var offerlammet, før verden blev grundlagt (se Åb 13:8; Moses

7:47), og at han, når tiden var inde, ville vise sig for menneskenes børn, at han ville dø for deres synder og blive korsfæstet for at fuldføre frelsesplanen.⁴

Da Jesus lå i krybben som et hjælpeløst spædbarn, vidste han ikke, at han var Guds Søn, og at han for dum havde skabt jorden. Da Herodes udstedte sit dekret, vidste Jesus intet om det; han havde ikke magt til at kunne redde sig selv; og Josef og Maria var nødt til at flygte med ham til Egypten for at undslippe følgerne af det dekret ... Han voksede op og blev en mand, og i løbet af denne fremgang blev det åbenbaret for ham, hvem han var, og af hvilken hensigt han var i verden. Den herlighed og magt han besad, før han kom til verden, blev gjort kendt for ham.⁵

Da Jesus vandrede her på jorden og opfyldte sin mission, fortalte han folk, at han ikke udførte de mirakler, han gjorde, ved sin egen kraft eller visdom, men at han var her for at gøre sin Faders vilje. Han kom ikke for at søge menneskenes herlighed eller ære, men for at søge ære og herlighed hos den Fader, der havde sendt ham. Han sagde: »Jeg er kommet i min faders navn, og I tager ikke imod mig; hvis en anden kommer i sit eget navn, skal I nok tage imod ham« (Joh 5:43).

Det, der var helt særligt ved hans mission, og som adskilte den fra så mange andre missioner, var dette: Han kom ikke for at søge menneskenes herlighed eller ære, men for at søge ære og herlighed hos sin Fader og fuldføre sin Faders værk, han som havde sendt ham. Heri lå hemmeligheden i hans fremgang, og heri ligger hemmeligheden for fremgang for alle mennesker, der arbejder efter det samme princip.⁶

Jesus Kristus, Guds Søn stod engang i en situation, der krævede den allerstørste anstrengelse for at fuldføre det, der var nødvendigt for at frelse millionvis af Guds børn. Det krævede udøvelse af den største kraftanstrengelse og beslutsomhed, før Guds Søn kunne bestå prøven, det nødvendige offer.⁷

Jesus, Guds Søn, blev sendt til verden for at gøre det muligt for dig og mig at modtage disse ekstraordinære velsignelser. Han måtte yde et stort offer. Det krævede al den kraft, han havde, og al den tro, han kunne mønstre, at fuldføre det, som Faderen fordrerede af

I slutningen af 1872 og begyndelsen af 1873 rejste ældste Lorenzo Snow sammen med andre rundt i det hellige land.

ham ... Han svigtede ikke, selvom prøven var så svær, at hans sved faldt som blod blod ... Hans følelser må have været ubeskrivelige. Som vi læser i afsnit 19 i Lære og Pagter, siger han selv, at hans lidelse var så stor, at den fik ham til »at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd – og jeg ønskede, at jeg ikke skulle drikke det bitre bæger, men undlade det«. Men han sagde hele tiden i sit hjerte: »Dog, ske ikke min vilje, men din« (se L&P 19:15-19).⁸

Vi er alle afhængige af Jesus Kristus, af hans komme til verden for at åbne en udvej, hvorved vi kan sikres fred, glæde og ophøjelse. Og havde han ikke bragt dette offer, ville vi aldrig have opnået de velsignelser og privilegier, som er garanteret os gennem evangeliet, ved Jesu Kristi mellemkomst, for han gjorde det nødvendige ...

Selvom han ofrede sig selv og lagde planen for menneskenes forløsning, må folk arbejde på at opnå en forening mellem ham og dem, ellers vil de aldrig opnå frelse.⁹

Vi forstår til fulde, at Jesus Kristus boede her på jorden i et legeme, og at han modtog det legeme og nu er herliggjort, at vi er berettiget til den samme velsignelse, samme ophøjelse og samme herlighed¹⁰ (se forslag 2 og 3 på s. 277).

Jesus Kristus har besøgt jorden i de sidste dage og åbenbaret himmelske sandheder til frelse for os.

Det Væsen, der boede i himlen, der regerede, inden verden blev til, der skabte jorden, og som i tidens midte nedsteg for at fuldkommengøre og frelse det, han havde skabt, har vist sig for menneskene i denne tidsalder.¹¹

Vi vidner for hele verden om det, vi gennem guddommelig åbenbaring, ja, gennem Helligåndens tilkendegivelser ved, nemlig, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, og at han åbenbarede sig for Joseph Smith i egen person, som han fordem gjorde det for sine apostle, efter at han var opstået fra graven, og han fortalte Joseph de himmelske sandheder, som menneskeheden alene kan frelses ved.¹²

Der var to mænd i templet i Kirtland, som så ham ... Guds Søn viste sig for dem, ham som jøderne havde slået ihjel, og de sagde: »Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne blev åbnet. Vi så Herren stå foran os på talerstolens brystværn« ... Under hans fødder var der rent guld. Hans ansigt strålede klarere end solen. Hans røst var som lyden af brusende vældige vande. Det var Jahves røst, som lød: »Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, som blev slået ihjel; jeg er jeres talsmand over for Faderen. Se, jeres synder er jer tilgivet; I er rene i mine øjne, løft derfor hovedet og fryd jer. [I] har bygget dette hus til mit navn. Jeg har antaget dette hus, og jeg vil udgyde min Ånd over dem, som holder mine befalinger, og jeg vil ikke lade dette hus besmitte« (se L&P 110:1-8). Dette var røsten fra det menneske, som jøderne afviste, og han blev set der. Jeg ved, at disse ting er sande, såvel som Gud er sand. Men jordens folkeslag er ikke bevidste om, at Jesus, Guds Søn, har været her og vist sig for mennesker og forlenet dem med myndighed til at prædike evangeliet og love Helligånden til alle, som vil tro og adlyde disse principper og modtage kundskab om, at disse principper er sande¹³ (se forslag 4 på s. 277).

**Frelseren vil komme tilbage, og vi bør
berede os på hans komme.**

Vi har et vidnesbyrd om Kristus, at han vil komme til jorden for at regere.¹⁴

Jesus vil komme på et tidspunkt og vise sig i vores midte, ligesom den dag, da han viste sig på jorden blandt jøderne, og han vil spise og drikke med os og tale til os og forklare rigets hemmeligheder og fortælle os ting, som ikke er tilladt at tale om nu.¹⁵

Befinder du dig i et tog, vil du, så længe du bliver siddende på dit sæde, komme frem til det sted, du ønsker; men står du af toget, kan det være farligt, og der kan gå lang tid, før der kommer et andet tog. Sådant er det også med os – hvis vi lever ret, gør vores arbejde, så går vi fremad, og hvis vi holder vore pagter, udfører vi Guds værk og opfylder hans hensigter, og så vil vi være beredte på det tidspunkt, hvor Jesus, Guds Søn, vil komme i ære og herlighed og give de trofaste alle de velsignelser, som de venter på, og tusinde gange mere ...

Præsident Snow opfordrede de hellige til at følge de fem vise brudepigers eksempel i Frelserens lignelse om de ti brudepiger.

Jeg siger til de sidste dages hellige, er nogen blandt jer søvnige, så læs de ord, som Frelseren udtalte, da han var på jorden, om de ti brudepiger, hvoraf fem var vise og medbragte olie på lampen, og da Brudgommen kom, var det kun halvdelen, der var klar til at gå ham i møde (se Matt 25:1-13; L&P 45:56-59). Lad det ikke være tilfældet med os sidste dages hellige. Lad os prøve at være tro mod de evigtvarende pagter, vi har indgået, og være tro mod Gud. Må Gud velsigne de sidste dages hellige og udgyde sin Ånd over os. Må I være trofaste mod jeres Gud, trofaste mod jeres familie og opføre jer klogt i alle ting og arbejde for Guds riges interesser, så vi ikke skal tælles blandt de tåbelige brudepiger, men findes værdige til at være blandt dem, der skal krones som konger og dronninger og regere gennem evigheden¹⁶ (se forslag 5 og 6 på s. 278).

Forslag til studium og undervisning

Tænk over disse forslag, når du studerer kapitlet eller forbereder dig på at undervise. Find yderligere hjælp på side v-vii.

1. Tænk over præsident Snøvs ord omkring de oplevelser, han havde i det hellige land (s. 271-272). Hvorfor tror du, at hans tanker og refleksioner, mens han var der, blev »store og højtidelige«? På hvilke måder kan vi udvikle lignende følelser for Frelseren, også uden at besøge det hellige land?
2. Studér afsnittet, som begynder på side 272, og tænk over, hvad Jesus Kristus har gjort for dig. Når du tænker over Frelserens ønske om at »søge sin Faders ære og herlighed«, så overvej hvad du er nødt til at gøre for at følge Guds vilje.
3. På side 273 deler præsident Snø »himmeligheden bag fremgang« med os. Hvordan kan vi bruge denne hemmelighed?
4. Læs det afsnit, der begynder på side 275. Hvordan påvirker dit vidnesbyrd om Jesus Kristus dit liv? Tænk over forskellige måder, hvorpå vi kan gøre vores del ved at fortælle verden om vores vidnesbyrd om Jesus Kristus. Hvad kan vi fx gøre for at fortælle vores familie om vores vidnesbyrd? Eller dem vi besøger som hjemme- eller besøglærere? Eller vore naboer? Folk vi møder i ny og næ?

5. Hvordan kan vi forberede os på Jesu Kristi andet komme? (Se eksempler på s. 276-277). Hvordan kan vi hjælpe andre til at forberede sig?
6. På hvilke områder har præsident Snows belæringer påvirket dit vidnesbyrd om Jesus Kristus? Hold øje med muligheder for at fortælle medlemmer af din familie og andre mennesker om dit vidnesbyrd.

Skriftstedshenvisninger: Luk 12:31-48; 2 Kor 8:9; 2 Ne 2:7-8; 25:23, 26; Alma 7:11-13; L&P 35:2; JS-H 1:17

Til underviseren:»Bed deltagerne om at vælge et afsnit og læse det i stilhed. Tilskynd dem til at samles i grupper af to eller tre personer, der valgte det samme afsnit, og tale om det, de lærte« (s. vii i dette hæfte).

Noter

1. Brev fra Brigham Young og Daniel H. Wells til George A. Smith, i *Correspondence of Palestine Tourists*, 1875, s. 1-2.
2. I *Correspondence of Palestine Tourists*, s. 205.
3. I *Correspondence of Palestine Tourists*, s. 236-237.
4. *Deseret News*, 24. jan. 1872, s. 597.
5. Conference Report, apr. 1901, s. 3.
6. *Deseret News*, 8. dec. 1869, s. 517.
7. Conference Report, okt. 1900, s. 2.
8. *Millennial Star*, 24. aug. 1899, s. 531.
9. *Deseret News*, 11. mar. 1857, s. 3; i den originale kilde er s. 3 ukorrekt angivet som s. 419.
10. *Deseret News*, 22. nov. 1882, s. 690.
11. I *Journal History*, 5. apr. 1884, s. 9.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. jan. 1877, s. 1.
13. *Deseret News*, 18. apr. 1887, s. 245.
14. *Deseret News*, 11. apr. 1888, s. 200; fra en detaljeret omskrivning af en tale af Lorenzo Snow fra generalkonferencen i april 1888.
15. I Conference Report, apr. 1898, s. 13-14.
16. *Deseret News*, 18. apr. 1887, s. 244-246.

Billedfortegnelse

- Omslag: *Lorenzo Snow*, af John Willard Clawson; marmoreret papir © Artbeats.
- Side iv: Fotografi med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.
- Side 2: Fotografi med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.
- Side 5: Fotografi med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.
- Side 8: Udsnit af billede af *Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum fra 1853*, indgravning af Frederick Hawkins Piercy
- Side 13: *Skib mod Zion*, af Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson. Må ikke kopieres.
- Side 15: *Lorenzo Snow velsigner en såret mand*, af Brian Call. © Brian Call.
- Side 18: *Pionerer i prærievogne*, af Minerva Teichert. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.
- Side 36: *Lorenzo Snow*, af Lewis Ramsey. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.
- Side 42: Fotografi med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.
- Side 46: *Johannes Døber døber Jesus*, af Harry Anderson. © IRI.
- Side 50: *Pinsedag*, af Sidney King. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.
- Side 58: Fotografi af Frank Helmrich. © 2009 Frank Helmrich.
- Side 61: *Lorenzo Snow beder*, af Brian Call. © Brian Call.
- Side 70: Fotografi af William Arley Cole.
- Side 71: *William Cluff og Alma Smith velsigner Lorenzo Snow*, af Sam Lawlor. © Sam Lawlor.
- Side 74: Fotografi af Steve Bunderson. © 2000 Steve Bunderson.
- Side 82: Foto © Corbis
- Side 87: *Apostlen Paulus*, af Jeff Ward. © Jeff Ward.
- Side 92: *Bjergprædikenen*, af Carl Bloch. Gengivet med tilladelse fra Nationalhistorisk Museum på Frederiksborg slot i Hillerød.
- Side 95: *Abraham i Mamrelund*, af Grant Romney Clawson, efter original af Harry Anderson. © IRI.
- Side 104: Udsnit af *Sugar Creek, 1846*, af Gregory Sievers. © Gregory Sievers.
- Side 107: Tegning af Peter O. Hansen i Heber C. Kimballs dagbog.
- Side 119: *Jonas*, af Robert T. Barrett. © Robert T. Barrett.
- Side 144: Udsnit af *Kristus i Getsemane*, af Heinrich Hofmann. Med tilladelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Side 149: *Moses deler Det Røde Hav*, af Robert T. Barrett. © 1983 IRI.
- Side 160: Fotografi af Ivan Ortiz Ponce. © 2002 Ivan Ortiz Ponce.
- Side 172: *Han salvede den blinde mands øjne*, af Walter Rane Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.

- Side 180: Fotografi med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek.
- Side 192: *Afsked med Nauvoo*, af Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson.
- Side 196: Fotografi af Steve Bunderson. © 2006 Steve Bunderson.
- Side 202: Fotografi © Getty Images.
- Side 208: *Gengivelsen af Det Melkisedekske Præstedømme*, af Walter Rane. © IRI.
- Side 234: *Det første syn*, af Minerva Teichert. Med tilladelse fra Ray M. og LaFond Pope Hall. Kopiering ikke tilladt.
- Side 237: *Joseph Smith modtager åbning*, af Daniel A. Lewis. © 2007 Daniel A. Lewis.
- Side 244: *Herren viser sig i templet i Kirtland*, af Del Parson. © 2001 IRI.
- Side 250: *Kristus og den rige unge mand*, af Heinrich Hofmann. Med tilladelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Side 252: *Lorenzo Snow og hans familie får hjælp på vejen*, af Sam Lawlor. © Sam Lawlor.
- Side 260: *Joseph Smith*, kunstner ukendt. Udlånt med tilladelse fra Community of Christ Archives, Independence, Missouri.
- Side 265: *Joseph leger med sine børn*, af Robert T. Barrett. © 1991 Robert T. Barrett.
- Side 270: *Kristus i rød kjortel*, af Minerva Teichert. © IRI. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.
- Side 274: *Jerusalem*, af James Fairman. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum.
- Side 276: *Lignelsen om de ti brudepi-ger*, af Dan Burr. © IRI.

Indeks

A

Andet komme, Jesu Kristi, 276-277

Apostle, deres ansvar, 19

Arbejde

 hvor Herren sætter os, 171

 til gavn for venner, 255-257

Arvefølgen i præsidentskabet, 233-236

At tjene andre

 brug af talenter i, 217

 granskning af personlige motiver for,
 214-215

 gør himlen til en del af os, 257-258

 velsignelser kommer gennem,
 253-254

 vi kan forbedre os gennem, 257-258

 øger vores glæde, 255

Se også Tjeneste i Kirken

B

Bekræftelse. *Se* Helligånden

Brigham City, Lorenzo Snow i, 23-24

Børn

 bør lære om tiendeloven, 160-161

 en dyrebar arv, 126

C

Celestiale rige

 Helligånden forbereder os på det,
 77-78

 stræben efter det, 89

Celestial lov, anvendt i vores liv, 188

Cluff, William, er med til at redde

 Lorenzo Snows liv, 69-72

D

Den vedvarende emigrationsfond,
 191-193

Disciplin, påkrævet for at blive fuld-
 kommen, 95

Dåb

 forrettes ved nedsænkning, 50-52

 går forud for Helligåndsgaven, 49-50

 Jesu Kristi, 51, 272

 Lorenzo Snows, 6, 47

 nødvendig for syndsforladelse,
 49-50, 52-53

 overholdelse af pagterne, medfører
 velsignelser, 54-56

 udført med rette myndighed, 53-54

E

Eksempel

 er den bedste lærer, 218

 forældre viser deres børn et,
 129-130

 ledere og lærere bør følge Frelse-
 rens, 216

England

 Lorenzo Snows mission til, 10-16,
 213-215

 Lorenzo Snows rejse til, 171-173

Enighed

 forbereder os til at dvæle i Guds
 nærhed, 198-199

 giver lys og intelligens, 198-199

 gør os til et mægtigt folk, 198-199

 i familier, 194-195

 i Kirken, 194-195

 i kvorummer og organisationer,
 194-195

kommer, når vi tjener hinanden,
195-198
viser verden Herrens væsen,
193-194
Evheden, -s ære, større end alver-
dens rigdom, 249-250

F

Familien

besejlet i templet, 137
enhed i, 128-129, 194-195
evangelisk undervisning i, 129-131
hellige og evige forhold i, 126-127
Hjælpeforeningen har en god indfly-
delse på, 167
velsignelserne ved, tilgængelige for
alle de trofaste, 127-128

Forfølgelse, vil ikke ødelægge Kirken,
238-239

Formålet med livet, 150-151

Forældre

må fremelske livets og frelsens prin-
cipper, 130-131
må lære børnene at betale tiende,
160-161
må vise deres børn et godt eksem-
pel, 129-131
opmuntrer til kærlighed og venlig-
hed i hjemmet, 128-129
Se også Familien

Frafald

følger verdslighed, 246-248
i Kirtland, Ohio., 245

Fred

gennem Jesus Kristus, 273-274
Helligånden kan give, 75-76

Frelsesplanen

evangeliet er, 236-238
grundlagt inden verdens begyn-
delse, 236-238
Jesu Kristi liv og død en del af,
272-274

Fremgang

hemmeligheden ved, 273
kommer ved at gøre Faderens vilje,
145-150
lydighed giver, i Guds værk, 186-188

Fristelser

forblive trofast trods, 110
Herren styrker os til at overvinde,
110-111
ikke lade sig overvælde af, 246-248
missionærer skal holde sig fra, 228
sådan undgår man dem, 245
tempeltjeneste hjælper os til at mod-
stå, 140-141

Fuldkommenhed

befaling om at søge, 94-96
en daglig stræben, 97-100, 101-102
himmelsk hjælp og bistand nødven-
dig for at opnå, 94-96
inden for vores rækkevidde, 96-97
kommer gennem prøver, 109-110
omvendelse påkrævet for at opnå,
97-100

G

Genoprettelsen

Lorenzo Snows vidnesbyrd om,
267-268
profeteret, 236-238
udvirket gennem Joseph Smith,
205-206, 267-268

Glæde

hengivenhed for sandhedens sag
bringer, 188
trods vanskeligheder, 88-89, 111-112

Gud Faderen

alle mennesker er børn af, 254-255
anerkendelse af hans hånd i alt det
gode, vi gør, 150
at søge -s herlighed sikrer succes,
145-147
beskytter sit folk, 239-240

- forbereder underfulde ting til den trofaste, 136-137
- gøre hans vilje, 145-147
- Jesus Kristus handlede efter -s vilje, 272-274
- med hjælp fra, kan vi gøre alt, der fordres, 173-174
- potentiale til at blive som, 81-87
- Guds rige**
- fortsætter sin fremgang, 233-236
- hengivenhed for, 248-249
- Hjælpeforeningens medlemmer går frem i, 166-167
- kan ikke ødelægges, 238-239
- opbyggelse af, 240-241, 249-250
- søg først, 249
- Se også* Jesu Kristi kirke; Tjeneste i Kirken
- Guds vilje, at søge og følge, 145-150
- Guds ære, sindet alene henvendt på, 176-177
- Guy, Joseph, helbredt gennem præstedømmevelsignelse af Lorenzo Snow, 203-204
- H**
-
- Helligånden**
- bringer fred og glæde, 75-76
- er vores ven, 74-75, 78
- forbereder os på celestial herlighed, 77-78
- giver råd, 75
- s gave, skal overdrages gennem den rette myndighed, 53-54
- s gave er forbundet med tro og omvendelse, 49-50
- s tilskyndelser redder Lorenzo Snows liv., 69-72
- s vejledning fører til velsignelser, 54-56
- hjælper i besynderlige omstændigheder, 69-72, 77
- hjælper os med at udføre pligter, 76-77
- hjælper os til at udholde prøver, 76-78
- holder os på den sikre sti, 78
- leder til al sandhed, 72-74
- overdrages ved håndspålæggelse, 52-53
- tilskynder medlemmer til at tjene på mission, 225-226
- virker i undersøgeres hjerte, 225
- åbenbarer ting, som hører Gud til, 74-75
- Herrens værk**
- bringer glæde, 188
- kan være svært, 188
- skaber fremgang, 176-177
- udførelse af, der er os betroet, 240-242
- vi har brug for Guds bistand for at udføre, 176-177
- Hjem. *Se* Familien
- Hjælpeforeningen**
- arbejder sammen med præstedømmebærere, 166-167
- eksempler på næstekærlighed og ægte gudsdyrkelse, 166
- god indflydelse i hjemmene, 167
- går fremad i Guds rige, 166-167
- s mission, 166
- hjælper medlemmer med at sigte efter celestial herlighed, 169
- styrkelse af moderskabet, 167
- øgede muligheder for at tjene, 167-168
- Hosianna-råb, 135-136
- I**
-
- Italienske mission, Lorenzo Snow grundlægger den, 20-23, 201-204

J

- Jensen, Ella, tilbagekaldes til livet gennem Lorenzo Snøvs udøvelse af præstedømmet, 26-27
- Jesu Kristi kirke
er bygget på en sikker grundvold, 238-239
går fremad trods modstand, 233, 235-240
Se også Guds rige; Tjeneste i Kirken
- Jesus Kristus
beder for at alle må være ét, 193-194
dåb af, 51, 272
eksempel på at modstå fristelse, 249
eksempel på præstedømmetjeneste, 183
forudordination af, 108
fødsel, 273
hans forsoning er for alle mennesker, 183
mission, 272-274
ophøjelse gennem, 85-86, 274
overhoved for Kirken, 235-236
tilgivelse gennem Jesu Kristi forsonende blod, 53-54
underkaster sig Faderens vilje, 145-147, 272-274
vidnesbyrd, 60-61, 181-182, 275
vil komme til jorden for at regere, 276-277
viser sig for Lorenzo Snow, 27, 235-236
viser sig i Kirtland templet, 246-247, 275

K

- Kaldelser
alle er vigtige i Guds værk, 183-186
behov for Herrens hjælp for at udføre, 147, 171-173
ære, 183-186
- Karakter
bevarelse af en retskaffen, 121-122

- dannelse af en passende, 117-118
omvendelse styrker, 121
retskaffen, drager os nærmere på Herren, 121-122
skrifterne taler om at forbedre, 119-120
udvikles gradvist, 120-121

Konvertering

- begynder med et vidnesbyrd, 62
gennem øget tro, 62-64
Lorenzo Snøvs, 6-7, 59-61

Kundskab

- dele, med andre, 255-256
opnåelse af åndelig, kræver anstren-
gelse, 63-65
øget åndelig, 62-63
Se også Læring

Kvinder, i Herrens værk, 165-166

- Se også* Hjælpeforeningen

Kvorum, De Tolv Apostles, Lorenzo

- Snow kaldes til, 19-20

Kvorummer, enighed i, 194-195**Kærlighed**

- i missionering, 225-226
missionærernes, til folk, 229-230
til Gud frem for til verden, 249
til hinanden, 195-199, 254-255

L**Ledere**

- befalet at vogte Herrens får, 215-216
bør tjene i kærlighed, 216
bør uddelegere ansvar, 217
må ikke søge egen ære, 213-215
må søge Åndens vejledning, 218
må være optaget af andres velfærd, 213-220

Livsglæde, tjene Gud med, 187**Lydighed**

- medfører velsignelser, 48-49
mod Guds vilje giver styrke, 147-150

Lykke

at vandre i Helligåndens lys giver,
75-76

kommer gennem præstedømmet, 207
midt i modgang, 105-108
modtagelse af evangeliet giver, 224
sikret gennem Jesus Kristus, 273-274
øges når vi hjælper andre med at
finde den, 255

Lærere

bør lære børnene at betale tiende,
160-161
bør tjene i kærlighed, 216
har brug for Åndens vejledning,
41-43, 216
oplyses ved at undervise andre,
255-256

Læring

gentagelse nyttig ved, 40-41
kræver udholdenhed, 38-39
ved tro, 38-39
ved Ånden, 41-43
Se også Kundskab

M

Malta, Lorenzo Snows tjeneste på,
179-181

Mismod, overvindelse af, 100, 168-169

Missionering

bringer gode og glade tidender,
226-228
glæde ved deltagelse i, 223, 229-230
hjælper andre til at modtage evan-
geliets velsignelser, 224-226
medlemmer tjener gennem, 181-182
modtagelse af Herrens hjælp til,
221-223
ofre for at tjene, 224-230
og kærlighed til sine medmenne-
sker, 229-230
råd om, hvordan man tjener ved,
226-229

tjener som himlens ambassadører,
228

årsager til at tjene på fuld tid, 223-224

Modgang. *Se* Prøvelser

Modstand, vil ikke omstyrte riget,
238-239

Mount Pisgah

Lorenzo Snow præsiderer over, 19,
105-108
underholdning i, 106-108

N

Næstekærlighed

Hjælpeforeningens medlemmer er
eksempler på, 166
udrækkes mod alle, 254-255

Nåde, 171

O

Offer

for andres bedste, 197-198, 257-258
for at gøre tempeltjeneste, 138-140
fordres af missionærer, 224-226
Herren kan kræve, 242
nødvendig for timelig frelse, 239-240
udført med Guds hjælp, 175-176

Omvendelse

forbundet med dåb og bekræftelse,
49-50
fra ikke at betale tiende, 158
fremmer vores egen sag, 121
overvinder fejl, 97-100

Ophøjelse

mulig gennem Jesus Kristus, 274-277
potentiale til, 83-87, 127-128

Ordinancer

for de afdøde, 136-138
forrettes gennem præstedømmet,
53-54, 205-206
giver evige gaver og velsignelser, 53

P**Pagter**

- at overholde dåbspagten medfører velsignelser, 54-56
- manglende overholdelse af, 248-249
- overholdelse, giver glæde, 188

Patten, David W., bærer vidnesbyrd for Lorenzo Snow, 1, 3

Præstedømmet

- bærere af, arbejder sammen med søstrene i Hjælpeforeningen, 166-167
- bærere af, skal følge retfærdighedens principper, 208-210
- bærere af, skal søge og anvende åndelige gaver, 208-210
- bærere af, skal tjene andre, 208-210
- gengivet gennem Joseph Smith, 205-206
- himmelsk uddelegeret myndighed, 205-206
- hjælper os med at finde glæde, 207
- vejleder og fuldkommengør os, 207

Prøvelser

- forbereder os på celestial herlighed, 108-110
- gør os i stand til at vise, at vi elsker Gud, 110
- Helligånden hjælper os med at udholde, 76-78
- Herren styrker os til at overvinde, 110-111
- hjælper os til at komme nærmere til Gud, 111-112
- om at finde glæde under, 88-89, 105-108
- om at være trofast under, 105-108, 110

S

Sandhed, Helligåndsgaven leder til al, 72-74

Skriften, lærer os om vores guddommelige potentiale, 85-87

Skæbne, den trofastes, 81-85

Slægtsforskning, yde ofre for at udføre, 138-140

Smith, Alma L., er med til at redde Lorenzo Snows liv, 69-72

Smith, Hyrum, -s martyrium, 233

Smith, Joseph

da Lorenzo Snow første gang ser, 263

en alvorfuld ung mand, da han blev kaldet, 262-263

fri for hykleri, 264-265

gik frem i åndelig kraft og indflydelse, 265-267

-s guddommelige kaldelse, 262

-s høje moralske karakter, 263-264

-s martyrdød, 233

taler med kraft i templet i Nauvoo, 261

Lorenzo Snows oplevelser med, 261-263

Lorenzo Snows vidnesbyrd om, 261-262, 267-268

nød uskyldige fornøjelser, 264-265

præstedømmet gengivet gennem, 205-206

Snow, Eliza R. (søster til Lorenzo Snow)

Hjælpeforeningens anden hovedpræsident, 165-166

ledsager Lorenzo Snow til det hellige land, 271-272

var barnløs, 127-128

Snow, Lorenzo

beslutter at tage på fuldtidsmission, 221-223

besøger det hellige land, 271-272

bliver præsident for Kirken, 27-28

bliver venner med andre religiøse ledere, 29-30

- efterlader penge hos Brigham Youngs hustru, 10
 fortæller om begyndervanskeligheder og succes med at tale offentligt, 91-94
 grundlægger den italienske mission, 20-23
 handler på Brigham Youngs opråb om reform, 115-117
 higer efter at lære, 3-4, 37-38
 højner præstedømmet, 115-117
 indgår polygamt ægteskab, 17
 indsamler donationer til Den Vedvarende Emigrationsfond., 191-193
 Jesus Kristus viser sig for, 27, 235-236
 kaldes til De Tolv Apostles Kvorum, 19-20
 kommer ud i en storm på vej mod England, 171-173
 leder de hellige i Brigham City, 23-24
 leder de hellige ved Mount Pisgah, 19
 -s barndom, 3-4
 -s dåb, 6, 47
 -s omvendelse, 6-7, 60-61
 -s oplevelser med Joseph Smith, 261-263
 -s uddannelse, 4-6
 modtager hjælp fra en mand, han havde hjulpet, 253-254
 og tempeltjeneste, 24-25
 opbygger Kirken på Malta, 179-181
 opnår et vidnesbyrd, 6-7
 opretholdes som Kirkens præsident, 235-236
 redder livet som missionær på Hawaii, 69-72
 samler hele sin familie til fest, 125-126
 sender et brev til præstedømmeledere i London, 213-215
 som fuldtidsmissionær, 7-16, 20-23, 69-72, 201-204
 taler ved en hjælpeforeningsaktivitet, 165-166
 underviser i tiendeloven, 30-31, 153-157
 velsigner Ella Jensen, 26-27
 velsigner en skadet hovmester på et skib, 13-16
 velsigner en valdenserdreng, 203-204
 Snow, Oliver (far til Lorenzo Snow), 3-4
 Snow, Rosetta Leonora Pettibone (mor til Lorenzo Snow), 3-4
 Spekulation, en ånd af, fører til frafald i Kirtland, 246-248
 Stolthed, eksempel på en kirkeleders, 213-215
- T**
-
- Talenter
 ledes brug af andres, 217
 lignelsen om, 184-186
 Templer
 bereder os på at modstå fristelse, 140-141
 det primære arbejde i tusindårsriget, 139-140
 familier besegles i, 137
 gør, at vi kan være frelsere, 138
 indtræden med et rent hjerte, 140-141
 invitation til at komme i, 136-137
 ofre for at kunne tjene i, 139-140
 og ordinancer for afdøde, 137-139
 steder, hvor man lærer om Guds velsignelser, 136-137
 velsignelser ved at tjene i, 140-141
 vigtigheden af dem for Lorenzo Snow, 24-25
 Templet i Kirtland
 Jesus Kristus viser sig i, 133, 246-247, 275

velsignelser ved indvielsen af, 246-247

Ti brudepiger, lignelsen om de, 276-277

Tiende
 alle sidste dages hellige bør betale ærlig, 153-155, 158
 betaler for templer, 159-160
 betaling af, giver åndelige og timelige velsignelser, 156, 159-160
 børn bør lære at betale, 160-161
 er ikke en svær lov at forstå og efterleve, 157-158
 forældre og lærere viser et eksempel ved at betale, 160-161
 gør Kirken gældfri, 31, 156-157
 helliger landet, 159-160
 Lorenzo Snow inspireres til at forkynde om, 30-31, 153-155

Tilgivelse, 197-198

Tillid
 til Gud, 168-169, 171-173
 til Herrens løfter, 240-242

Tjeneste i Kirken
 alle kaldelser er vigtige, 183-186
 Hjælpeforeningen giver mulighed for, 167-168
 hjælper andre til at modtage frelse, 182-183
 svært, men glædeligt, 188
 trofast og energisk, 186-188
Se At tjene andre

Tro
 en Åndens gave, 72-74
 forbundet med dåb og bekræftelse, 49-50
 grundlæggelse af, opbygger karakter, 121
 udførelse af pligter i, 186-188
 udøvelse øger, 63-65
 åndelig kundskab øger, 62-63

Tusindårsriget, tempeltjeneste under, 138-140

Tålmodighed, påkrævet for at blive fuldkommen, 95

U

Uddannelse
 kræver tro, anstrengelse og vedholdenhed., 38-39
 vigtigheden af den, for Lorenzo Snow, 3-4, 37-39
 åndelig, 40, 63-65

V

Valdenserne, 21-23, 201-204

Velfærd, omsorg for andres, 218

Venskab
 kræver en indsats fra begge parter, 195-196
 med folk af en anden tro, 224

Verdslighed
 advarsler imod, 245-248
 afholde os fra, 100-101, 173-175, 248-249
 nægter at bytte evighedens herligheder for, 249-250
 vender os mod evige principper, 246-248

Vidnesbyrd
 er et godt udgangspunkt, 62
 om Jesus Kristus, 60, 181-182, 275
 om Joseph Smith og genoprettelsen, 267-268

Vor himmelske Fader. *Se Gud Faderen*

Y

Ydmyghed
 ledere har brug for, 218
 nødvendig for at have Ånden, 78
 nødvendig for at udføre værket, 240-242

Æ

Ægteskab

- en følelse af enhed i, 128-129
- evigt, der bør tilskyndes til, 126
- evigt, for dem som ikke blev gift i dette liv, 127-128
- evigt, i templerne, 137
- Hjælpeforeningen opmuntrer til trofasthed i, 167

Å

Åbenbaring

- hjælper midt i vanskelighederne, 72-73
 - Kirken bygget på en grundvold af, 73-74
 - ydmyghed er nødvendig for at modtage, 78
- Åndelige gaver, søgen efter, 208-210

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

